

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*if the sun
never sets*

ANA HUANG

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

EĞER GÜNEŞ HIÇ BATMAZSA

EĞER AŞK DÜETİ KİTAP 2

ANA HUANG

Copyright © 2020 Ana Huang

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

EĞER GÜNEŞ HIÇ BATMAZSA

Kapak tasarımcısı: Vanessa Mendozzi

Editör: Shelby Perkins, Moonwake Editorial

Düzeltilmen: Krista Burdine

İÇİNDEKİLER

Sinopsis

Çalma Listesi

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Sonsöz](#)

[Ana Huang'ın Aşkın Bir Bedeli](#)

[Olsaydı Kitapları için ön sipariş](#)

[Ana Huang ile iletişimde kalın Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

EĞER GÜNEŞ HIÇ BATMAZSA

Beş yıl önce onun kalbini kırdı. Şimdi, onu geri kazanmak için her şeyi yapacaktır.

Farrah öğle yemeği toplantısına girdiğinde onu görmeyi beklemiyordu.

Blake Ryan.

Onun ilk aşkı.

İlk kalp kırıklığı.

Ve şimdi, serbest iç mimar olarak ilk müşterisi.

Aradan beş yıl geçmiştir ama adamın onu nasıl paramparça ettiğini asla unutmayacaktır.

Adam güzel sözler fısıldar ama kız ona asla inanmaz.

Vücudu onunkini arzuluyor, ama ona asla kalbini vermeyecek.

Yine mi?

Hiçbir

zaman.

Para. Görünüşe göre. Patlayan bir spor barı imparatorluğu. Görünüşte, Blake her şeye sahip.

Ama içinde, hem trajik bir kaybın kâbusları hem de bir zamanlar ihanet ettiği kızın rüyaları peşini bırakmaz.

Kader onları yeniden bir araya getirdiğinde, bunu bir işaret olarak görür: Hayatının aşkını geri kazanma zamanı gelmiştir. Ne pahasına olursa olsun.

Eğer Güneş Hiç Batmazsa, Eğer Aşk düetinin ikinci kitabıdır.

Playlist

"Merhaba"-Adele

"Just A Dream"-Nelly

"All I Have to Do is Dream"-Lauren O'Connell "Show
Me the Meaning of Being Lonely"-Backstreet Boys

"Ain't It Funny"-Jennifer Lopez

"Just Give Me A Reason"-Pink ft. Nate Ruess "Back
to Your Heart"-Backstreet Boys

"Fallin"-Alicia Keys "All
of Me"-John Legend

"Little Did You Know"-Alex and Sierra "I
Try"-Macy Gray

BİRİNCİ BÖLÜM

İşte o an gelmişti. Üç yıldır beklediği an.

Yirmi beş yaşındaki Farrah Lin müdürünün ofisine doğru yürürken eliyle eteğini düzeltti. Koltuk altları terden ıslanmıştı; Tanrı'ya şükür bugün siyah giymişti. Terfi toplantısı sırasında ihtiyacı olan son şey ter lekeleriydi.

"Üstün güzelmiş." Matt, siyah Helmut Lang blazer ceketi ve Diesel kot pantolonuyla GQ'ya yakışır bir şekilde Farrah'ın yanına gitti ve yakışıklı yüzüne bir sırtma yaptırdı.

Farrah yüzünde gergin bir gülümseme belirdi. "Teşekkürler."

Farrah gibi Matt de Kelly Burke Interiors'da tasarım ortağı olarak çalışıyordu. Farrah'dan farklı olarak, o da acemilik yıllarını atlamış ve doğrudan orta düzey bir göreve yükselmişti. Hepsi vaftiz annesi Kelly Burke sayesinde.

Matt çok çalışsa Farrah'ın pek umurunda olmazdı. Yeteneği vardı ama işine, canı sıkıldığında başlayabileceği bir hobiymiş gibi davranıyordu. Güven fonunun büyüklüğüne bakılırsa, işinin bir hobi olması mümkündü.

Örnek olay: KBI'nin bir saatlik öğle tatili kuralı vardı ve Matt düzenli olarak öğleden sonra iki ya da daha fazla saat işe gelmeyerek bu kuralı yok ediyordu. Kimse bir şey söylemedi, çünkü o Kelly'nin en iyi arkadaşının oğluydu ve patronlarının gözbebeğiydi, ancak kuralları açıkça hiçe sayması Farrah'ı çileden çıkardı.

Yine de büyümenin bir parçası da çeneni ne zaman kapalı tutacağını bilmektir. O da öyle yaptı.

Amirlerinin ofisine vardılar. Farrah kapıyı çaldı ve hem sinirden hem de Matt'in bunaltıcı kolonyasını içine çekmemek için nefesini tuttu. Adam Abercrombie & Fitch mağazasının steroidleri gibi kokuyordu.

"İçeri gelin." Kalın meşe kapı Jane Sanchez'in çağrısını duydu.

Farrah kapıyı açtı ve Jane masanın karşısındaki iki piring çerçeveli fildişi deri sandalyeyi işaret etti. "Oturun."

Kelly'nin sağ kolu olarak Jane sıkı bir yönetim sergiliyordu. Tüm projelerin özünü ve cıvatalarını denetliyor, müşteri ilişkilerini ve firmanın on iki çalışanını yönetiyor ve her Cuma o haftanın kazanımlarını kutlamak için ofise çörek getiriyordu. Yöneticiler arasında harikaydı.

Yine de Farrah'ın teri yoğunlaştı. Cuma öğleden sonra üst düzey biriyle yapacağı toplantı kadar sinirlerini bozan bir şey yoktu.

"Öncelikle, Zinterhofer projesinde gösterdiğiniz yoğun çaba için her ikinize de teşekkür etmek istiyorum. Zor bir projeydi ve zamanında tamamlamak için hepimizin uzun saatler çalışması gerekti. Ancak Z Hotels'in sonuçtan çok memnun olduğunu söylemekten memnuniyet duyuyorum." Jane'in yüzü gülüyordu.

Farrah ve Matt gülümseyerek karşılık verdiler. Geçtiğimiz on ay boyunca Z Hotels'in Central Park'a bakan amiral gemisi üzerinde durmaksızın çalışmışlardı. Z lüks otel imparatorluğunun varisi Landon Zinterhofer, markanın Atlantik ortasındaki portföyünü geçen yıl devralmıştı. İlk işi, New York'taki karakolu modernleştirmek ve sadece sosyetenin eski muhafızlarına değil, zengin genç gezginlere de hitap edecek şekilde genişletmekti.

KBI nadiren bir projeye iki ortak atıyordu - Kelly baş tasarımcıyken bile - ama Z Hotels en büyük müşterileriydi.

"Bu harika!" Farrah'nın teni gururla karıncalandı. Projeyi o yönetmemiş olabilirdi ama bu işe tonlarca zaman, ter ve yaratıcı enerji harcamıştı. On ay içinde 253 oda ve düzinelerce kamusal alan dahil olmak üzere tüm bir oteli yeniden tasarlamak çocuk oyuncağı değildi.

Neyse ki Farrah zorluklarla başa çıkabiliyordu. Ayrıca, Z Hotels özgeçmişinde harika görünüyordu ve proje, planlanandan beş yıl önce KBI'da kıdemli bir ortak pozisyonuna doğrudan bir atıştı.

Neredeyse düz bir atış.

"Ancak hepimiz neden burada olduğumuzu biliyoruz." Jane'in gözleri kırmızı çerçeveli gözlüklerinin ardında ciddileşti. "Geçen yıl, Z Hotels projesinde göstereceğiniz örnek performansla bağlı olarak birinizin kıdemli ortaklığa terfi edeceğini söylemiştim. Kıdemli ortaklar genellikle en az sekiz yıllık deneyime sahip olsalar da, Kelly ve ben ikinizin de artan sorumlulukları üstlenebilecek kadar yetenekli olduğunuza karar verdik ve dışarıdan iş almaktansa içeriden terfi etmeyi tercih ettik. Z Hotels sizin sınavınızdı."

Farrah kolyesini tutma dürtüsüne direndi. Bunun yerine, parmak eklemleri bembeyaz olana kadar sandalyesinin kolçaklarını sıktı. Onun yanında, Matt sandalyesinde kambur duruyordu ve kendinden emindi.

"İkiniz de mükemmel bir iş çıkardınız ve çalışkanlığınız, yaratıcılığınız ve bağlılığınızla bizi etkilediniz. Keşke ikinizi de terfi ettirebilseydik ama biz küçük bir firmayız ve şu anda buna imkanımız yok."

Devam et artık. Farrah övgüleri takdir ediyordu ama Jane hemen konuya girmezse bayılacaktı.

"Bununla birlikte, tebrik etmek istiyorum-"

Aman Tanrım, işte buydu. Farrah nihayet son birkaç yıldır uğruna çok çalıştığı şeyi elde edecekti. O olacaktı-

"Matt. Kelly Burke Interiors'ın en yeni kıdemli tasarım ortağısın. Tebrik ederim." Jane elbisesini düzeltti.

gözlük, sesi heyecansız geliyor.

Ne kadar genç yaşta kıdemli bir ortak?

Farrah'ın damarlarındaki kanın yerini buzlu su aldı. Yanlış duymuş olmalı.

Satıcılarının isimlerini doğru düzgün tutamayan ve planları okumanın "baş ağrısı" yaptığından yakınan Matt'in Farrah'ın yerine terfi etmesine imkân yoktu.

Hayatta olmaz.

"Vay canına, çok teşekkürler." Matt bu habere hiç şaşırmamış görünerek sırtıttı. "Bu büyük bir onur."

Jane ters bir şekilde gülümsedi. "Bu Kelly'nin kararıydı. Matt, beni ve Farrah'yı biraz yalnız bırakabilir misin? Onunla yalnız konuşmam gerek."

"Elbette." Matt çıkarken Farrah'nın omzunu sıvazladı. "Bir dahaki sefere iyi şanslar." Küçümseyici bir tavır takındı.

Farrah kusma isteğiyle Matt'in suratına vurma isteği arasında gidip geldi.

Hayır. Sen şiddet yanlısı biri değilsin. Derin bir nefes al. Bir, iki, üç. Dışarı bir-aaaargh!

Jane endişeli bir ifadeyle Farrah'ı inceledi. "Nasıl hissediyorsun?"

Sence nasıl hissediyorum? Farrah iğneleyici cevabını ısırarak geri çekti ve onun yerine gülümsemeye zorladı. "Ben iyiyim. Matt için mutluyum."

Menajeri iç çekti. "Farrah, ikimiz de senin son derece yetenekli olduğunu biliyoruz. Bu yüzden firmaya katıldıktan hemen sonra seni orta düzey bir göreve terfi ettirdik. Z Hotels projesinde olağanüstü bir iş çıkardın. Olağanüstü." Başını iki yana salladı. "Lütfen bunu işinizin ya da KBI'daki rolünüzün olumsuz bir yansıması olarak algılamayın. Ekibin değerli bir üyesisiniz."

"Ama terfi alacak kadar değerli değil."

Jane tereddüt etti. "Son kararı ben vermedim."

"Biliyorum. Kelly'nin kararıydı." Farrah diğer kadının bakışlarıyla karşılaştı. "Bana gerçeği söyle. Matt'in Kelly'nin oğlu olması

Vaftiz oğlunun kararında bir rolü var mı?"

Jane cevap vermedi ama yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu.

Hayal kırıklığı Farrah'ın içine işledi. Kelly'yi gençliğinden beri idol olarak görüyordu ve üniversitedeyken Ulusal İç Tasarım Derneği'nin öğrenci yarışmasını kazandıktan sonra KBI'da staj yapmaktan büyük mutluluk duymuştu. Elbette, Kelly beklediğinden daha soğuk, rekabetçi ve talepkâr biriydi - tam olarak akıl hocası sayılmazdı - ama Kelly aynı zamanda Amerika'nın en iyi iç mimarlarından biriydi. Talepkâr olmak zorundaydı.

Ama Farrah, Kelly'nin yeteneğe değer verdiğini düşünüyordu. Sıkı çalışmaya. Meritokrasiye. Matt'in terfisini orta düzey bir göreve yükseltmek onun için bir şeydi. Bunların sınırı yoktu. Kelly'nin Matt'i son üç yıldır şirkete her şeyini vermiş birinin yerine terfi ettirmesi başka bir şeydi.

Matt Z Otelleri projesini hiç umursamamıştı. Bunu bir otel varisi ile geyik yapmak ve hiçbir zor iş yapmadan özgeçmişine bir satır eklemek için bir fırsat olarak görmüştü. Farrah her gece gece yarısı yağını yakan, işleri toparlamak için çabalayan kişiydi. Müteahhitlerle telefonda saatler geçiren, sorunları ve yanlış anlamaları düzelten oydu. Tüm övgüyü Kelly alsa bile, harika sonuçları zamanında teslim etmelerini sağlayan oydu.

Farrah terfi almaya hakkı olduğunu düşünmüyordu ama lanet olsun, bunu hak etmişti.

Jane, "İki yıl içinde başka bir terfi fırsatı olacak," dedi. "Sabırlı ol. Senin de zamanın gelecek. Söz veriyorum."

Belki bu doğrudu ama Farrah adam kayırmacılığın hüküm sürdüğü bir oyunda asla kazanamayacağını biliyordu. Yine de doğası gereği risk alan biri değildi, bu yüzden ağzından çıkan bir sonraki kelimeler karşısında oturan kadını olduğu kadar onu da şaşırttı.

"İstifa ediyorum."

İKİNCİ BÖLÜM

"Burası manyak bir yer." Blake Ryan mat parke zeminlere, yüksek tavanlara ve Hudson Nehri ile şehir silüetinin muhteşem manzarasını sunan pencere duvarlarına baktı. "Beni ayarladığın için teşekkürler."

"Ne zaman istersen. Şehirde temelli kalmaya sevindim." En eski ve en iyi arkadaşı Landon Zinterhofer onu sırtından alkışladı. "Ayrıca, bunun için para ödeyen ben değilim."

Blake güldü. İki yatak odalı, denize nazır West Village'daki yeni dairesi bir kol ve bir bacağa mal olmuştu ama buna değmişti. Uzun zamandır dünyanın dört bir yanında dolaşıyor, bir şehirde birkaç aydan fazla kalamıyordu. Başlarda eğlenceliydi ama artık istikrar istiyordu ve dünyada en sevdiği şehirlerden birine yerleşmekten daha iyi bir yer olamazdı: New York.

"Otel nasıl sonuçlandı?" diye sordu.

Landon, New York'taki değerli otelinin yenilenmesi için annesiyle dişe diş mücadele etmişti ama onu yıpratmış ve geçen yılı deli gibi koşturarak geçirmişti. Projesi ve Blake'in sürekli seyahatleri arasında, altı aydan beri birbirlerini ilk kez yüz yüze görüyorlardı.

"Harika." Landon bir elini siyah saçlarının arasında gezdirdi. "Basında müthiş yer aldık ve yeni iç mekanlar harika."

Hayal ettiğimden bile daha iyi. Sizi tavsiye edebilirim. Tasarım firması birinci sınıf bir iş çıkardı."

Blake arkadaşına, "Çıta tasarımı belirlendi," diye hatırlattı. Dairesini satın almak ve göçebe yaşam tarzına son vermek dışında New York'a gelmek için başka bir nedeni daha vardı: Manhattan kendi Legends'ına kavuşuyordu.

Blake'in orijinal Legends spor barı dört yıl önce Austin'de faaliyete geçtiğinden beri markayı hızla genişleterek ünlü bir uluslararası zincir haline getirdi. Londra'dan Los Angeles'a, Legends maç günlerinde gidilmesi gereken bir yerdi. Maç olmayan günlerde bile, bar olimpiyatları, tema ve trivia geceleri ve ünlü konuk barmenler sayesinde etkinliklerle dolup taşıyordu. NFL, NBA ve MLB oyuncularını için yerel Legends'ın barında en az bir kez çalışmak bir geçiş ayıniydi. Blake geçen yıl Landon'ın şirketteki hisselerini bile geri almıştı.

Eşit ortaklardı ve Zinterhofer ismi ve konaklama sektöründeki bağlantıları Legends'ın hızla zirveye tırmanmasında rol oynamıştı ama Landon Blake'e başlangıç sermayesini bir arkadaşın arkadaşına yardım etmesi olarak vermişti. Landon annesinin işiyle ne kadar çok ilgilenirse Legends'a o kadar az zaman ayırabiliyordu, bu yüzden iş ortakları olarak ayrılmak her iki taraf için de faydalı bir karar olmuştu.

Evet, Legends imparatorluğu hayatta ve iyiydi ama Blake'in New York şubesi için vizyonu sıradan bir spor barı değildi. Farklı olacaktı. Yükseltilmiş. Ve bunu bu Ekim ayında dünyaya tanıtmak için sabırsızlanıyordu.

T-eksi altı ay.

Blake artık ilk yıllarda omuzladığı ayrıntılar ve angarya işlerle ilgilenen bir ekibe sahip olacak kadar başarılıydı, ancak herhangi bir büyük açılıştan önce hazır bulunmayı ve işleri denetlemeyi severdi.

New York, Legends tarihinin en büyük açılışını yapacaktı ve o da her adımda burada olacaktı.

"Bardan bahsetmiyorum." Landon buzdolabını açtı ve Blake'e kendi evindeymiş gibi bir bira uzattı. Blake'i satıcıyla buluşturmuştu -şehir hayatından bıkip Fransa'nın güneyine taşınan ünlü bir moda tasarımcısı- bu yüzden Blake fazla şikâyet edemezdi. "Bu daireden bahsediyorum."

"Dairenin nesi var?"

"Hiçbir şey. Daire harika. Dekor berbat."

Blake kaşlarını çatarak birasını açtı. "Beni rahat bırak. Burayı bir hafta önce satın aldım."

Landon şüpheli bir kaş kaldırdı. "Yani her şeyi tek başına mı dekore etmeyi planlıyorsun?"

Blake yüzünü buruşturdu. Güzel bir evi takdir etse de, bir tasarım projesiyle uğraşmak için ne isteği, ne sabrı ne de zamanı vardı. Ayrıca, oturma odanızda bir kanepa, sehpa ve televizyondan başka bir şeye ihtiyacınız yok. Öyle değil mi?

"Kardeşim, sana otel için kullandığım iç mimarları ayarlayayım. Konut işi de yapıyorlar. Özellikle iyi olan bir tanesi vardı ve diğer ikisinden çok daha kibardı."

"İç mimarlar" sözlerini duyunca Blake'in göğsüne bir sızı yayıldı. Aradan geçen yarım on yıldan sonra en ufak bir şeyin ona hâlâ onu hatırlatması üzücüydü.

Blake onun nasıl olduğunu merak ediyordu. Sosyal medyada arkadaş değillerdi ve hesapları gizliydi ama arada sırada Sammy'den bir güncelleme almayı başarıyordu. Son duyduğuna göre Sammy New York'ta yaşıyormuş.

Birbirlerine on beş mil mesafede olduklarını fark ettiğinde midesi küçük bir takla attı. Cleo'yla ilişkisini bitirdikten sonra Farrah'ya ulaşmamıştı; bunun nedeni kısmen ilk birkaç yıl çok karanlık bir yerde olması, kısmen de onun affını ya da sempatisini hak etmediğini düşünmesiydi.

Ama şimdi aynı şehirdeydiler.

Blake'in ağzı kurudu. Bunu yapmamalıydı. Beş yıl sonra içeri dalıp onun hayatını altüst etmek istemiyordu ama

Onu o kadar çok istiyordu ki. Bencillikti ama onu tekrar görmek istiyordu. Belki de aradan geçen onca zamandan sonra ondan o kadar da nefret etmiyordu.

"Blake?" Landon sordu. "Bir tasarımcı tutma konusunda ne düşünüyorsun?"

"Peki." Blake, sıcak çikolata gözlerin ve altın tenin anıları karşısında Landon'la tartışamayacak kadar telaşlanmıştı. "Lanet olası bir tasarımcı tutacağım."

Kendime not: Sammy'ye mesaj at ve Farrah'ın numarasını al.

"Mükemmel." Landon sırtıttı. "Bir toplantı ayarlayacağım. Burayı kısa sürede evleri gibi hissettirecekler."

Home.

Blake'in bir evi olmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, bunun nasıl bir his olduğunu unutmuştu. Austin'i sayılacak kadar ziyaret etmemişti.

Biralarını bitirdikten sonra Landon'la birlikte ellerinde taze içkilerle gün batımını izlemek için balkona çıktılar. New York'un mağrur çizgileri ve yüksek tepeleri uzaktan görünmekteydi; yüzlerce binanın grileri ve kahverengileri gün batımının yumuşak ışıltısıyla yumuşamış, pencerelerdeki ışıklar küçük umut fenerleri gibi parıldıyor ve Empire State Binası'nın keskin, ikonik kulesi New York'a özgü bir kibirle gökyüzünü deliyordu.

Blake manzarayı seyrederken kalbine bir sızı daha saplandı. Manhattan'ın gökdelenler ormanı, titreşen enerjisi ve parıldayan ışıkları ona uzun zaman önce ve çok uzaklarda sevdiği başka bir şehri hatırlattı.

O zamanlar bir çocuktuk, geleceğin ne getireceğinden emin değildi ve korkuyordu.

Artık milyonlarca dolarlık bir iş imparatorluğunun sahibiydi. Hayalleri gerçeğe dönüşmüştü ve çoğu zaman bu yeterliydi. Blake bir açılıştayken ya da katta müşterileri selamlarken ya da Efsaneleri olduğundan daha büyük ve daha iyi hale getirmek için fikirler üretirken,

Adrenalin ona hücum etti ve kendini dünyanın tepesindeymiş gibi hissetti.

Ama bazen, gece ruhsuz otel odasına döndüğünde ya da sabah bir daha asla göremeyeceği bir kadının yanında uyandığında, midesinde bir delik açılır ve boş bir kabuktan başka bir şey olmayana kadar tüm duygularını emerdi.

Yine de her şey Austin'e dönmekten daha iyiydi.

Gıcırdayan lastikler. Bükülmüş metal. Kan. Çok fazla kan.

Tanıdık bir karanlık dalgası Blake'in göğsünde kabardı ve onu boğmakla tehdit etti. Dişlerini sıktı ve karanlığı, kendisi de dahil olmak üzere tüm şeytanlarını meraklı gözlerden uzak tuttuğu kutuya geri göndermeye zorladı.

İblisler orada pusuya yatmış, entrikalar çeviriyor, zehirli tırnaklarıyla kutunun içini tırmalıyorlardı. Er ya da geç serbest kalacaklardı ve Blake bunun gerçekleştiğinde yalnız olacağını umabilirdi. Başka kimseyi kendisiyle birlikte uçuruma sürüklemesine gerek yoktu.

"Uzun bir yol kat ettik." Landon birasını kaldırdı. "Teksas'tan New York'a. Ne yolculuktu ama."

"Doğru." Blake çalkantılı düşüncelerini bir kenara itti ve yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Ama henüz bitmedi."

"Yakınından bile geçmez."

Şişeleri tokuşturdular.

Blake iblis kutusunu zihninin derinliklerine doğru tekmeledi. Bir gün serbest kalacaklardı. Ama bugün değil.

Bugün, geçmişe takılıp kalmayı bırakacaktı. Hayatının o bölümü sona ermişti.

Yeni bir tanesinin başlama zamanı gelmişti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Farrah bir hafta içinde seksen özgeçmiş gönderdi.

Aldığı yanıt sayısı? Sıfır.

Tabii ki erkendi. New York'taki iş piyasası acımasızdı; geri dönüş alması haftalar ya da aylar sürebilirdi.

Bu çirkin bir gerçektir ve annesiyle paylaşmak istemediği bir gerçektir, bu yüzden Farrah haftalık görüşmelerini içini kemiren bir suçluluk duygusuyla bitirdi.

En iyisi bu.

Cheryl Lau'nun tek derdi istikrardır ve kızının güvenli bir işten hiçbir şey yapmadan ayrıldığını öğrendiğinde çılgına dönerdi.

"İşte." Oda arkadaşı ve en iyi arkadaşı Olivia Tang tezgahın üzerinden büyük bir sütlü çay uzattı. "Bu seni daha iyi hissettirir."

"Teşekkürler," diye mırıldandı Farrah. Şeker yüklü içeceği emdi ve ne kadar büyük, korkunç bir hata yaptığını düşünmemeye çalıştı. O anda işi bıraktığı için kendini çok güçlü hissetmişti ve Jane'in kalması için ne kadar uğraştığını görmek onu memnun etmişti. Jane, İşçi Bayramı'na kadar Hamptons'a yerleşmiş olan Kelly'yi bile aramıştı. Kelly, her zamanki gibi çok sinirlenmiş ve Farrah'ın bencil, nankör bir velet olduğunu, KBI olmasaydı şu anda düşük kiralı bir stüdyoda inşaat belgelerinin fotokopisini çekiyor olacağını düşündüğünü açıkça belirtmişti.

Söylemeye gerek yok, Farrah'ı kalması için teşvik etmemiştir.

Ama şimdi Farrah taşınmasının akıllıca olup olmadığı konusunda ciddi şüpheler duyuyordu. Evet, birkaç aylık kira birikimi vardı ama New York dünyanın en pahalı şehirlerinden biriydi. Zorunlu olmayan tüm harcamalarını kesse bile, yaşam masrafları kira birikimini tüketecek ve sadece bir ya da iki aylık bir güvenlik ağı kalacaktı.

"Sadece bir hafta oldu ve sen çok yeteneklisin. Kısa sürede bir iş bulacaksın." Olivia güven saçıyordu. "Stres yapma, bebeğim."

"Haklısın." Farrah'ın özgeçmişi açık dizüstü bilgisayarından ona göz kırptı.

California Coast Üniversitesi'nden 3.9 not ortalaması. NIDA yarışması birincisi. Üç üst düzey staj. Z Hotels de dahil olmak üzere birçok yüksek profilli konaklama projesinde çalıştığı Kelly Burke Interiors'da üç yıl boyunca artan iş sorumlulukları.

Tam bir avdı. Keşke yemi yutacak birini bulabilseydi.

"Haklısın," diye tekrarladı. "Aptalca davranıyorum. Sadece sabırlı olmam gerekiyor."

"Aynen öyle. Şimdi, madem bolca boş vaktin var, Ken'le çıkmaya ne dersin?" Olivia kaşlarını oynattı.

Farrah inledi. Olivia aylardır iş arkadaşıyla çıkması için ona baskı yapıyordu.

"Tanışma randevularından nefret ettiğimi biliyorsun."

"Biliyorum, ama aynı zamanda seks yapmadığınızı da biliyorum... hmm, ne kadar olmuştu?" Olivia çenesine vurdu.

Farrah ona ters ters baktı. Bir yıldır seks yapmamıştı ve bunu ikisi de biliyordu. İstemediğinden değildi. Sadece işle çok meşguldü ve New York'ta biriyle çıkmak acayip zordu. Bir erkeği çekici bulmalı ve onunla yatmak isteyecek kadar hödük olmalı uzun zaman olmuştu.

Dürüst olmak gerekirse, gerçekten etkilendiği son erkek-

Hayır. Oraya gitme.

Farrah boğazındaki yumruyu yuttu ve kolyesini parmağının etrafında döndürerek sarı saçları ve şeytani mavi gözleriyle ilgili düşünceleri bir kenara itti. Göğsündeki acı eskisi kadar büyük değildi ama hâlâ oradaydı ve asla unutamadığı o çocuğu hatırlatıyordu.

Belki de Farrah'ın bu kadar yüksek standartlara sahip olmasının nedeni buydu. Patlayıcı kimyanın nasıl bir şey olduğunu deneyimlemişti ve diğer her şey onun yanında soluk kalıyordu.

"Ah, doğru ya. Bir yıl." Olivia parmaklarını şıklattı. "On iki aydır hiçbir şey yapmıyorsun ve hayır, pille çalışan arkadaşın sayılmaz. Eğer kuraklık dönemini kısa sürede atlatmazsan, milyonlarca kayıp orgazm parçasına dönüşeceksin ki bu hiç de iyi bir şey değil. Daireyi yeni temizledim."

"Daireyi her hafta derinlemesine temizliyorsun."

Evdeki görevleri arasında net bir ayrım vardı: Olivia temizlik yapar ve faturalarla ilgilenirken (hayattaki en büyük zevklerinden ikisi Lysol kokusu ve sıfır dolarlık ödeme bakiyesiydi), Farrah ev malzemeleri ve market alışverişiyle ilgileniyordu.

"Aynen öyle."

Farrah'ın dudaklarından bir iç çekiş kaçtı. "Peki. Beni ayarla."

Buna pişman olacaktı ama Olivia'nın aklına bir fikir geldi mi, kemiğe sarılmış bir pitbull gibiydi.

Ayrıca, belki de daha proaktif olmasının zamanı gelmişti. Aramazsa patlayıcı bir kimya yaşayamazdı, değil mi?

"Yaşasın!" Olivia elindeki boş boba kabını çöpe attı ve heyecanla el çırpı. "Sabırsızlanıyorum. Vajinanın biraz sevgi görmesinin zamanı gelmişti."

Farrah'nın içkisi yanlış boruya gitti ve "Vajinamı rahat bırakın" demeden önce tam bir dakika boyunca öksürdü.

"Tatlım, geçen yıl herkes vajinayı yalnız bıraktı. Senin hatan bu arada."

"En iyi arkadaşım olarak kovuldun."

"Kabul edilmedi," dedi Olivia neşeyle. "Hayatım boyunca hiç kovulmadım ve bugün bu trendi bozma günü değil."

En iyi arkadaşımın yaşadığım için başıma gelen bu.

Olivia ve o, üniversiteden sonra New York'a taşındıklarından beri Chelsea'de aynı küçük daireyi paylaşıyorlardı. Ne kadar küçük olduğu düşünülürken gülünç derecede pahalıydı, ama konumunu yenemezdiniz. Ayrıca, her New Yorklunun uğruna cinayet işleyeceği bir özelliği vardı: çamaşır makinesi ve kurutma makinesi.

Farrah'dan bir yaş büyük olan Olivia, burada nefret ettiği rockçı bir piliçe on ay yaşamış, piliç Brooklyn'e kaçmış ve Farrah yanına taşınmıştı. Şanghay'dayken yakındılar ama son birkaç yıldır kopmaz bir dostluk geliştirmişlerdi. Farrah'ın üniversitedeki arkadaşlarının çoğu Kaliforniya'da kalmıştı ve onlarla iletişimini sürdürse de artık o kadar yakın değillerdi. Olivia onun için ölüm kalım meselesiydi ve başka türlü süreni de istemezdi.

"Ölmek" kısmını hızlandırmak istediği bazı durumlar hariç, şimdi olduğu gibi.

Farrah'ın telefonu çaldı ve Olivia'nın söylediği her şey doğru olmasına rağmen (bu yüzden çok sinir bozucuydu) oda arkadaşını boğma hayallerini yarıda kesti.

Numarayı tanımıyordu. Muhtemelen bir tele-pazarlamacıydı ama soğuk bir arama bile yalnız vajinasını tartışmaktan daha iyiydi. "Alo?"

"Merhaba, Farrah'la mı görüşüyorum?"

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Evet. Kimsiniz?" Derin bariton sesi biraz tanıdık geliyordu.

"Bu Landon Zinterhofer."

Cevap neredeyse Farrah'ı başka bir öksürük krizine sokacaktı.
uygun.

"Kim o?" Olivia mırıldandı.

Farrah başını iki yana salladı, zihni binlerce olasılıkla dolup taşıyordu. Landon Zinterhofer kişisel telefonunu arayarak ne halt ediyordu? Otele ilgili bir sorun mu vardı? Ama projeyi çoktan bitirmişlerdi ve Jane sonuçlardan çok memnun kaldığını söylemişti.

"Alo?"

Farrah ona henüz cevap vermediğini fark etti. "Evet. Yani, hayır. Yani, merhaba." Farrah'ın beceriksizce verdiği yanıt karşısında yüz ifadesi meraktan eğlenceye dönüşen Olivia'ya bir tokat attı. "Numaramı nereden buldun?"

Yüzünü buruşturdu. Soru niyetlendiğinden daha kaba çıkmıştı.

"KBI'yı aradım ve bana artık orada çalışmadığını söylediler. Bana kişisel cep telefonunu vermelerini istedim." Landon'ın sesi özür diler gibiydi. "Sınırlarımı aşmış olabileceğimin farkındayım ve Cuma gecesi bu kadar geç saatte aradığım için özür dilerim."

"Sorun değil. KBI dışında başka fırsatların peşinden gitmeye karar verdim." Var olmayanlar. Ama bunu bilmesine gerek yoktu. "Otelde bir sorun mu var?"

"Hayır, otel harika. Aslında, o kadar iyi bir iş çıkardınız ki, bir arkadaşıma yardım etmek isteyip istemediğinizi görmek istedim. New York'a yeni taşındı ve dairesi biraz üzgün görünüyor. Adam hayatını kurtarmak için dekorasyon yapamıyor." Landon güldü. "Her neyse, bir iç mimara ihtiyacı var ve bence sen bu işe çok uygunsun. Tabii zamanınız varsa."

Farrah telefonunu o kadar sert tutmuştu ki çatladığını duydu. Landon'ın ağzından çıkan her kelime onu bir başka şok, inançsızlık ve heyecan tüneline sürüklüyordu.

"Beni mi istiyorsun? KBI değil mi?"

Ne yapıyorsun? diye bağırdı zihni. Kendini sabote etme!

Ancak ülkenin en büyük otel zincirlerinden birinin varisinin neden onu bir iş için aradığını anlamıyordu.

proje. KBİ'nin pek çok harika tasarımcısı vardı ve konutlar konusunda uzmanlaşmamıştı bile.

"Alışılmışın dışında," diye kabul etti Landon. "Ama dediğim gibi, otel projesinde öne çıktınız ve kişiliğiniz bu iş için meslektaşlarınızdan daha uygun."

İşte buna inanıyordu. Ne Kelly ne de Matt yakın zamanda Bayan ya da Bay Congeniality ödülünü kazanamayacaktı.

"Bunun kısa bir süre olduğunun farkındayım, ancak arkadaşım tam ücretinizin yüzde yirmi fazlasını ödeyecek ve-"

"Ben yaparım!"

Farrah'ın bağırması Olivia'nın kafasını son erotik kitabıyla çekildiği kanepeden kaldırmasına neden oldu.

Farrah boğazını temizledi. "Yani, sanırım zaman bulabilirim."

"Harika. Pazartesi günü öğle yemeği toplantısı için müsait misin? Öğleden sonra 1'de Aviary'de. Seni arkadaşım ile tanıştırap işi başlatacağım. Yemek müesseseden."

The Aviary, Farrah'ın yeniden tasarlanmasına yardımcı olduğu Z Central Park'ın özel restoranıydı. Orada ortalama bir yemek birkaç yüz dolara mal oluyordu.

"Evet. Kulağa hoş geliyor."

Farrah telefonu kapattı ve kendini çimdikledi. Ow.

Vay anasını. Bu bir rüya değildi. Landon Zinterhofer az önce onu aramış ve iç tasarım işi teklif etmişti - tam ücretinin yüzde yirmi üzerinde.

Tam ücretinin ne kadar olduğunu bilmiyordu ama bir yolunu bulacaktı.

Farrah'ın tam zamanlı serbest çalışma gibi bir planı yoktu ama bu, tasarım firmalarından geri dönüş beklerken dişlerini geçirebileceği mükemmel bir projeydi.

Beş parasız kalıp eve dönmek zorunda kalmayacağım!

Farrah kendini daha fazla tutamadı. Ciyakladı ve Olivia'nın ona ikinci bir kafası ve anteni çıkmış gibi bakmasına neden olan küçük bir mutluluk dansı yaptı.

"Kimdi o? Her şey yolunda mı?"

"Evet." Farrah heyecandan nefesi kesilmiş bir halde bir kulaktan diğerine sıırttı. "Her şey mükemmel."

Farrah hafta sonunu, standart saatlik ücretlerden müşteri sözleşmesi hazırlamaya kadar serbest tasarım danışmanlığının inceliklerini araştırarak geçirdi. Ayrıca bir portföy hazırladı ve öğle yemeği toplantısına yanında getirdi. Landon ona işi garanti etmiş olsa da, arkadaşı üzerinde iyi bir izlenim bırakmak istiyordu. Ne de olsa ona ödeme yapacak olan oydu.

Farrah Aviary'ye doğru yürüdü. Kubbeli cam tavandan ve parka bakan pencere duvarlarından doğal ışık süzölüyordu. Burası onun oteldeki en sevdiği ve üzerinde en çok çalıştığı odalardan biriydi.

Şık gri sandalyelere, yontulmuş masalara ve stratejik olarak yerleştirilmiş bitkilere bakarken içinden güven akıyordu. Siyah bir arduvaz levhanın üzerinde akan kapalı bir şelale, restoran boyunca gerçekleşen iş görüşmeleri ve sosyete dedikodu seansları için rahatlatıcı bir beyaz gürültü müziği sağlıyordu. Pencerelerden Central Park'ı görebiliyordu - göl parçalarıyla beneklenmiş ve güneşten kavrulmuş gökdelenlerden oluşan bir ormanla çevrili geniş, yuvarlanan yeşil bir halı.

Bunu yapabilirdi. Başından sonuna kadar tek başına bir projeyle hiç uğraşmamışsa ne olacaktı? Bir yolunu bulurdu. Tasarım yeteneği vardı ve en önemli şey de buydu.

Farrah, Landon'ın köşedeki en iyi masada tek başına oturduğu yere odaklandı.

Onu gördüğünde yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Farrah. Geldiğin için teşekkürler."

"Benim için bir zevk, Bay Zinterhofer." Onun elini sıktı. Dalgalı siyah saçları, koyu kahverengi gözleri ve bronz teniyle -uzun boylu, kaslı vücudundan bahsetmeye bile gerek yok-andon bir erkek modelden farksızdı. Farrah bunun farkındaydı ama içinde en ufak bir çekim hissetmiyordu. Belki de libidosunu tamirhaneye götürmesi gerekiyordu. "Beni d ü ş ü n d ü ğ ü n için teşekkürler."

"Lütfen. Bana Landon de. Ve tabii ki. Birlikte çalışma zevkine eriştiğim en iyi iç mimarlardan birisiniz." Landon ona göz kırptı. "Bunu Kelly'ye söyleme. İkinci olmaktan hoşlanmaz."

Kelly Burke'den daha iyi olduğunu mu düşünüyordu?

Farrah aptal gibi çılgılık atmamak için portföyünü sıkıca kavradı.

Tanrı'ya şükür Landon uygulamalı yönetim tarzına sahip bir adamdı. Projelerini mikro düzeyde yönetmemiştir ama ne kadar küçük olurlarsa olsunlar herkesin adını öğrenmeye ve fikirlerini dinlemeye özen göstermişti.

Landon Zinterhofer, sen binlerce nimetin bir araya gelmiş halisin.

"Arkadaşını mı bekliyoruz?" Farrah peçetesini kucağının üzerinde düzeltti. Arkadaşının Landon kadar cana yakın ve yumuşak başlı olmasını umuyordu. KBI'da daha önce de kâbus gibi müşterilerle uğraşmıştı; bazen hâlâ gecenin bir yarısı uyanıp soğuk terler dökerken "Ben yumurta kabuğu beyazı dedim, ekru değil!" çılgınlıkları kafasında yankılanıyordu.

"O zaten burada. Dinlenme odasına gitti. İşte orada." Landon onun arkasındaki birine başıyla işaret etti.

Farrah en profesyonel gülümsemesini takındı ve yeni müşterisinin aklını başından almaya hazır bir şekilde arkasını döndü.

Ama uzun boylu, muhteşem sarışının onlara doğru yürüdüğünü görünce selamlama çabucak öldü.

Hayır.

Sıcaklık sıfırın altına düşerken Farrah'ın omurgasından aşağı soğuk şok dalgaları süzüldü. O artık

bir şeyler hayal ediyordu. Bunun o olmasına imkan yoktu. Evren bu kadar acımasız olamazdı.

Ama o buz mavisi gözleri inkar etmek mümkün değildi. Cam gibi elmacık kemiklerini. Gülümsemesinin yerini inançsızlığın almasıyla solan derin gamzeleri. En az onun hissettiği kadar şaşkın görünüyordu.

Farrah'nın kalbindeki burkulma, beyninin kabul etmeyi reddettiği şeyi doğruladı.

Bu oydu.

Sevdiği ilk ve tek adam. Kalbini kıran adam.

Bir daha asla göremeyeceğini düşündüğü kişi.

Blake Ryan.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kulaklarında kan uğuldarken yemek salonundaki konuşmalar silikleşti. Midesi serbest düşüşe geçti... ve Blake'in yapabildiği tek şey sersemlemiş bir halde masada en yakın arkadaşının karşısında oturan esmer kadına bakmak oldu.

Halüsinasyon görüyorum.

Beyni "iç mimar "ı tanıdığı tek iç mimarla ilişkilendirmiş ve ona işkence etmek için bu illüzyonu yaratmış olmalıydı. Derin çikolata gözleri, yumuşak kırmızı dudakları ve vanilya ile karışık portakal çiçeği kokusu... O kadar gerçek görünüyordu ki acımasızdı.

Blake onu kaç kez rüyasında görmüştü, sadece boş bir yatağa uyanmış ve olabilecekler için pişmanlık duymuştu?

Ölümcül bir duygu pitonu göğsünü daralttı ve damarlarına zehir damlatarak ayaklarını yere yapıştırdı. Kalbinin sağır edici güm güm güm sesi restorandaki diğer tüm sesleri bastırıyordu.

Deliriyorum.

"Blake, bu Farrah. Farrah, bu benim arkadaşım Blake." Landon'ın takdimi Blake'in bilinç bulanıklığı içinde süzüldü. Arkadaşının sesi çok uzaklardan geliyordu, tıpkı rüyalarda duyduğunuz insanlar gibi. Tek yapmak istediğiniz hayalinizin derinliklerine gömülmekken sizi sarsarak uyandırmaya çalışanlar gibi.

Landon, Blake'e kaşlarını çatarak "Neden bu kadar garip davranıyorsun?" dedi.

Bu sırada Farrah oturmuş, gözlerini kocaman açmış, parmakları kucığındaki siyah deri portföyü boğuyordu. Yüzü beyaz keten masa örtüsünün rengine uyuyordu.

Blake'in nefesi şok içinde kesildi. Bu gerçektir.

Yeniden bir araya gelmelerini milyonlarca kez hayal etmişti ama şimdi gerçekleştiğine göre ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Orada öylece durmuş, aptal gibi ona bakıyordu.

Bir şey söyle. Herhangi bir şey. "Bir gün bile yaşlanmamışsın." Bunun dışında herhangi bir şey.

Blake'in elmacık kemiklerinde pembelik yükselirken Landon suyunu yudumladı. En son ne zaman bu kadar telaşlandığını hatırlayamıyordu. Kendini aşık olmuş lanet bir okul çocuğu gibi hissediyordu, rüyalarının kızını tekrar görmek için beş yıl beklemişti, ama ona söylediği ilk sözler... bir gün bile yaşlanmamışsın.

Ölmek istedi.

Landon'ın omuzları bastırılmış kahkahalarla sarsıldı ama Farrah'ın ifadesi taş gibi sert ve pürüzsüz kaldı.

"Teşekkürler," dedi. Sıfır duygu, alaycılık bile yoktu.

Blake'in tanıdığı Farrah, bir gencin sınıfta mesajlaşmasından daha hızlı bir şekilde onu selamlardı, ama tanıdığı Farrah aynı zamanda ona gökyüzündeki yıldızları asmış gibi bakardı - ta ki her şeyi mahvedene kadar.

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" Landon dünyanın en bariz sorusunu soracak kadar neşesini kontrol ederek sordu.

Blake bacaklarını hareket etmeye zorladı. Landon'ın yanındaki sandalyeye çöktü ve bir bardak suyu dudaklarına götürürken çok fazla titrememeye çalıştı. "Yurtdışında, Şanghay'da birlikte okuduk."

Landon'ın keskin nefesini yanında hissetti. Cleo'yla temelli ayrıldıktan sonra sarhoş olduğu bir gece Landon'a Farrah'dan bahsetmişti. Blake suçluluk duygusu içinde

boğuluyordu.

Pişmanlık ve içki yüzünden her zamanki filtresini kaybetmişti. Onun yokluğunda, Farrah ve Şanghay'da olanlar hakkındaki itiraflar ortaya döküldü. Blake Farrah'nın adını açıklamamıştı ama Landon zeki bir adamdı. Blake arkadaşının gözlerindeki ifadeden Landon'ın bulmacayı çoktan çözmüş olduğunu anlayabiliyordu.

Garson geldi ve siparişlerini aldı. Blake ne sipariş ettiğini hatırlamıyordu. Umurunda da değildi; Farrah'ya bakmakla meşguldü.

Aradan beş yıl geçmişti ve Tanrım, hatırladığından çok daha güzeldi. Daha sofistike ve kendinden emin. Zaman vardı yontulmuş onu Özellikler içine bir başyapıt, ve onu slimfigurevardı çiçek açtı kıvrımlara sahipti. O artık bir kız değil, bir kadındı; kalbi ağrırken bile adamın midesine arzu dolu kıvrımlar gönderen bir kadın.

Öte yandan Farrah, oturduğundan beri ona bakmamıştı bile.

"Yani." Landon sessizliği doldurdu. "Farrah, konuşmamızda da belirttiğim gibi, Blake yeni dairesi için bir tasarımcı arıyor. West Village'da iki yatak odalı, iki banyolu. Burası artık onun birincil ikametgâhı olacak, bu yüzden burayı güzelleştirecek birine ihtiyacı var. Ev gibi hissettirecek." Blake'i dürttü. "Öyle değil mi?"

"Ne? Oh, uh, evet."

Kendini topla, dostum.

"Doğru." Landon'ın bakışları Blake ve Farrah arasında gidip geliyordu. "Tazminat konusunda. Bu son dakika olduğu için Blake yüzde yirmi fazlasını ödeyecek."

"Bunu yapamam." Farrah'nın sessizce reddetmesi konuşmayı çılgılık atarak durdurdu. Landon'a odaklanmaya devam ederek, "Zamanınızı boşa harcadığım için özür dilerim. Beni düşündüğün için minnettarım ve bu yemek için sana borcumu ödeyeceğim. Ama şimdi üzerinde çalışmam gereken başka bir proje olduğunu hatırladım ve bunun için zamanım olmayacak. Aslında, muhtemelen-"

"Duble."

Farrah, Blake'in teklifi karşısında sertleşti. "Ne?"

"Benimle çalışmayı kabul edersen ücretinin iki katını öderim."

"Bu olmayacak-"

"Üçlü."

Farrah'ın bakışları onunkilere çarptı. Gözleri inançsızlıkla parlıyordu ve Blake dudaklarındaki küçük zafer sırtışına engel olamadı. Nihayet. Bir tepki.

"Ücretimin ne kadar olduğunu bilmiyorsun." "Ne kadar?"

Bir süre tereddüt ettikten sonra, "Saati 300 dolar" dedi.

"Sana saatte 900 dolar öderim. Ama özel olmak zorunda. Sözleşme süremiz boyunca sadece benim dairemde çalışacaksın."

"Tanrım, Blake," diye nefes aldı Landon.

Masanın karşısında, Farrah'ın dudakları şokla aralandı.

Saati 900 dolar çok büyük bir paraydı ama Blake bunu karşılayabilirdi. Landon kadar zengin değildi ama hem Legends'ın başarısı hem de yıllar içinde yaptığı akıllıca yatırımlar sayesinde bu parayı karşılayabilecek kadar mali gücü vardı. Ayrıca, para umurunda değildi. O Farrah'ı önemsiyordu.

Kurşunu ısırması ve hafta sonu Sammy'den onun numarasını istemişti. Sammy, Blake'in aniden onunla yeniden bağlantı kurma isteğine temkinli yaklaşmıştı ama iyi bir arkadaş olduğu ve eski Şangay gruplarında Blake'in Farrah'ya olan hisleri ve Cle'yle olanlar hakkındaki gerçeği bilen tek kişi olduğu için buna razı olmuştu.

Blake bütün hafta sonu boyunca on haneli rakamlara bakmış, onu aramak için cesaretini toplamaya çalışmıştı. Her seferinde korkup vazgeçmişti ama şimdi karşındaydı, tam önünde.

Sanki evren onun beklemekten bıkmış ve ihtiyacı olan tekneyi ona atmıştı.

Bu bir işaretti.

Dünyadaki tüm tasarımcılar arasında Landon'ın buraya davet ettiği kişi oydu.

Sekiz milyonluk bir şehirde iki insan her şeye rağmen yeniden bir araya geldi.

Tesadüf mü? Kesinlikle hayır.

Blake'e kadere inanmayı öğreten kişi Farrah'tı ve ilişkilerindeki diğer her şey gibi bunu da bunca yıl kalbine yakın tutmuştu.

"Anlaştık mı?" Blake ses tonunu eşit tutuyordu ama içinde kaotik bir ihtiyaç ve duygu fırtınası vardı.

Evet de. Tanrım, eğer evet derse, senden bir daha asla başka bir şey istemeyeceğim. Belki Patriots dışında bir takımın Super Bowl'u kazanması dışında, ama o konuda pazarlık yapmaya hazırım.

Farrah kolyesiyle oynarken yüzünde kararsızlık ifadeleri belirdi. Sonsuzluktan sonra, "Evet" diye ısırıldı.

Blake nefesini bıraktı ve gökyüzüne hızlı bir teşekkür gönderdi.

"Anlaştık." Güvenilir gamzelerini tüm ihtişamıyla ortaya çıkararak sırttı ve elini uzattı.

Kısa bir duraksamadan sonra aldı.

Dokundukları anda vücudunda bir elektrik akımı cızırdadı ve Farrah'ın burun deliklerinin alevlenmesine bakılırsa bunu hisseden tek kişi o değildi.

Blake'in sırtışı genişledi.

Evren ona ikinci şansını bir tepside sunmuştu ve bu sefer bunu berbat etmesine imkân yoktu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Farrah dağılmadan önce iki blok ilerleyebildi.

Öğle yemeği boyunca taş suratlı bir şekilde oturmuş, Z Hotel'in yakınındaki bir mağazaya kışını sürüyerek gitmiş ve bir tuvalet kabinine buldozer gibi girdikten sonra yığılıp kalmıştı.

Blake Ryan.

Hayatına tekrar girebileceği onca zaman varken, bunu şimdi yapmak zorundaydı, 1) işsizken ve bu yüzden cömert teklifini geri çeviremezken ve 2) bir el sıkışma ile tahrik olacak kadar cinsel olarak hüsrana uğramışken.

Farrah, Blake'in elini güçlü ve sıcak bir şekilde kavrayışını ve bunun sonucunda kolundan göğsüne doğru yayılan ve kalbinin artık atamayacağını düşündüğü bir şekilde atmasına neden olan elektrik şokunu hatırlayınca ürperdi.

Şangay'dan beri başka erkeklerle de çıkmıştı. Bazılarından hoşlanmış, bazılarından hoşlanmamıştı. Hiçbiri onu Blake gibi canlı bir duygu teline dönüştürememişti.

Uzun gecelerin, tutkulu öpüşmelerin ve fısıldanan sırların dumanlı anıları Farrah'ın beynine girerek onu geçmişte boğdu.

Bence sen kendi iyiliğin için fazla inatçı bir ukalasın. Beni herhangi bir insanın yapabileceğinden daha fazla delirttiğini düşünüyorum. Ve eğer seninle olamazsam ölebileceğimi düşünüyorum.

Ne olursa olsun, bunu birlikte atlatabiliriz.

Her saniyenin önemli olduğunu söylemiştin ve sana tamamen, yüzde yüz aşık olduğumu bilmeden bir saniyenin daha geçmesini istemiyorum.

Boğazından bir hıçkırık kaçtı. Farrah bir yumruğunu ağzına bastırdı ve umumi tuvalette bir erkek için ağlayan kız klişesine dönüşmeden önce sakın kalmaya çabaladı. Gözleri çoktan yaşlarla dolmuş olmasına rağmen. Göğsü o kadar ağrıyordu ki, cenin pozisyonunda yere kıvrılmak istiyordu, mikroplar ve potansiyel kolera lanetlensin.

Artık Blake'e aşık değildi. Aşk için güven gerekirdi ve o güvenini uzun zaman önce kaybetmişti. Ama bir gülümsemesiyle kalbinin çarpmasına, bir dokunuşuyla vücudunun sıkışmasına neden olamıyorsa kahretsin. Fiziksel kimyaları her zaman alışılmışın dışındaydı ve görünüşe göre, bunca yıldan sonra alevler hâlâ sıcaktı.

Olivia'dan gelen bir çağrı telefonunu aydınlattı ve düşüncelerini girdikleri tehlikeli yoldan uzaklaştırdı.

Farrah cevap vermeden önce yutkundu ve kendini toparladı.

"Alo?" Hafif bir dalgalanma. Yüzündeki sümük ve kurumuş gözyaşları düşünüldüğünde oldukça iyiydi. Farrah rulodan birkaç tane incecik, şeffaf tuvalet kâğıdı çekip yüzünü sildi. Zımpara kağıdıyla cildine peeling yapmak gibiydi.

"Hey! Öğle yemeği toplantısı nasıl geçti?" Olivia sordu.

"İyi. Beni neden işten arıyorsun?" Farrah durakladı, Olivia'ya bugünkü gelişmeler hakkında şimdi mi ipucu versem yoksa yüz yüze gelene kadar mı beklesem diye düşündü.

Şimdi, karar verdi. Olivia çılgına dönecekti. Farrah'tan ayrıldığından beri Blake'ten nefret ediyordu ve Farrah, Olivia'ya Blake'in iş teklifini kabul ettiğini söylediğinde kendini kasırgaya hazırlamaya başlamıştı bile.

"Kahve molasındayım," dedi Olivia, bu da Farrah'ı en az Blake'i The Aviary'de görmek kadar şaşırtmıştı. Olivia

Wall Street'in en prestijli özel sermaye şirketinde analist olarak uzun ve zorlu saatler çalışıyordu ve mesaisine nadiren ara veriyordu. "Molam bitmeden önce altı dakika yirmi yedi saniyem var, bu yüzden bana detayları çabuk ver."

"Tamam." Farrah derin bir nefes aldı. "Uzun lafın kısası: İş aldım ve bana saatte 900 dolar ödüyorlar."

Her zaman önce iyi haberlerle başlayın.

"Aman Tanrım!" Olivia fısıltıyla bağırdı. "Bu inanılmaz! Saati 900 dolar mı? Bunu kutlamalıyız! Bugün happy hour'a yetişemeyeceğim -üzerinde çalıştığımız bu anlaşma başımın belası, yemin ederim- ama eve dönerken dondurma ve şarap alacağım. Bu hafta sonu uygun bir kutlama yemeği yiyebiliriz."

"Kulağa harika geliyor."

Bir duraklama oldu. "Neden sesin bu konuda heyecansız geliyor? Müşteri yüzünden mi? Pisliğin teki, değil mi? Yoksa yaşlı, ürkütücü bir sapık mı? Unutma, eğer bir şey yapmaya kalkışırsa, ince topuklu ayakkabılarından birini alıp onun-"

"Ben Blake."

"Blake kim?"

"Blake Ryan."

Bir duraklama daha ve sonra, "Yeni müşteriniz Blake Ryan mı?"

Bağırması Farrah'ın kulak zarlarını deldi. Olivia o kadar renkli küfürler ve fantastik cinayet senaryoları sıralarken Farrah irkildi ve telefonu kulağından uzak tuttu ki, bir korku yazarı olarak ek iş yapabilirdi.

Nefes almak için durduğunda Farrah araya girdi. "Bak, anlıyorum. Durum ideal değil." Bu hafif bir ifadeydi ama Farrah Olivia'nın öfkesini körüklemek istemiyordu. "Ama ne zaman yeni bir iş bulacağımı bilmiyorum ve paraya ihtiyacım var. Bana çok para ödüyor Liv. Birikim konusunda akıllı davranırsam yarım yıllık masraflarımı karşılayacak kadar."

Ardından gelen sessizlikte arkadaşının düşündüğünü duyabiliyordu. "Sana tam olarak neden bu kadar çok para ödediğini kendine sordun mu?"

Farrah kaşlarını çattı. Blake'in aniden hayatına girmesine o kadar şaşırmıştı ki, teklifinin ardındaki nedenleri düşünmek için durmamıştı. "Hayır..."

Şüphe damarlarına sızdı. Blake onu işe almakta neden bu kadar ısrarcıydı? Eski kız arkadaşı için onu bir kenara atmıştı ve on yıldır hiç konuşmamışlardı. Ayrıca, ödediği ücret karşılığında şehirdeki herhangi bir tasarımcıyı işe alabilirdi.

Sosyal medyada arkadaş değillerdi ama yıllar içinde onunla ilgili makalelere rastlamıştı. Spor barları iyi iş yapıyordu. Gerçekten iyi. Kendine rağmen, Farrah'ın midesinde onun başarısından dolayı bir gurur titreşimi alevlendi.

Farrah toplantıya alıntı yapmak niyetiyle girmişti. İlk serbest işi olduğu için saati 150 dolardı. Müşterinin Blake olduğunu anladığında, onu bir daha görmek zorunda kalmamak için çaresizce fiyatı 300 dolara çıkarmıştı. Blake kabul etmekle kalmayıp ücreti üçe katlayınca Farrah neredeyse kalp krizi geçirecekti. Kelly Burke bile saati 900 dolar etmiyordu.

"Bir şeylerin peşinde. Dikkatli ol," diye uyardı Olivia. "O çocuk senin kriptonitin. Aptalca bir şey yapma."

Artık bir çocuk değil.

Blake'in ne kadar güzel görüldüğünü hatırlayınca Farrah'ın ağzı sulandı. Üniversiteli Blake seksiydi ama yirmi iki yaşındakiler arasında yaygın olan çocuksuluğa sahipti. Yetişkin Blake, kirli sakalı, yağsız kasları ve kendinden emin, panter gibi adımlarıyla? Daha vahşi, daha cesurdu ve dizlerini jöleye çeviren çığ, sert bir erkeklik yayıyordu.

"Ne gibi? Dairesini tasarlıyorum. Birkaç ay sürecek. Hepsi bu kadar." Bu sözler Farrah'ın kulaklarına yanlış geliyordu.

"Uh-huh." Olivia'nın sesini şüphecilik kapladı. "Ciddiyim, Farrah. Blake'ten mümkün olduğunca uzak dur. Zaman zaman dergilerde resmini görüyorum. Hâlâ çok iyi durumda.

Bu da onu tehlikeli yapıyor. Onunla yatmayın ve Tanrı aşkına, ona bir daha aşık olmayın."

İşte bu Farrah'ı güldürdü. "Ona bir daha aşık olmayacağım." Azgındı, aptal değildi. Vücudu Blake'i arzuluyor olabilirdi ama kalbinin etrafına istilacı bir orduyu uzak tutacak kadar savunma inşa etmişti.

"Güzel." Olivia'nın sesi tatmin olmuş gibiydi. "Demek Landon'ın arkadaşı, ha? Bunun olasılığı nedir?"

"Landon Austin'den." Farrah şimdi düşününce Blake'in Şanghay'da en yakın arkadaşının bir otel varisi olduğundan bahsettiğini hatırladı. Barını açması için ona sermaye sağlayan kişi Landon'dı. Blake ondan ismiyle bile bahsetmiş olabilirdi. Farrah şimdiye kadar ikiyle ikiyi bir araya getirmediğine inanamıyordu.

"Diğer milyonlarca insan da öyle. Tanrım, bu dünya çok küçük." Olivia iç çekti. "Kahretsin. Molam bitti. Sonra konuşuruz, tamam mı? Bu arada kendine güzel bir şeyler al, mesela büyük bir şişe votka. Buna ihtiyacın var."

Farrah homurdandı. "Teşekkürler."

Telefonu kapattı, derin bir nefes aldı ve kabinin kilidini açtı. Neyse ki banyo boşalmıştı ve kimse onun ne kadar dağınık olduğuna şahit olmamıştı.

Farrah yüzüne su sıçratarak soğuk sıvının onu güçlendirmesine izin verdi.

Blake'in projesi en fazla birkaç ay sürerdi. Temel arzularına boyun eğmeden o kadar süre dayanabilirdi. Değil mi?

Blake'in gamzeli gülümsemesi ve geniş omuzlarının bir başka görüntüsü zihninde canlandı ve içinden bir sıcaklık aktı.

Lanet olsun.

Belki de Olivia'nın iş arkadaşıyla buluşmayı kabul etmesi iyi bir şeydi. Umarım bu gerginliğini alırdı.

Farrah aynada kendine baktı. Yansıması kararsız ve huzursuz bir şekilde göz kırptı.

"Farrah Lin, kendini neyin içine soktun?"

ALTINCI BÖLÜM

"Anketinizi aldım." Farrah elindeki kâğıda kaşlarını çatarak baktı. "Cevapların yarısı boş."

"Onlara nasıl cevap vereceğimi bilemedim." Gerçek buydu. Blake hayatı pahasına da olsa tek bir tasarım stilinin adını bile söyleyemezdi, hele hangilerini sevip hangilerini sevmediğini hiç. "Ayrıca, yüz yüze konuşmanın daha kolay olacağını düşündüm."

Farrah ona yan gözle baktığında ağzı bir gülümsemeye dönüştü.

Elbette soruları yanıtlamak için daha fazla çaba gösterebilirdi, ancak ne kadar az yanıt verirse, bunları yüz yüze tartışmak için o kadar fazla zaman harcamaları gerekecekti.

Zaman. Asla yeterince zamanları olmamıştı. Ne Şanghay'da, ne de geçen günkü o çok kısa öğle yemeği toplantısında. Ama şimdi Blake ve Farrah müşteri ve danışman olduklarına göre, birlikte geçirdikleri her saniyeyi değerlendirmeye kararlıydı.

Ve hayır, Blake yeni müşteri alım anketinin yarısını boş bırakmak gibi küçük hilelerin üstünde değildi.

Farrah dairesine doğru yürüdü, düzeni ve mevcut dekoru inceledi. "Landon çok fazla mobilyan olmadığını söylerken şaka yapmıyormuş."

"Buraya taşınalı çok olmadı. Bir profesyonel tutacakken bir sürü eşyayı kendim almak mantıklı gelmedi."

Landon onu zorlayana kadar bir tasarımcı tutmayı planlamamıştı ama Blake bu kısmı kendine sakladı.

"Daha önce bir tasarımcı ile çalıştınız mı?"

"Barlar için evet, ama onlar oldukça yüksek seviyedeydi. Ekibim ayrıntılarla ilgilendi. Burası benim evim olduğu için, her şeyle yakından ilgilenmek niyetindeyim." Blake'in gamzeleri ışıldadı. "Önümüzdeki birkaç ay boyunca beni çokça görmeyi bekleyin."

Farrah yılan kafesine girmiş bir fare kadar heyecanlı görünüyordu. "Bu durumda, projenin farklı aşamalarını anlatacağım, böylece ne beklemeniz gerektiğini bileceksiniz. İlk olarak planlama aşamasıyla başlayacağız, ki şu anda yaptığımız da bu. Bu aşamada sizi, zevklerinizi, bütçenizi ve yaşam tarzı ihtiyaçlarınızı tanıyacağım."

Sana ihtiyacım var.

Blake cevabını yuttu. Birincisi, çok klişe olduğu için, ikincisi de onu korkutmak istemediği için. Daha yeni tanışmışlardı ve Farrah gardını o kadar kolay indirecek biri değildi. Şangay'da ona açılması aylar sürmüştü ve ilişkilerini nasıl bitirdikleri düşünüldüğünde... bir özür kartı ve bir kutu çikolatanın barışmak için yeterli olmayacağından emindi.

Farrah onun içsel stratejilerinden habersiz devam etti. "Planlamadan sonra tasarım aşaması geliyor. Aralarından seçim yapabilmeniz için birkaç eskiz ve tasarım panosu hazırlayacağım. Tasarıma son şeklini verdiğimizde, müteahhitleri işe alacağım, mobilyaları sipariş edeceğim ve malzemeleri tedarik edeceğim. Yüklenici programları, nakliye gecikmeleri ve öngörülemeyen durumlar göz önüne alındığında bu en uzun süreyi alır. Bunları elimden geldiğince en aza indiririm, ancak her projede ortaya çıkarlar. Son olarak, uygulamaya geçiyoruz. Müteahhitler işlerini yapar, sanatı asarız, mobilyaları düzenleriz ve hayalinizdeki ev tamamlanana kadar böyle devam eder. Sorunuz var mı?"

Blake'in duyduğu şey, bunun biraz zaman alacağıydı. Mükemmel. "Hayır. Bana uyar."

Yatak odasına girdiler ve o denedi. Gerçekten denedi. Ama Blake, yatağının yanında Farrah'ı görünce zihninin X-dereceli fantezileri otomatik olarak oynatmasına engel olamadı.

Adam kızın dar gri eteğini yukarı itiyor ve kız adını haykırana kadar ziyafet çekiyor; adam kızın meme uçlarını emerken kız da ona biniyor; altmış dakika sevişiyorlar ve birbirlerinin yüzlerine boşalıyorlar.

Kanı hızla akarak onu çeliğe çevirdi ve Blake, Farrah'yı geri kazanma planında büyük bir kusur olduğunu fark etti: Onu gerçekten geri kazanana kadar, ciddi bir mavi top vakasından muzdarip olacaktı.

"Bu da ne?" Farrah'nın gergin sesi onun uyarılma-korku-kesintisini yarıda kesti.

"Hmm?" Blake onun kotunun sınırlarını zorlayan ereksiyondan bahsetmediğini umuyordu çünkü bu çok garip olurdu.

"Bu." Çenesini komodine doğru eğdi.

Blake onun bakışlarını takip ederek çalar saatinin yanında duran küçük fil figürüne baktı. Bunca yıldır onunla birlikte Londra'ya, Peru'ya, Avustralya'ya ve bunların arasındaki her yere seyahat eden sadık yoldaşıydı. Seyahate çıkacağı zaman yanına aldığı ilk şeydi.

"Blake Jr." Farrah'ın ona Tayland'dan bir hatıra hediye ettiği geceyi hatırlayınca ağzı açık kaldı. O gece kampüs dışında baş başa yedikleri ilk akşam yemeği idi. O zaman bilmesede ona biraz aşık olmuştu. "Yakışıklı ve yaşanmayan, tıpkı sahibi gibi."

Farrah gözlerini devirdi. "Zavallı şey, hâlâ gösterişli bir isme takılıp kalmış." Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Neden bu kadar uzun süre sakladın? Ucuz bir hatıra ve yeni hayatına da pek uymuyor." Seyrek dekore edilmiş ama iyi döşenmiş çevrelerini işaret etti.

Çünkü bana seni hatırlatıyor.

"Çünkü bu benim için önemli."

Verdiği tepki havaya karıştı ve onu elektrikle doldurdu. Derisindeki değişimi ve damarlarındaki nabız atışlarını hissedebiliyordu.

Farrah'ın yanakları pembeleşti. Ağzını açtı, kapattı, sonra başını salladı ve aralarındaki kıvılcımlara uymayan profesyonel bir tonda cevap verdi. "Sanırım ihtiyacım olan her şeye sahibim." Not defterini çantasına soktu ve Blake ellerinde hafif bir titreme olduğunu fark etti. "Eskizler üzerinde çalışacağım ve başka sorularım olursa ararım. Bu arada-"

"Farrah-"

"Beğendiğiniz iç mekanların fotoğraflarını bana gönderin" diye acele etti. "E-posta ile gönderebilirsiniz ya da ortak bir Pinterest panosu oluşturabilirim. Pinterest panosu en kolayı."

"Seni tekrar görmek çok güzel."

Sessizlikte bir iğne düşse duyabilirdiniz.

Farrah çantasını omzuna attı, yüzü sertti. "Bu profesyonel bir ilişki."

"Öyle olmadığını hiç söylemedim."

"O zaman bana öyle bakma." "Ne gibi?"

"Senin gibi-" Durdu. "Yapma. Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranma. Eğer müşteri ve danışman arasındaki çizgiyi aşmaya çalışırsan, bana ne kadar ödersen öde bu projeden çekilirim. "Taraflardan herhangi biri on iş günü öncesinden bildirimde bulunarak bu anlaşmayı herhangi bir nedenle feshedebilir. Bu, sözleşmemizin fesih maddesinde yer alıyor. Anlaşıldı mı?"

Blake yenilgiyle ellerini kaldırdı. "Crystal. Ama -hayır, önce beni dinle- bir süre birlikte çalışacağız ve bir geçmişimiz var. Tipik bir serbest çalışan ilişkimiz yok. Seni rahatsız edecek bir şey yapmayacağıma söz veriyorum, seni öpmeye çalışmak gibi-" İstesem bile. "-ya da Çin yemeği yerken dedikodu yaparken saçını örmek-" Farrah'ın ağzının kenarları

bir gülümseme. "-ama ne bileyim, deri desenlerinden başka şeyler hakkında da konuşabiliriz."

Kaşlarını kaldırdı. "Deri desenleri mi?"

"Onlar bir şey mi? Fark etmez. Tek söylediğim, profesyonel ve aşırı kişisel arasında büyük bir uçurum olduğu." Blake'in sesi yumuşadı. "Şangay'da her şeyi iyi bir şekilde bitiremediğimizi biliyorum ama bu uzun zaman önceydi. Eskiden olduğum gibi bir pislik değilim. Yeni bir başlangıç yapabiliriz."

Farrah dudaklarını birbirine bastırdı. "Sınırların ne olduğunun farkında olduğun sürece sorun yok."

"Haritayı çizdirdim ve beynime dövme yaptırdım."

"Güzel."

Yatak odasından çıkar çıkmaz Farrah'nın telefonu çaldı. Gelen mesajı okuduğunda gözleri parladı ve yüzünde keyifli bir gülümseme belirdi.

Kıskançlık Blake'in içine çöktü; ani, şiddetli ve güçlü. Eskiden onun için böyle gülümserdi. Ona mesaj atan herif kim?

Erkek arkadaşı mıydı? Evli değildi, Aviary'de yüzüğünü kontrol etmişti. Ama belki de biriyle çıkıyordu. Güzel, zeki, esprili ve nazikti. Kapısını aşındıran erkekler olmalı.

Yeşil duman boğazını tıkıyor ve nefes almasını zorlaştırıyordu. Blake, Farrah'ın bunca yıl bekâr kalmasını bekleyemezdi -kendisi de bekâr değildi- ama yine de ona dokunan ya da ona doğru nefes alan her pisliğin kafasını koparmak istiyordu.

Mantıksız mı? Evet.

Umurunda mıydı? Sikimde değil.

Ama ona aşk hayatını sormak az önce konuştukları sınırları kesinlikle aşıyordu, bu yüzden Farrah Fuckface'in mesajına cevap verirken Blake sessizce öfkelenmişti.

"Gitmek zorundayım." Farrah başını kaldırdı, dudaklarında hâlâ o gülümseme vardı ve içindeki ateş daha da alevlendi.

Sorma, seni aptal. Sor. Sorma. Sorma.

"Erkek arkadaşınla buluşmak mı?"

Sorusu bir tuğla yığını inceliğindeydi.

Farrah ona uyarıcı bir bakış fırlattı ama balık tuttuğu belli olan bu adama bir cevap vermeye tenezzül etmedi.

"Eskizler hazır olduğunda seni arayacağım."

Hayır değildi.

Ön kapı arkasından kapandı, ardında sessizlik ve kıskançlıktan çılgına dönmüş bir Blake bıraktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Farrah, East Village'ın kalbindeki mutlu saatlerin gözdesi Tavern 14'e girer girmez içki ve patates kızartması kokusu burnuna geldi. Her zamanki gibi, yarı indirimli içki spesiyallerinden ve 2 dolarlık slider'lardan yararlanmak isteyen insanlarla doluydu.

Farrah kalabalığı yarararak ilerledi ve sevgilisini aradı. Tam mesaj atıp henüz gelip gelmediğini soracaktı ki önündeki bereli sanatçı tipli grup ayrıldı ve onu köşedeki yüksekçe bir yerde birasını yudumlarken ve telefonunda gezinirken gördü.

Yüzünü bir sırtıma kapladı. Çok uzun zaman olmuştu.

"Sammy!" Farrah sesini yükselterek Sammy'nin gürültüden onu duyabilmesini sağladı.

Onu gördüğünde Sammy Yu'nun yontulmuş yüz hatlarını mutluluk kapladı. "Farrah!" Ayağa kalktı ve ona sarılmak için masanın etrafında yürüdü. Sabun ve taze çamaşır gibi kokuyordu ve bu koku o kadar tanıdıktı ki boğazı düğümlendi. Nostalji bugünlerde ona çok iyi geliyordu.

"Seni görmek çok güzel." "Ben de öyle. Son görüşmemizden bu yana iki yıl geçti.

Birbirimizi?" Farrah ve Sammy mesaj ve sosyal medya aracılığıyla iletişim halindeydi ama Sammy San Francisco'da yaşıyordu ve yüz yüze görüşmeleri nadirdi. En son yüz yüze görüştüklerinde Farrah, KBI için bir butik otel projesinde çalışmak üzere Kaliforniya'ya uçmuştu. Sammy New York'u ziyaret etmişti.

O zamandan beri birkaç kez York'a gitmişler ama ikisi de o kadar meşgulmüş ki programlarını ayarlayamamışlar.

"İki yıl çok uzun bir süre. Nasılsın?"

"İyi. Sen? Hâlâ SF'de fırtına gibi esiyor musun?" Farrah alay etti. Sammy'nin yanakları renklendi. Koyu kahverengi gözleriyle,

Yontulmuş yüzü ve uzun, kaslı vücuduyla her zamanki gibi göz kamaştırıcıydı ama artık bir çekiciliği daha vardı: Fırını Crumble & Bake, San Francisco'da büyük bir cazibe merkezi haline gelmiş ve hem yemek meraklılarından hem de ünlülerden övgüler almıştı. O kadar popülerdi ki kısa süre önce Los Angeles'ta bir şube açmıştı ve açılış gününde kuyruk tüm bloğu sarmıştı. Farrah bu gösterinin fotoğraflarını internette gördü.

Sammy'nin kendisi de bir milyondan fazla Instagram takipçisi ve pişirme eğitimleri yayınladığı hızla büyüyen YouTube kanalıyla yemek dünyasının yarı ünlülerinden biri haline gelmişti.

Farrah, matematik diplomasını ve NASA kariyerini fırıncılık için terk ettiğinde ailesinden büyük bir dirençle karşılaşacağını biliyordu ama Sammy bunu ezip geçiyordu.

"Pek sayılmaz. Ben sadece bir fırıncıyım, Mark Zuckerberg değil." "Mark Z. kıcımı öpebilir. Sen çok daha iyisin."

Sammy gülümsedi. "Teşekkürler. Hey, içki ister misin? Benden."

"Anladım. Tartışma," diye uyardı Farrah. "Misafir olan sensin."

Güldü. "İyi. Ama bir sonraki turu ben alırım."

"Anlaştık."

İçkilerini aldıktan sonra, Farrah ve Sammy barın açılmasının hemen ardından bardaki birkaç kabinden birini kaptılar ve birbirlerine hayatlarından bahsettiler. Sammy'ye KBI'dan ayrılışını, Jamaika'ya yaptığı doğum günü gezisini ve yanlışlıkla bir Met Gala partisine katıldığını anlattı. Sammy de ona San Francisco'daki maceralarını ve ünlü bir fırın işletmenin iniş çıkışlarını anlattı.

kudurmuş, şeker delisi hayranlardan gelen yüzlerce teklif ve NSFW (İş İçin Güvenli Değil) görüntüleri.

"Zor olmalı." Sammy koluna yumruk attığında Farrah güldü.

Sammy, "Üç yaşındaki yeğeninin önünde yanlışlıkla resimlerden birini açana kadar her şey eğlence ve oyun," diye homurdandı. "Kız kardeşim neredeyse tırnak törpüsüyle beni kazığa oturtuyordu. Ayrıca, ilgiden hoşlanmıyorum. Sadece huzur içinde kruvasanlarımı pişirmek istiyorum. Kris bu saçmalıkla nasıl başa çıkıyor bilmiyorum."

"Artık çok geç. Sen bir yıldızsın bebeğim," diye şarkı söyledi Farrah. "Kris bununla başa çıkıyor çünkü o Kris. Çok yaklaşan her paparazziyi yakalar."

"Doğru."

Yurtdışı eğitiminden bir başka arkadaşı olan Kris Carrera, Hollywood'un en gözde yıldızlarından biri ve paparazzilerin gözdesi olan Nate Reynolds ile nişanlanmıştı.

"FEA'dan başka biriyle görüştünüz mü?" Farrah artık buz yüzünden iyice sulanmış olan içkisini karıştırdı.

"Gruptaki hemen hemen herkes hariç-" Sammy kısa kesti.

Olivia.

İsim havada asılı kaldı, söylenmedi, düşmeyi bekleyen bir giyotin gibi.

Farrah kalbinde bir sızı hissetti. Sammy ve Olivia'nın çift olduğu bir zaman vardı. İlişkileri FEA'dan sağ salim çıkmayı başarmıştı - gruplarında bunu başaran tek kişiydiler - ancak birkaç ay sonra patlamıştı. Farrah onlarla birlikte New York'taydı ama şimdi bile ne olduğundan emin değildi. Sammy ve Olivia bu konuda konuşmayı reddediyorlardı.

İki insan birbirlerine bu kadar aşıkken nasıl bu kadar çabuk birbirlerinden nefret etmeye başlayabilir?

Yine de Farrah, her şeyin birkaç dakika içinde ne kadar değişebileceğini biliyordu.

"Blake'le görüşmeye devam ettin mi?" Soru beklenmedik bir anda ağızından çıkıyordu.

Sammy'nin gözleri şaşkınlıkla parladı. "Evet, biraz. Neden?"

"Şey..." Farrah ona yeni projesinden bahsedip bahsetmemeyi tartıştı. Blake konusunun geceyi bölmesini istemiyordu ama Olivia'nın ötesinde bir danışma kuruluna ihtiyacı vardı ve Şangay'da Blake'le aralarında neler geçtiğini bilen çok fazla insan yoktu. "Onun için çalışıyorum sayılır."

"Ne?"

Farrah, Sammy'ye detayları anlattı.

"Vay canına." Bir elini yüzünde gezdirdi.

"İhtimaller nedir?"

"Evet. Yani, onu unuttum," dedi Farrah çabucak. "Beş yıl oldu. Bu çok garip."

"Mmhmm." Sammy kurnaz bir gözle onu inceledi. "Onu unuttuğuna emin misin?"

Oldukça eminim.

Fil heykelciğini gördüğünde kalbinin nasıl çarptığını şaşkınlığa bağladı. Blake'in o büyük yatağında ona yapmak istediği her şeyi hayal ettiğinde tenini yalayan sıcaklığa gelince... pille çalışan erkek arkadaşıyla geçireceği bir gecenin çözemeyeceği bir şey değildi bu.

"Kesinlikle eminim."

Sammy ikna olmamış görünüyordu. "Belki de bu bir işarettir," diye düşündü. "Aranızdaki baltaları gömüp yolunuza devam etmeniz için. Yeniden arkadaş olabilirsiniz."

Farrah homurdandı. "Doğru."

Medeni olabilirlerdi ama arkadaş mıydılar? O öyle düşünmüyordu. Kalbini kıran biriyle arkadaş olmak zordu.

"Hey, Blake için mazeret uydurmuyorum. Boktan bir şey yaptı."

Şangay'da bir şey. Ama hepimiz hata yaparız -bazıları diğerlerinden daha büyük- ve o özünde iyi bir adam. Dediğin gibi, beş yıl oldu. Onunla evlenmek zorunda değilsin; sadece değiştiğini kanıtlaması için ona bir şans ver. Birlikte çalışacağınızı düşünürsek, bu senin hayatını kolaylaştıracaktır."

Farrah Sammy'nin tavsiyesini düşündü. Blake'in daha önce söylediklerine benziyordu.

Artık Şangay'da olanlara kızgın değildi. Eskiden kızgındı. Tanrım, çok kızgındı. Ama yıllar geçtikçe öfkesi buz tutmuş, ardında hiçbir erkeğin nüfuz edemediği kalın bir ihtiyat bırakmıştı. Blake'le olan ilişkisi masalsı aşkın gerçek hayatta var olduğunu kanıtlamıştı ama aynı zamanda her masalın karanlık bir tarafı olduğunu, sonsuza dek mutlu sonların bazen pek de mutlu olmayan epiloglarla geldiğini ve Tek Büyük Aşk'ın kalbinizi çaldığı kadar kolay ezebileceğini de kanıtlamıştı.

Her neyse, Farrah yeniden aşık olma tehlikesiyle karşı karşıya değildi. Şehvet belki. Ama bu tamamen başka bir konuydu.

"Çok nazıksın. Bunu biliyor muydun?"

Sammy onun saçlarını karıştırarak kaşlarını çatmasına neden oldu. "Sadece günlük bilgelik dozumu dağıtıyorum. Affetmek dünyanın dönmesini sağlar falan."

"Bu Olivia için de geçerli mi?" diye sordu umutla, bir elini kırıksık saçlarının üzerinde gezdirerek. Oda arkadaşının adını anarak bir solucan konservesi açıyordu ama arkadaşları arasındaki bu soğuk savaştan bıkmıştı. Sammy, Blake'le barışmaları gerektiğini mi düşünüyordu? O ve Olivia'nın barışması gerekiyordu. Durum.

Sammy'nin gülümsemesi düştü. Gerginlik omuzlarına çöktü ve sesine çelik bir keskinlik geldi. "Aynı şey değil."

Çoğu zaman, gençlik yıllarındaki aynı iyi huylu, uysal Sammy'ydi. Ama gruptaki diğer herkes gibi o da zamanla sertleşmişti. Daha fazla sır, daha fazla acı, daha fazla alaycılık -özellikle de geçmişteki kalp kırıklıkları söz konusu olduğunda.

"Neden olmasın?"

Sammy çenesini tuttu. "Öyle değil işte."

Farrah ne zaman kaybedeceği bir savaş verdiğini biliyordu. Yeniden bir araya gelmelerini mahvetmek istemediği için konuyu değiştirdi. "Şehirde ne kadar kalacaksın?"

Blake'in dairesindeyken Sammy'nin mesajını aldığında hoř bir sűrpriz olmuştu. Sammy'nin New York'ta olduğunu bilmiyordu ama Blake'le aralarındaki tedirgin edici kimyadan uzaklaşmak için iyi bir fırsat olmuştu.

Kimya, tesadűf gibi, odayı okuyamayan bir kaltaktı.

Sammy rahatladı. "Yarın sabah ayrılıyorum. Bugűn geç haber verdiėim için zűr dilerim, bu arada iř için řehirdeyim ve buluřmak için zamanım olacaėını dűřűnmemiřtim ama bu geceki toplantım iptal oldu."

"Merak etme. Seni görmek her zaman gűzeldir."

Mutlu saatlerdeki kalabalık azalıp yerini gece kuşlarına bırakana kadar barda kalıp sohbet ettiler ama Farrah ikisinin de kalbinin bu iřte olmadığını söyleyebilirdi. Sohbetleri unutulmaya yűz tutmuş anıları canlandırmıştı ve arada bir, ikisi de eskinin anılarında kaybolmuş bir halde ikilerine bakarken cűmleleri kesiliyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Köpekbalığı tankı kurmuyoruz."

"Neden olmasın? Ice-T'de bir tane var," diye itiraz etti Blake. "Bir MTV Cribs tekrarında gördüm. Ayrıca, müşteri benim. Eğer bir köpekbalığı tankı istiyorsam, bir köpekbalığı tankı almalıyım."

Farrah öfkeyle ofladı. "Birincisi, Ice-T'den hayat ilhamı almamalısın. İkincisi, haklısın. Müşteri sensin ve eğer bir köpekbalığı tankı istiyorsan, sana bir köpekbalığı tankı getiririm. Ama bu senin istediğın abartısız temaya biraz ters düşmüyor mu sence de?"

Blake omuz silkti. "Bir ifade parçası mı olacak?" Farrah'ın yüzündeki kızgın ifadeye bakarak sırtıttı.

Rahatsızlık iyiydi. Kayıtsızlıktan bir adım ileriydi. "Şaka yapıyorum," dedi ona merhamet ederek. "Yapabiliriz "Köpekbalığı tankını hurdaya çıkar."

Blake ve Farrah Central Park'taki Bethesda Çeşmesi'nin yanındaki bir bankta oturmuş, Farrah'ın dairesi için hazırladığı eskizleri inceliyorlardı. Bir kafe ya da daire yerine parkta buluşmalarını öneren oydu. Güzel bir gündü ve bu rahat ortamın onu gardını düşürmeye teşvik edeceğini umuyordu.

İşe yarıyordu, sayılır. Farrah gezinti sırasında olduğundan daha rahat görünüyordu ama onu iş dışında bir konuda konuşturmayı henüz başaramamıştı. Gün daha yeni başlamıştı.

"Tanrı'ya şükür." Farrah not defterine bir şeyler karaladı. "Tasarım iki, köpekbالیğı tankı yok mu?"

"Evet." Açıkçası Blake tüm çizimleri beğenmiş ve rastgele birini seçmişti. Onun ne yaptığını bildiğine güveniyordu. "Tamam. Bugünlük bu kadar. Bugünlük bu kadar. Yürüyüşe çıkmaya ne dersin?"

Farrah ona keskin bir bakış fırlattı. "Projenin bir sonraki aşamasına başlamam gerekiyor."

"Şu anda mı? Tam şu anda mı? Hadi ama, bugün Cuma öğleden sonra," diye kandırdı. "Şu havaya bak! Güneş parlıyor, kuşlar cıvıldıyor,-"

"Joshua, Peter, eğer bunu hemen kesmezseniz, önümüzdeki iki hafta boyunca cezalısınız!" diye bağırdı bir kadın, esmer genç bir oğlan ikizine kafa atarken. Kardeşi de karşılık olarak onu itti ve ikisi güreşerek yere düştü.

Anneleri gözlerinde ateşle hışımla geldi. "Çocuk yapın, dediler. Çok ödüllendirici olacak, dediler," diye mırıldandı Blake ve Farrah'ın duyabileceği kadar yüksek sesle.

"Çocuklar tüm güçleriyle dışarıda." Farrah, Blake'in cümlesini tamamladı. Gözleri eğlenceyle parıldıyordu.

"Evet." Çocukların güreşini izlerken göğsünde bir karanlık dolaşıyordu. Çocukları her gördüğünde hissettiği acı eskisi kadar keskin değildi ama ara sıra Cleo'yla işleri yoluna girseydi hayatının nasıl olacağını merak ediyordu. Mutlu olurlar mıydı? Babalıktan zevk alır mıydı, yoksa nefes alamayana kadar boynunu sıkın bir ilmik gibi mi hissederdı?

Asla cevaplayamayacağı sorular.

Blake suçluluk duygusunun sinsisi fısıltılarını bir kenara itti ve sevimli bir gülümseme takındı. "Peki, şu yürüyüşe ne dersin? Güvenilir zihinsel haritama göre sınırlar içinde kalıyor."

Farrah isteksizce, "Sanırım yürüyüşe çıkabilirim," dedi. "Çok güzel bir gün."

Başarılar.

Farrah buz gibiydi, ama o ateş gibiydi ve onu santim santim eritiyordu. Blake'in telafi etmesi gereken çok şey vardı. Şangay'da onunla oynadığını düşünüyordu ve Blake de onun böyle düşünmeye devam etmesine izin vermek istiyordu. Ona göre bu, kendisinin berbat bir insan olduğu gerçeğinden daha kabul edilebilir bir şeydi. Bir parçası Farrah'ın peşinden tekrar gitmesi gerekip gerekmediğini merak ediyordu.

Kadın çok saftı ve adam da çok kırılmıştı. Dünya, mükemmel bir gülümsemesi ve mükemmel bir hayatı olan bir iş adamı görüyordu ama Blake'in sunduğu görüntü, içindeki sivri uçlu parçaları ve rahatsız edici düşünceleri gizliyordu. Bu, Farrah'ın görmesine asla izin vermediği bir tarafıydı, sadece onu utanç ve pişmanlık sarmalına sürüklemek istemediği için değil, aynı zamanda kaosa bir bakış atıp kaçıp gitmesinden korktuğu için.

Blake iyi bir insan olsaydı, Farrah'ı rahat bırakırdı, böylece daha hak eden biriyle hayatına devam edebilirdi. Ama o bencil bir piç kurusuydu ve şimdi Farrah yeniden hayatında olduğuna göre, onun gitmesine izin veremezdi. Farrah onun karanlığının ışığı, şeytanlarının meleği idi ve kalbine tekrar girmeye çalışmak için tek bahanesi onu sevmesiydi.

Bunca yıl sonra bile.

Tüm olanlardan sonra bile.

Bethesda Terrace'tan ayrılırken dirsekleri birbirine değdi. Blake'in kolundaki karıncalanmalar, en azından şimdilik, şüphelerini kovdu.

"Ravine ve Loch'a gittiniz mi?" diye sordu.

Central Park, Blake'in şehirdeki en sevdiği yerlerden biriydi. Park 800 dönümlük bir alanı kaplıyordu ama insanların çoğu popüler noktalara akın ediyordu: Bethesda, Sheep's Meadow, Bow Bridge. O, gizli cevherleri, eğer rastlayacak kadar şanslıysanız sizi güzellikleriyle şaşırtan sessiz noktaları tercih ederdi.

"Hayır." Farrah alt dudağını dişledi. "Buraya pek sık gelmem. Genelde şehir merkezinde takılırım."

"Hmm. Onlardan biri."

Ona yan gözle baktı. "Ne demek onlardan biri?"

"İnsanlar kim düşünmek şehir merkezi o
ve sadece parça .

Manhattan görülmeye değer."

"Evet, şehrin en iyi kısmı. Midtown en kötüsü ve uptown da sıkıcı."

"Şehir züppesi."

"West Village'da yaşıyorsun!"

"Doğru, ama I düzenli olarak Girişim geçmiş
23'üncü Sokak.

Şehir merkezi harika ama burada da harika şeyler var."

"Sen ne bilirsin ki? Sadece birkaç haftadır burada yaşıyorsun," diye homurdandı Farrah. "Ben yıllardır burada yaşıyorum."

"Ama ben Ravine ve Loch'a gittim, sen gitmedin," diye takıldı Blake. New York'a her gelişinde en az bir yeni yeri ziyaret etmeyi ihmal etmezdi. Şehrin en büyük cazibelerinden biri de buydu: Görülecek ya da yapılacak yeni şeyler asla tükenmezdi.

"Bu yürüyüş için beni cidden pişman ediyorsun."

Blake'in gamzeleri tam zamanında ortaya çıktı. "Güven bana.

Burayı gördüğünüzde pişman olmayacaksınız."

Varacakları yere ulaşmaları yarım saat daha sürdü. Bu süre zarfında Blake, Farrah'dan son doğum gününde (Mart ortasında, bir ay önce) ne yaptığı ve Olivia, Kris ve Courtney'le hâlâ arkadaş olup olmadığı gibi kişisel ayrıntıları öğrenmeye çalıştı. Dördü Şangay'da kalçalarından yapıştı.

Farrah doğum günü için Jamaika'ya gitmişti ve evet, onlarla hâlâ arkadaştı. Aslında, Olivia onun oda arkadaşıydı.

Fazla bir şey değildi ama bir başlangıçtı. En azından onunla işle ilgili olmayan konular hakkında konuşuyordu.

Bu arada Blake ona seyahatleriyle ilgili hikâyeler anlatmaya devam ediyordu. Yurtdışında okurken en yakın arkadaşlarından biri olan Luke Peterson'ı Wisconsin'de ziyaret ettiği ve hatıra olarak bir ton peynir aldığı zaman da buna dâhildi. Bazıları doğru düzgün paketlenmemiştir ve

bavulunu açtığında o kadar kötü kokuyordu ki, tüm çantayı ve içindekileri çöpe atmak zorunda kaldı.

Blake o zamandan beri peynir yiyemiyordu.

Farrah güldü ve göğsünün sıcaklıkla parlamasına neden oldu.

Bu sesi o kadar çok özlemişti ki.

Kuzey Ormanı'nda çok fazla yaya trafiği yoktu ve Blake daha onlar görmeden uzaktaki şelalelerin huzur veren sesini duyabiliyordu.

"Buranın şehirde olduğuna inanamıyorum." Farrah onu ormanın içinden dereye doğru takip etti. "Kendimi New York'un taşrasında gibi hissediyorum."

"İyi bir sebepten dolayı. Catskills ya da Adirondacks gibi görünecek şekilde tasarlandı." Şelalelerin gürültüsü şiddetlendi. Blake ormandan çıktı ve kollarını açtı. "Loch'a hoş geldiniz."

"Vay canına," diye nefes aldı Farrah. Dere, Ravine'in yemyeşil gölgelikleri arasından kıvrıla kıvrıla akıyor, bir tablonun içine girmişler gibi pastoral bir manzara yaratıyordu ve şelalelerden gelen beyaz gürültü uzaktaki şehir gürültüsünü bastırarak onları sadece ikisinin var olduğu gizli bir cennete götürüyordu. Akarsu kenarındaki bitki örtüsünün taze, topraksı kokusu burnunu gıdıkladı ve hevesli bir nefesle içine çekti.

Blake dere kenarındaki büyük kayalardan birine yerleşti ve yanındaki koltuğu okşadı.

Kısa bir tereddütten sonra Farrah onun yanına çöktü. "Kendi şehrimde bir turist gibi hissediyorum." Yüzünü yukarı kaldırdı, saçları güneş ışığının altında siyah ve kahverenginin çeşitli tonlarıyla parlıyordu. New York'ta Nisan ortası için alışılmadık derecede sıcak bir gündü, Blake bundan şikâyetçi değildi. "Burası çok rahatlatıcı."

"Terapiden daha iyi." Blake elini güneşten kavrulmuş kayanın üzerinde gezdirdi ve kayanın sert, sıcak sertliğiyle teselli buldu. "New York'a her geldiğimde ziyaret etmeye çalışıyorum. Gerçi artık burada yaşıyorum, sanırım her zaman gelebilirim."

"Neden buraya taşındınız?" Sesi gerçekten meraklı geliyordu.

"Şehri seviyorum. Burada yeni bir bar açıyorum ve artık bir yere yerleşmenin zamanı geldiğini düşündüm." Omuz silkti. "Her şey aynı hizaya geldi."

Farrah kaşlarını kırıştırdı. "Yerleşmek mi? Teksas'ta yaşamıyor muydun?"

"Hayır." Blake elini, derisine batana kadar kayanın kenarına doladı. "Ailem orada ve zaman zaman ziyaret ediyorum ama seyahat ediyorum, işim beni nereye götürürse oraya gidiyorum. Birkaç ay burada, birkaç ay orada. Eğlenceli ama yorucu oluyor." Farrah'ın yüzündeki gülümsemeyi fark etti. "Bu kadar komik olan ne?"

"Şanghay'ın ABD dışında ziyaret ettiğiniz tek şehir olduğu zamanları hatırlıyorum. Şimdi ise profesyonel bir dünya gezgini sayılırsınız."

Kıkırdadı. "Keşke öyle olsa. Seyahatlerimin çoğu iş için ama araya biraz eğlence de sıkıştırıyorum." Yurtdışı eğitimi gözlerini Teksas banliyösünün beyaz çitlerinin ve Pazar futbol maçlarının ötesinde yatan olasılıklara açmıştı ve asla geri dömemdi. Bir seferde birkaç günden fazlası için değil.

Kötü anılar ve babasıyla olan gergin ilişkisi de bunda rol oynadı ama bunu kendine sakladı.

"Şimdiye kadar ziyaret ettiğiniz en sevdiğiniz yer neresi?"

Blake bunun hakkında düşündü. "Duruma göre değişir. Eğer yemekten bahsediyorsak, Tokyo. Doğa mı? Norveç. Dünya harikaları? Machu Picchu."

"Machu Picchu'ya iş için mi gittin?" Farrah'ın sesini şüphecilik kaplamıştı.

"Lamalar bira ve fútbolu sever. Benim işim türlere göre ayrımcılık yapmaz," dedi ve bir kahkaha daha attı. Blake sırtıttı. Bir günde iki tane. Şimdi bir yerlere varıyorlardı. "Ciddi bir not olarak, Legends'ı daha büyük bir uluslararası marka haline getirmek istiyorum, bu yüzden çok seyahat ediyorum, pazarları araştırıyorum, lisans ortaklarıyla görüşüyorum."

gibi bir şey. Machu Picchu sadece eğlence içindi. Hiç gittiniz mi?"

"Henüz değil." Farrah parmağıyla taşın üzerinde bir yıldız çizdi. "İşle o kadar meşguldüm ki doğum günü hafta sonum dışında istediğim kadar seyahat edemedim. Gerçi artık bir ofis işim olmadığı için daha fazla esnekliğe sahibim. Projenizin ortasında tatile çıkmayı planladığımdan değil," diye hızla ekledi.

Blake'in umurunda olmazdı, yeter ki onunla gidebilsin.

"Landon bana projemi üstlenmeden hemen önce tasarım firmanızdan ayrıldığınızı söyledi." Tesadüfi zamanlamadan bahsediyorum. "Kendi şirketini mi kurmak istiyorsun?"

"Belki bir gün. Ama şimdi değil. Seninle serbest çalışan biri olarak çalışıyorum, tek kişilik bir stüdyo olarak değil." Farrah başka bir yıldızın izini sürdü. "Her neyse, bu yüzden ayrılmadım."

Kız ayrıntı vermeyince Blake, "Peki neden gittin?" diye sordu.

"Bu uzun bir hikaye."

"Zamanımız var."

"Pek sayılmaz. Hava kararıyor."

Haklıydı. Parlak öğleden sonra güneşi yumuşayarak altın saatin sıcak sarısına dönüşmüştü. Gün batımı yaklaşıyor, gökyüzünü yumuşak pastel renklerden oluşan bir palete dönüştürüyordu.

"Buna akşam yemeğinde devam edebiliriz. Randevu değil," diye ekledi Blake, Farrah kaşlarını çatınca. "Sadece eski dostlar arasında bir yemek." "Arkadaş" tanımını biraz zorluyordu ama en azından Farrah onu düzeltmedi. "Buralarda birkaç harika restoran var."

"Belki, ama ben yapamam." Farrah kendini kayanın üzerinden kaldırdı. "Bir randevum var."

Yeşil gözlü canavar yine çirkin başını kaldırdı. "Oh. Erkek arkadaş mı, yoksa sadece bir randevu mu?" diye sordu. Sözlerinin altında hafif, sıradan ama sert bir gerilim vardı.

Tereddüt etti. "Sadece bir randevu."

İçini bir rahatlama kapladı -en azından kızın bir erkek arkadaşı yoktu- ama gerginlik devam etti. Bu aynı şey

miydi?

Geçen gün ona mesaj atan dangalak mı? Farrah'ı nereye götürmeyi planlıyordu? Muhtemelen dandik bir İtalyan restoranına... Orada onu kırmızı şarapla sarhoş etmeye çalışacak ve ilk randevuda turnayı gözünden vurmayı umacaktı.

Farrah kırmızı şarap sevmez, seni pislik.

Bazıları hiç tanımadığı bir adamla zihinsel bir konuşma yaptığı için ona deli diyebilirdi ama bu insanlar siktirip gidebilirdi.

Parktan çıktıklarında Blake ellerini ceketinin cebine soktu. Şehrin enerjisi havada çatırdıyor ve teninde dans ederek buharının bir kısmını yakıyordu.

Kıskanç bir hıyar gibi davranmanın ona bir faydası olmazdı, bu yüzden yeniden ayarladı.

"Akşam yemeği konusunda fikrini değiştirirsen ya da randevun fiyaskoyla sonuçlanırsa, Yukarı Batı Yakası'ndaki The Egret'te olacağım. Şehirdeki en iyi hamburgercidir - en azından benim yerim açılana kadar." Blake yanakları ağrıyana kadar sırttı. "İçki spesiyalleri on bire kadar devam ediyor, yani geç saatlere kadar orada olacağım."

Farrah yemi görmezden geldi. "İyi geceler." "İyi geceler. Randevunuzun tadını çıkarın."

Tamamen yalan.

Bu onun için yanlış ve önemsiz bir şeydi ama Blake Farrah'ın uzaklaşmasını izlerken, onun gerçekten ama gerçekten kötü bir randevusu olduğunu ummaktan kendini alamadı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Farrah gözlerini oymak istiyordu ve daha ana yemeğe bile geçmemişlerdi.

Olivia'nın iş arkadaşı sevimliydi, hakkını vermeliydi. Ken'in siyah saçları, yeşil gözleri ve hoş bir gülümsemesi vardı. Bu konuda bir şikayeti yoktu. Ne yazık ki aynı zamanda ıslak bir süngerin kişiliğine ve özümsemesine sahipti, bir kardeşliğe koşan on sekiz yaşındaki bir çocuğun olgunluğundan bahsetmeye bile gerek yoktu.

"Her neyse, bir adamla telefondaydım ve bana, ahbap, bu yaz kesinlikle Hamptons'a gelmelisin, partiler harika, dedi. Ben de dedim ki, dostum, biz her yaz Hamptons'a gideriz. Hadi farklı bir yere gidelim, anlıyor musun? Martha's Vineyard'a gidelim! Yani, o..."

Farrah'ın gözleri donuklaştı. Ken konuşurken o kırmızı şarabını yudumluyor ve çatal bıçak takımına çok fazla bakmamaya çalışıyordu, yoksa eline bir bıçak alıp kendini ya da Ken'i bıçaklayarak acılarına son verecekti. Kırmızı şaraptan nefret ederdi - migrenini azdırırdı ve bir yudumu bile cildinin kızgın bir ıstakozdan daha fazla kızarmasına neden olurdu - ama Ken ona sormadan bir şişe sipariş etmişti ve çaresizdi.

Restoran bile bu felaket akşamı telafi edemezdi. NoMad'de Farrah'ın hep denemek istediği küçük, şirin bir İtalyan lokantasındaydılar. Hiç şüphe yok ki Olivia, tarih seçimi konusunda Ken'i dürtmüştü.

ama bu Olivia'yı yaklaşan acıdan kurtaramazdı.

Onu öldüreceğim. Bu adamdan hoşlanacağımı nasıl düşünebilir ki?

"Yani." Farrah konuyu Ken'in yaz maceralarından uzaklaştırmaya çalıştı. "Seyahat etmeyi seviyorsun."

"Evet. Ailemin NetJet üyeliği var," diyerek övündü ve şehir kulübü kalabalığı için kiralama hizmeti sunan bir özel jet şirketinin adını verdi.

"Ziyaret ettiğiniz en ilginç yer neresiydi?" "Kolay.

İbiza."

Farrah'ın kaşları çatıldı. "İbiza mı?"

"İspanya'da. Españaaaaa." Ken son "a"yı uzattı.

"İbiza'nın nerede olduğunu biliyorum." Şarabını "yanlışlıkla" adamın ışıkların altında iğrenç bir şekilde parlayan değerli Rolex'inin üzerine dökme dürtüsüyle savaştı.

Farrah Central Park'ta Blake'le buluştuktan sonra duş alıp üstünü değiştirmek için eve gitmiş ve metrodaki gecikmeler yüzünden randevusuna geç kalmıştı. Ken onu, "asla yanılmayan 7.500 dolarlık son model Rolex'ine" göre tam yedi dakika geç kaldığını ama "güzel bacakları" olduğu için onu affettiğini söyleyerek karşılamıştı.

O anda çekip gitmesi gerekirdi ama Olivia'nın hatırı için ona şüpheyi yaklaştı.

Liv, sen ölü bir kadınsın.

"Oradaki gece hayatı çok çılgın." Ken herkesin içinde söylenemeyecek kadar edepsiz şeyler düşünüyormuş gibi kıkırdadı. "İlk seks partimi orada yapmıştım."

Sanırım herkesin içinde söylenemeyecek kadar edepsiz değillerdi.

"Harika." Farrah gülümsemeye zorladı. Buna nasıl cevap vermesi gerekiyordu ki? "Hiç başka yerlere gittin mi? Seks partilerinin olmadığı yerlere?"

"Eh." Ken omuz silkti. "Londra, Paris, Roma. Her zamanki yerler." "Avrupa dışında herhangi bir yer?"

"Hayır. Başka nereye gidebilirim ki?"

Tanrım. Bu adam özel sermayeye nasıl girmiş? Farrah bu sektörün zeki insanlar için olduğunu sanıyordu. "Bilmem, belki diğer kıtalardan biridir," dedi alaycılığını gizleyemeyerek. "Asya, Afrika..."

"Evet, doğru. Sıtma olmak istemiyorum ve Asya'da tuhaf yemekler var. Cırcır böceği yemek isteseydim, vay be!"

"Çok özür dilerim." Farrah hiç de üzgün değildi. "Ayağına mı bastım?"

Keşke üç inç yerine dört inçlik topuklu ayakkabılarını giyseydi. Bu onun tepinmesini daha acı verici yapardı.

"Evet," diye inledi

Ken. "Benim hatam."

Farrah bir ağız dolusu şarap daha yuttu. Blake'e duyduğu çekimle savaştık için görücü usulü bir randevuya razı olmasının bedeli buydu. Geri tepmişti. Hem de çok. Çünkü Ken, Blake'i Rahibe Teresa ve Gandhi'nin aşk çocuğu gibi göstermişti.

Garson mezelerle geldi: Ken için limon ve kapariyle sotelenmiş dana madalyonları, Farrah için pappardelle al ragu. Farrah'ın ağzı kokuyla sulanırken, Kral Douche ile bir yemek daha yiyeceği düşüncesi midesini bulandırıyor.

Ken dana etini dürtükledi. "Bu orta pişmiş mi?" diye sordu. "Ben sadece orta pişmiş dana eti yerim."

"Evet efendim, istediğiniz gibi orta pişmiş." Garson profesyonel bir gülümseme takınmıştı ama gözlerindeki kızgınlık titreşimi Ken'in yemeğine tükürmek için can attığını gösteriyordu.

Farrah çoktan yapmış olmasını umuyordu.

"Güzel. Eğer değilse, çok üzülürüm. Artık gidebilirsin." Ken onu kovaladı. Gerçekten de kovaladı.

Bu bardağı taşıran son damlaydı.

Farrah'ın yüzü ikinci el bir utançla yandı. Gerçek hayatta hiç bu kadar iğrenç bir davranış görmemişti. İnsanların hizmet çalışanlarına davranış biçimleri onlar hakkında çok şey söylüyordu.

Bir insan olarak, bu gece görmesi gereken her şeyi gördü.

"Sen bir pisliksin."

Bir çatal dolusu dana eti ağzının yarısına kadar dondu. "Affedersiniz?"

"Beni duydun. Sen bir pisliksin. Sadece bu da değil, aynı zamanda sıkıcı, çekilmez ve biraz ırkçısın ve bunu yirmi dakika önce yapmalıydım."

Farrah olay çıkarmayı sevmezdi. Annesinin her zaman dediği gibi, kirli çamaşırları içeride saklayın çünkü bu komşularınızı ilgilendirmezdi. Ama şarabını yüzüne fırlattığında Ken'in ağzının açık kalmasından zevk almadığını söylerse yalan söylemiş olur. Koyu kırmızı sıvı çenesinden aşağı damladı ve beyaz Brooks Brothers gömleğine bulaşarak onu tamir edilemeyecek şekilde mahvetti.

Tüm restoranın nefesi kesildi.

"Seni kaltak!" Ken sıçradı. Sonra saatinin yüzündeki damlacıkları fark etti ve Farrah'ı tamamen unuttu. "Rolex'im!"

Farrah onun bir sonraki hamlesini görmek için burada kalmadı. Ancak çıkarken garsona 20 dolarlık bir banknot uzattı. Tanrı biliyor ya, Ken parasını düşürmekle övünen bir tipti.

Garsonlara bahşış verirken bir saate 7,500 dolar ödedi.

Ken arka planda saati için feryat ederken, "Yaptığım dağınıklık için özür dilerim," diye fısıldadı.

"Sorun değil." Garson kulaktan kulağa sıırttı. "Buna değdi."

Farrah akşamın serin havasına adım attı, Ken'in huysuzluklarından uzaklaştığı için mutluydu. Makarnasından tek bir ısırık bile almadı, bu çok yazıktı çünkü harika kokuyordu. Ama kusmadan Ken'in yüzüne bir saniye daha bakmasına imkân yoktu.

Kırmızı şaraptan başı dönüyor, midesi öfkeyle gurulduyor, metroya doğru yürürken nereye gideceğini düşünüyordu. Eve dönerken yiyecek bir şeyler alabilirdi. Şehirde bir sürü iyi restoran vardı.

Chelsea. Farrah genellikle yalnız kalmaktan hoşlanırdı ama Olivia'nın da bu gece bir randevusu vardı ve başarısız bir randevudan sonra boş dairelerinde tek başına paket yemek yeme düşüncesi çok üzücü görünüyordu.

Başka bir seçeneği daha vardı... şimdiye kadar hiç düşünmediği bir seçenek.

Akşam yemeği konusunda fikrinizi değiştirirseniz ya da randevunuz fiyasko ile sonuçlanırsa, Yukarı Batı Yakası'ndaki The Egret'te olacağım. Şehirdeki en iyi burgerler.

Bu kötü bir fikirdi ve Farrah'ın bu gece daha fazla kötü fikre ihtiyacı yoktu.

Ama hamburger kulağa harika geliyordu ve Blake, The Egret'in içki spesiyallerinin on bire kadar devam ettiğini söylemişti. Cehennem randevusundan sonra yemeğe ve normal bir arkadaşına ne kadar ihtiyacı varsa, sert bir içkiye de -şaraptan daha sert bir içkiye- o kadar ihtiyacı vardı.

Blake'le küçük bir hamburger için buluşmaktan gerçekten zarar gelir miydi? Adamla öpüşmeyi planlamıyordu ki.

Öte yandan Farrah ona yanlış bir izlenim vermek istemiyordu. Blake'in neyin peşinde olduğunu bilmiyordu ama tüm serbest çalışanlarını bir Cuma gecesi içki içmeye davet ettiğinden şüpheliydi.

Ama ona karşı istenmeyen bir yaklaşımda bulunmamıştı. Tüm bu süre boyunca arkadaşça ve profesyonelce davranmıştı - belki de başka insanlara karşı olabileceğinden daha arkadaşça, ama dediği gibi, bir geçmişleri vardı.

Beyni kararlar arasında gidip geliyordu. Bu arada midesi tekrar guruldadı, bu sefer sesi daha da kızgındı.

Farrah metro istasyonuna ulaştı. İki seçeneği vardı. -Şehir dışı mı, şehir içi mi? Sola doğru bir adım attı, sonra inleyerek fikrini değiştirdi ve sağa, onu şehir merkezine götürecek olan hatta doğru yürüdü.

ONUNCU BÖLÜM

Saatler akşam 7:30'a doğru ilerliyordu -yemek sonrası bölgesine yakın.

Blake gözünü Egret'in girişinden ayırmadan son kızartmasını bitirdi. Farrah'ın kapıdan içeri girdiğini görme umudu her geçen saniye azalıyordu.

"Kimi bekliyorsun? Margot Robbie'yi mi?" Barmen Justin şaka yaptı. Blake şehre her gelişinde Egret'i ziyaret ederdi ve Justin'le dostluk kurmuştu. "Bütün gece kapıya bakıp durdun."

"Seni ilgilendirmez." Blake boş tabağını tezgâhın diğer tarafına itti. "Bir Stella alabilir miyim?"

Farrah'ın gelmesini beklememesi gerektiğini daha iyi bilmeliydi. Yemeğin ortasında birini bırakıp gidecek biri değildi ve bırakıp gitse bile neden buraya gelsin ki? Her ne kadar aksini düşünmek istese de, yine arkadaş değillerdi.

Blake, Farrah ve sevgilisinin ne yaptığını merak ediyordu. Şimdiye kadar yemeği bitirmiş olmalıydılar. Yemekten sonra bir şeyler mi içiyorlardı? Nehir kenarında romantik bir gezintiye mi çıkıyorlardı? Çılgın bir seks gecesi için Mystery Douche'un evine mi dönüyorlardı?

Blake dişlerini o kadar sıkı ki çenesi ağrıdı.

"Tanrım, işte biran." Justin temkinli bir bakışla önündeki şişeyi tokatladı. "Bana öyle ters ters bakmana gerek yok."

Normalden uzun sürdü diye cinayetimi planlıyorsun. Paketlenmiş."

"Önemli değil. Teşekkürler," diye mırıldandı Blake. Birasından bir yudum aldı. Soğuk bira zihnini rahatlatmak için hiçbir şey yapmadı.

"Yüzündeki o huysuz ifadeyi silecek birini gözlüyorum." Justin sesini alçalttı. "Sarışın. Saat üç yönünde. Tam sana bakıyor."

Blake başını çevirdi. Bakışları barın diğer ucundaki minyon sarışınla çarpıştı. Dalgalı altın rengi saçlar, parlak mavi gözler, dolgun pembe dudaklar. Kız muhteşemdi ama Blake en ufak bir ilgi bile duymuyordu.

Ne yazık ki, kız onların göz temasını ilgileniyordu.

Justin sırtarak, "Sakın işi berbat etme," diye uyardı. Sarışın çapkın bir gülümsemeyle Blake'in yanına sokulduğu sırada Justin kendini belli etmedi.

"Hey. Size katılmamın bir sakıncası var mı?"

Cesur. Yine de sık sık reddedilen bir kadına benzemiyordu.

Blake'in umurundaydı ve huzur içinde yuvarlanmayı tercih ederdi ama bunu ona bir pislik gibi görünmeden nasıl söyleyeceğini bilmiyordu, bu yüzden kayıtsız bir omuz silkmeye karşılık verdi.

Sarışın, onun hevesizliğine aldırmadan yanındaki bar taburesine oturdu. "Ben Cathy."

"Blake."

"Memnun oldum Blake." Cathy öne doğru eğilerek cömert göğüs dekoltesini ona gösterdi. "Senin gibi yakışıklı bir adamın cuma gecesi burada tek başına ne işi var?"

Blake bu gece gerçekten flört etmek istemiyordu. Gidebilirdi ama küçük bir parçası Farrah'ın ortaya çıkacağı umudunu taşıyordu. Yapılacak en iyi şey, kendisini bu konuşmadan sıyırmaktı; ona öyle bir hikâye anlatacaktı ki, Farrah kaçacak delik arayacaktı.

Hmm. Ona uçuğum olduğunu söyleyebilirim. Bu işe yarar. Sonra tekrar, benim şansımla-

"O yalnız değil. O benimle birlikte."

Blake, portakal çiçeği ve vanilyanın hafif kokusu burun deliklerine dolana kadar Farrah'ın sesini hayal ettiğini düşündü. Arkasına döndü ve onun arkasında durduğunu görünce yüzü bir sırtışa dönüştü.

Geldi.

Bir anda ruh hali bir anda değişti.

"Üzgünüm geciktim." Farrah onun koluna dokundu ve bir elektrik şoku omzuna doğru ilerleyerek sağlıklı olamayacak bir şekilde karıncalanmasına neden oldu. Cathy'ye döndü. "Ben gelene kadar ona eşlik ettiğin için teşekkürler." Ses tonundan Cathy'nin gitme vaktinin geldiği anlaşılıyordu. Pronto.

Cathy içini çekti. "Bütün iyiler kapılmış." Tabureden kaykılıp kasılarak uzaklaşırken garsonun ayağının takılıp düşmesine neden oldu.

Farrah elini geri çekti ama Blake'in bok yiyen sırtışı hiç değişmedi. "Sen geldin."

"Çok fazla anlam çıkarma," diye uyardı. "Acıktım ve buranın iyi hamburgerleri olduğunu söylemiştin, işte buradayım."

"Yemeğe gittiğini sanıyordum. Randevu iyi gitmedi mi?" diye sordu rahatça.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Farrah Cathy'nin yerine oturdu. "Sadece bir hamburger, patates kızartması ve sert bir içki istiyorum."

"Hemen geliyorum." Blake, Justin'i işaret etti. "Bir Egret Burger spesiyal ve bir votka soda. Sert olsun."

"Tamamdır." Justin, Farrah'a takdir dolu bir bakış attı ve mutfağa girmeden önce Blake'in yüzünde beliren kaş çatma ifadesine kıkırdadı.

"En sevdiğim içki." Farrah şaşırmış gibiydi. "Hatırlıyorsun."

"Elbette hatırlıyorum." Blake onun yanaklarındaki kızarıklığı inceledi. İctikten sonra kızarmasından her zaman nefret etmişti ama Blake bunun çok sevimli olduğunu düşünüyordu. "Kırmızı şarap mı?"

Elleri yüzüne doğru uçuştu. "Bu kadar belli mi? Domates gibi görünüyor olmalıyım."

"Çok güzel görünüyorsun." Bu yetersiz bir ifadeydi. Farrah her zaman güzel görünürdü ama bu gece ıslık ıslık. Saçları parlak dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyordu ve kırmızı ruju dudaklarını her zamankinden daha dolgun ve gür gösteriyordu. Her kıvrımını saran siyah bir elbise ve uzun, biçimli bacaklarını gösteren bir çift öldürücü topuklu ayakkabı giymişti.

Blake'in karnında sıcak bir uyarılma sarmalı gerildi.

Doğru ya. Zihni başını belaya sokacak bir yöne sapmadan önce konuşmayı değiştirmenin zamanı gelmişti.

Sınırlar. Onlara sadık kalın (şimdilik).

"Ayrıca, beni o kadından kurtardığın için teşekkür ederim. Ona uçuşum olduğunu söylemek üzereydim. Ama yok!" Farrah tükürüğünde boğulunca Blake hemen ekledi. Hay sikeyim. "Bu bir bahaneydi. Benimle konuşmayı bırakması için."

"Yani ona uçuşun olduğunu söylemeyi mi düşündün?" Gözleri eğlence ve güvensizlikle parlıyordu. "Sadece konuşmak istemediğini söyleyebilirdin."

Blake kaşlarını çatı. Hah. Haklı olduğu bir nokta var.

Justin, Farrah'nın yiyecek ve içeceklerini getirdi. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa haber ver," dedi. Ona göz kırptı ve Blake'in bir bakışını daha kazandı.

"O iyi," diye tersledi Blake.

"Neden hanımefendinin kendi adına konuşmasına izin vermiyorsun?" Dikkatini tekrar Farrah'a vermeden önce Justin'in gözlerinde bir muziplik kıvılcımı parladı. "Eğer başka bir hamburge, biraya ya da sana şehri gezdirecek birine ihtiyacın olursa... aradığın adam benim. Ben Justin, bu arada."

Blake'in elleri yumruk haline gelirken Farrah güldü.

"Ben Farrah'ım ve bunu aklımda tutacağım," dedi kirpiklerinin altından Justin'e bakarak.

Onunla flört mü ediyordu?

Blake'in boğazından bir hırıltı koptu. "Bira sevmez ve yıllardır New York'ta yaşıyor. Senin ona 'etrafı göstermene' ihtiyacı yok."

"Bilmiyorum." Farrah'ın sesi düşünceli geliyordu. "Şehir merkezinin dışını daha sık keşfetmem gerektiğini söylemiştin." Başını Justin'e doğru eğdi. "Şehir dışını ne kadar iyi biliyorsun?"

Justin'in yüzünü kocaman bir sırıtma kapladı. "Pekala. Seni getirebilirim-"

"Hiçbir yerde." Blake'in bakışları, gülmemeye çalışıyormuş gibi görünen Justin'i delip geçti. "İlgilenmen gereken başka müşteriler yok mu?"

"Elbette, ama hiçbirisi onun kadar güzel değil." Justin Farrah'a tekrar göz kırparak onun kızarmasına neden oldu. "Ama başımı daha fazla belaya sokmadan işe dönmeliyim. Patronumla yani."

Egret'in müdürü gezegendeki en soğukkanlı adamdı ve müşteriler şikayet etmediği sürece personelinin ne yaptığı umurunda bile değildi.

Justin, Farrah'ya yeniden odaklanmadan önce Blake'e doğru sinsi bir bakış fırlattı. "Bir şeye ihtiyacın olursa seslen, güzelim." Blake'in boynunu sıkmasına fırsat vermeden oradan uzaklaştı.

Farrah barmenin arkasından gülümsedi. "Çok iyi biri."

"Hoş mu? Beş ilçedeki en büyük erkek fahişesi o," diye öfkелendi Blake. "Sana 'etrafı gezdirmeyi' teklif ettiğinde High Line boyunca bir gezintiden bahsetmediğini söylediğimde bana güven."

Farrah onun endişesini geçiştirdi. "Zararsız bir flörttü. Çekici ve oldukça seksi biri. Bayanlar arasında neden bu kadar popüler olduğunu anlayabiliyorum." Bakışları Justin'i, onu pervasızca süzen bir grup yaşlı kadına içki hazırlarken takip etti. "Genelde dövmeli bir kız değilimdir ama o dövmelerin işe yaramasını sağlıyor."

Blake geceye cinayet planlayarak başlamamıştı ama böyle bitmesi gerekiyorsa, öyle olsun.

"O dövmeleri sadece kız tavlamak için yaptırdı," diye homurdandı, bunun doğru olup olmadığından emin olmasa da. "Ve tavladığı tek şey de bu değil."

Elbette, Justin'in cinsel yolla bulaşan hastalığı olduğunu ima etmek önemsizdi, ama Blake'in umurunda bile değildi.

"Sözüne güveniyorum," dedi Farrah, onun hoşuna gidecek kadar endişeli görünmüyordu. Hamburgerini ısırdı ve gözleri büyüdü. "Aman Tanrım. Bu inanılmaz."

"Sana söylemiştim. Şehirdeki en iyi burgerler." Blake'in öfkesinin bir kısmı kızın yüzündeki mutlu ifade karşısında eridi. "Patates kızartmasını dene. Üzerine özel bir baharat koyuyorlar."

"Mmm. Mmhmm." Farrah ağzını patates kızartmasıyla doldurdu ve başını salladı.

Blake güldü. "İyi yemek karşılığında, bu geceki randevunda neler olduğunu bana anlatman adil olur diye düşünüyorum. Kırmızı şarap içtiğine göre kötü geçmiş olmalı."

Yapacağı en iyi şey Farrah'nın dikkatini dövmelerle ya da barmenlerle ilgisi olmayan bir konuya çekmekti. Eğer bu konu boktan bir randevuysa, daha da iyiydi.

Bundan sonra yapacağı en iyi şey Justin'in suratına yumruk atmak olacaktı ama bu, diğer adamın Farrah'la tekrar flört edecek kadar aptal olması ihtimaline karşı yedek bir plandı.

Farrah yutkundu ve ağzını sildi. "Tamam. Ama gülmek yok. Söz veriyorum."

"Kalbimi kır ve ölmeyi umut et."

Farrah hikâyesini anlatırken Blake kahkahalara boğulmamak için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı. Tanrım, randevusu filmlerden fırlamış gibiydi.

"Yüzüne içki fırlattığına inanamıyorum," diye kıkırdadı.

"Ben de yapamam, ama o tam bir pislikti." Farrah ona yan gözle baktı. "Neden bu kadar mutlu görünüyorsun?"

"Mutlu değilim," dedi Blake geniş bir sırıtışla. Justin'e karşı daha önce duyduğu öfke yatışmıştı... yine de şansı olsa Farrah'ın pantolonuna girmeye çalıştığı için sözde arkadaşının suratını yumruklardı.

"Acılarımdan zevk almana sevindim." Kadın ayağıyla onu dürttü ve adamın midesi aptalca bir takla attı.

"Hey, her şeyin en iyisi oldu. Artık mutsuz değilsin, değil mi?"

"Hayır," dedi azımsanmayacak bir isteksizlikle. "Ben değilim."

Bakışları buluştu. Blake'in kalp atışları bir kademe daha hızlandı. Kadının gözleri onu büyülemekte asla başarısız olmuyordu. Onu istekle esir alıyor, sonsuz karanlık derinliklerinde kaybolana kadar içine çekiyordu.

O anda, neredeyse bir randevuda olduklarını hayal edebiliyordu. Şakalaşmalar, kahkahalar, aralarındaki farkındalığın cızırtısı... eski günlerdeki gibi hissettiriyordu.

Zamanın tüm yaraları iyileştirdiğine dair bir atasözü var ya? Saçmalık.

Farrah'la ayrıldıkları günden beri Blake'in kalbinde bir boşluk vardı ve aradan kaç yıl geçerse geçsin bu boşluk hiç kapanmıyordu.

Şimdiye kadar.

Farrah bunu saklamaya çalıştı ama Blake onun gözlerinde bir duygu titreşimi fark etti. Bu aşk değildi - eskiden onu bir daha güneşe ihtiyaç duymayacağını düşündürecek kadar sıcak tutan aşk da değildi. Ama bu, yeniden bir araya geldiklerinden beri buz gibi maskesindeki ilk çatlaktı ve göğsünden geçen umudu, eskiden aşkının kapladığı alana göndermeye yetti.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Altı (ish) saat sonra

Bu kötü bir fikirdi. Büyük B, büyük I.

Farrah sabahın birinde hayatının eski aşkıyla karanlık bir kulübeye nasıl girdiğinden emin değildi ama bunun kalbi için iyiye işaret olmadığından emindi.

Belki de Chelsea'de yeni açılan bir lounge'a gitmeyi önermesi biraz sarhoş olmasıyla ilgiliydi. Kırmızı şarap, birden fazla votka soda ve bir tekila shot insana bunu yapar.

Neyse ki (ya da ne yazık ki) Farrah yaptıklarının sonuçlarını düşünemeyecek kadar sarhoştı.

Parmağını çenesine vurarak iyi bir şey düşünmeye çalıştı. "Daha önce hiç... Google'da kendi adımı aratmadım."

Şanghay'da sık sık oynadıkları bir oyunun üçüncü turuydu. Farrah üniversiteden mezun olduğundan beri bu oyunu oynamamıştı ama genç ve vahşi günlerine güzel bir geri dönüşü.

"Saçmalık. Herkes kendi adını Google'da aratmıştır." Blake, Farrah'nın yüzündeki sırıtışa bakarak gözlerini kıstı. "Hayır mı? Sen ne biçim bir insansın?" Viskisinden bir yudum aldı.

"İnternetin onun hakkında ne söylediğiyle ilgilenmeyen biri. Bana doğruyu söyleyin. Kendini günde kaç kez Google'da arıyorsun? İki mi? Üç mü?"

Kollarını sıvadı. "Ne tür bir insan olduğumu düşünüyorsun? Beş. En az."

Farrah'nın göğsünden beklenmedik ve gerçek bir kahkaha fırladı. Çok geçmeden Blake'in kıkırdaması da onunkine katıldı.

Vızıltı, ışıklandırma, müzik... ona bir şeyler yapıyorlardı. Çekingenliğini azaltıyor, kötü anıları unutturuyordu. Hâlâ bilinçaltında gizleniyorlardı ama o kadar da acıtmıyorlardı, bu yüzden Farrah, Blake'i ilk gördüğünden beri sormak için can attığı soruyu tekrar sordu.

"Hala onunla mısın?"

O öyle düşünmüyordu. Blake'in dairesinde başka birinin yaşadığına dair hiçbir işaret görmemişti ve eğer Blake ve kız arkadaşı hâlâ birlikteyse, farklı şehirlerde yaşamazlardı. Yerleşeceği yeri seçme şansı varken olmazdı.

Ama Farrah emin olmak istiyordu.

"Kim?"

"Kız arkadaşın." Kızılıcak votkasının kalanını bitirdi. İçki limitini çoktan aşmıştı ama Kâbus Ken ve Blake'in yanında içinin ısınması arasında fazladan takviyeye ihtiyacı vardı. "Beni uğruna terk ettiğin kız."

Havada kalan kahkahalar soldu. Blake'in rengi soldu. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorsun."

"Biliyorum." Belki alkolün etkisiydi ya da gizli bir duygusal mazoşizmdi ama Farrah bu kız hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Kim olduğunu, Blake'le nasıl tanıştıklarını, ilişkilerinin nasıl olduğunu. "Beş yıl oldu. Aramızda olanları unuttum. Ama merak ediyorum."

Blake'in burun delikleri "bitti" kelimesiyle alevlendi. Gölgeler yüzünü ve gövdesinin üst yarısını sarana kadar geriye, ışıktan uzağa doğru eğildi. "Artık birlikte değiliz."

"Neden ayrıldınız?"

Sessizlik o kadar uzun sürdü ki Farrah onun kendisini duymadığını sandı. Sonra cevap verdi, "Gelemedik

iş."

"Tebrikler. Az önce mümkün olan en belirsiz cevabı verdin."

Blake tekrar öne eğildi, gözleri sert, çenesi gergin. Neredeyse kızgın görünüyordu ve Farrah'ın nedenine dair hiçbir fikri yoktu. "Neden bunu konuşuyoruz, Farrah? Tam burada, şu anda?"

Kaygısız konuşmalarından geriye kalanlar gergin ve tehlikeli bir şeye dönüştü. Farrah sertçe yutkundu, derisi değişimden dolayı karıncalanıyordu.

"Çünkü bu odadaki fil ve fil benim tasarım planımın bir parçası değil." Zayıf espri denemesi gümbürtüyle yere düştü. Çenesini kaldırdı. "Bakın, birlikte bir geçmişimiz var ama bu sadece bir geçmiş. Aramızda yaşananlar uzun zaman önce oldu ve bunun her buluşmamızda ve konuşmamızda aklımda kalmasını istemiyorum. O yüzden aramızdaki havayı bir kez ve sonsuza dek temizleyelim."

"Eski sevgilimle olanları anlatmamın aramızdaki buzları eriteceğini mi düşünüyorsun?" Bu bir soru değildi.

Bir omzunu kaldırdı. "Belki de. Beni onun için terk ettin. Merak ettiğim için beni suçlayamazsınız."

"O kelimeyi kullanmayı kes," diye tersledi Blake.

"Ne kelimesi? Terk edilmek mi?" Farrah'nın kaşları kalktı. "Olan buydu, değil mi?"

Ama öyle değildi. "Terk edilmek" çok günlük, çok sıradan bir kelimeydi. Blake'in eski kız arkadaşıyla tekrar bir araya geldiğini ve artık ondan hoşlanmadığını söylediği gece Farrah'ın hissettiği acıyı yeterince tarif etmiyordu. Üzgünüm, teşekkür ederim, hoşça kal.

Hayır, onu terk etmemiştir. Göğsüne uzanmış ve kalbini çıkarmıştı, katman katman, parça parça, Farrah öleceğinden emin olana kadar hepsini atmış ve üzerlerinde tepinmişti. Çiğ, açıkta ve kanlar içindeydi ve adam bunu umursamamıştı bile.

Bu anı zavallı kalbindeki yaraları deşti, öyle ki Farrah acısını dindirmek için içkisinin geri kalanını bir dikişte bitirmek zorunda kaldı.

Onun burada ne işi vardı?

Blake bir müşteri değildi. Arkadaşı da değildi. O bir yalancı ve hilekârdı ve eğer akıllı olsaydı, hemen şimdi gider ve bir daha arkasına bakmazdı. Ama kıcı koltuğuna yapışıp kalmıştı.

Ben bir aptalım.

"Teknik olarak." Blake'in kristal gözlerinde pişmanlık dolanıyordu. "Bilgin olsun, Şanghay'da bir pislik gibi davrandığımı biliyorum ve yaptığım şey için çok ama çok üzgünüm. Ama artık o zamanki ben değilim."

"Sözüne inanmadığım için beni affet." Farrah bardağıyla oynadı. "Siz ne zaman ayrıldınız?"

Gergin bir sessizlik. "Beş yıl önce. Eve döndükten birkaç ay sonra."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Kelimeler Farrah'ın ağzından patladı. "Sözde çok aşık olduğun kızla tekrar birlikte olmanızın üzerinden bir yıl geçmeden mi ayrıldın?"

Blake fark ettiğinden daha da pislik biriydi.

Çenesinde bir kas kasıldı. "Ona aşık olduğumu söylemedim."

"Evet, söyledin. Tırnak içinde, 'Onu seviyorum' dedin." "Aşk ve aşık olmak aynı şey değildir."

Farrah alaycı bir tavırla, "Sen öyle söyleyince," dedi. "Burada Anlambilim Kralı var."

Blake bir eliyle çenesini kavrayıp ona doğru eğildiğinde nefesi ciğerlerinden fırladı, o kadar yakındı ki görebildiği, koklayabildiği ve hissedebildiği tek şey oydu. Zihni ona taşaklarına diz çökmesi için bağırırken bile hain vücudu sıvı hale geldi.

Blake'in gözleri parlıyordu, geceleyin deniz kadar karanlık ve derinliksizdi. "Hayatım boyunca sadece bir kişiye aşık oldum. Her gece rüyalarımda gördüğüm ve küçücük bir bakışıyla beni kırabilecek tek kişi o. O kız için lanet olası bir kuleden atlayabilirim ve biliyor musunuz? Adı kesinlikle Cleo değil."

Cleo. Eski sevgilisinin bir adı vardı. Farrah bu bilgiyi ileride kullanmak üzere dosyaladı - ne tür bir bilgi olduğunu bilmiyordu çünkü beyni bulanıklaşmıştı ve ciğerlerine yeterince hızlı oksijen alamıyordu. Blaze'in bakışlarının ağırlığı ve sözlerinin ardındaki ağır ima yüzünden yanıyordu ve görünürde bir kurtarma yoktu.

"Bana onun kim olduğunu sormayacak mısın?" Sorusu dudaklarının arasından tehlikeli, ipeksi bir meydan okuma gibi fısıldadı. Oyunu kabul etmesi için ona meydan okuyordu. Evet demesi için cesaretlendiriyordu.

"Hayır." Farrah kendini Blake'in dokunuşundan kurtarmak için tüm gücünü topladı ve onun yakışıklılığına ve karizmasına neredeyse yenik düştüğü için kendini tekmeledi. Baksanıza, bu onu ilk seferinde nereye getirmişti. "Umurumda değil."

"Yalan söylüyorsun." Sesi değişmedi ama gözleri mavi bir ateşle parlıyordu.

"Ben değilim." Nefes al. "Sana söyledim, seni aştım. Aşk hayatın umurumda bile değil."

"Peki." Blake sustu ve bir sonraki hamlesini düşünüyormuş gibi parmaklarını masaya vurdu. Bir dakika geçmeden aniden ayağa kalktı ve elini uzattı. "Hadi dans edelim."

Kırbaç hakkında konuş. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"

Hayır. Yüzü bir mezar taşı kadar asık suratlı ve ciddiye.

Farrah gözlerini kısarak Blake'in elini tuttu ve dans pistine kadar onu takip etti. Blake'in nasıl bir oyun oynadığını bilmiyordu ama ilk geri adım atan o olmayacaktı.

Tabii ki DJ o anı, bütün gece çaldığı elektro ritimlerden, yumuşak mırıltılarıyla ipek çarşafı ve sarmaş dolaş bedenleri çağrıştıran boğucu bir R&B jam'ine geçiş yapmak için seçti.

Ama bu müzikle ya da dansla ilgili değildi. Bu neyle ilgiliydi? Blake'e ya da kendisine

onu unuttuğunu mu? Artık onu etkilemediğini mi?

Eğer öyleyse de işe yaramamıştı, çünkü Farrah'ın vücudu Blake'inkine değdiği ve onun kokusu ve hissi duyularını doldurduğu anda -sıcak, erkeksi ve çok tanıdık- kaçmak istedi. Bataklığa batıyordu, ama elinden gelse bile kendini kurtaramayacak kadar inatçıydı, bu yüzden orada durdular, kalpleri bir atıyordu, gözleri sessiz bir meydan okumaya kilitlenmişti.

"Bunca yıl sonra karşılaşmamız ne tuhaf," diye mırıldandı Blake. Sıcak nefesi dudaklarında gezindi. Nefesin ardından teninde tüyler diken diken oldu ve kadın ürperdi.

"Birbirimize rastlamadık. Bizi Landon tanıştırdı." Farrah, Blake'in vücudunun kendisinininkine karşı ne kadar sert ve güçlü hissettirdiğine odaklanmamaya çalıştı. Bu, seks yapmadan ne kadar uzun süre geçirdiğini acı bir şekilde fark etmesine neden oldu. Bir yıl. En son bir erkekle birlikte olduğu zaman da o kadar iyi geçmemişti. Birkaç gönülsüz çılgılla orgazm taklidi yapmıştı ama adam fark etmemişti.

Ayrıca o gece Blake'in gözlerindeki kıskançlığı fark ettiğinde kalbinin nasıl yerinden fırladığını hatırlamamaya çalıştı. Evet, Farrah Justin'le flört ederek onu kızdırmıştı - gerçi Justin'in H-O-T olduğunu söylerken yalan söylememişti- ve bunu umursamasından nefret ediyordu. Blake'i kıskandırmak istemiş olmasından nefret ediyordu, her ne kadar kıskançlık büyük planda bir şey ifade etmese de. Bazı insanlar partnerleri kediye çok fazla ilgi gösterdiğinde kıskanırlar.

Yine de Justin'e iltifat ettiğinde Blake'in yüzünün karardığını görmek memnuniyet vericiydi. Bunun onun hakkında ne söylediğini bilmek istemiyordu.

"Evet, ama dünyadaki tüm iç mimarlar arasından seni seçti." Blake'in ipeksi sesi, saldırmak için bekleyen saten bir kobra gibi onun üzerinde geziniyordu. "Bunun kader olduğunu bile söyleyebiliriz."

"Bu bir tesadüf. Ben kadere inanmam," diye yalan söyledi Farrah.

Yatak odası alma listesine layık bir arkı daha almaya başladı. Farrah dişlerini sıktı. DJ ne yapmaya çalışıyordu, başka bir bebek patlaması mı?

Blake onu daha yakına çekti; adamın uyarılmışlığı kalın ve güçlü bir şekilde kalçasına baskı yaptı ve Farrah'ın ağzı kurudu. Zihni hem anılar hem de fantezilerle bulanıklaştı; Blake'in elleri saçlarına dolanmış, ağzı göbeğine bastırılmış, vücudu zevk dalgaları altında eğilmişti.

Uyluklarının arasına sıvı bir sıcaklık doldu ve dizlerinin altından çekilmemesi için dua etti.

"Eğer bu seni rahatsız ediyorsa, durabiliriz." İşte buydu. Meydan okuma. Adamın sesinde duydu, gözlerinde gördü.

"Rahatsız değilim." Dudakları o kadar yakındı ki Konuşurken neredeyse onunkine değiyordu.

"Güzel." Blake onun kalçalarını sıkıca kavradı ve kadının nabzı hızlandı. "Çünkü titriyorsun."

Farrah pelvisini ona doğru bastırdı ve adamın boğazının sert bir yutkunmayla titrediğini görünce gülümsedi. "Sadece ben değilim."

Bu onlar değildi. Tanıdığı Blake ve Farrah değildi. Ama zaman, kalp kırıklıkları ve sırlar onları böyle oyunlara başvuran daha karanlık versiyonlarına dönüştürmüştü. O gece Egret'teki şakalaşmaları sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu. Şimdiye kadar Farrah buraya nasıl geldiklerini ya da ne yaptıklarını unutmuştu. Dans etmedikleri kesindi.

Blake başını eğdi ve kadın onun dudaklarına hafifçe dokunduğunu hissetti. Bir öpücük değil, bir fırça bile değil, ama bir sözün fısıltısı.

Farrah'ın göğsü korku ve beklentiyle sıkıştı. Vücudu bunu istiyordu. Beyni istemiyordu. Kalbine gelince... o da ne istediğini bilmiyordu.

O bir müşteri.

Eski bir sevgili.

Kalbimi kırdı.

Vücudumu eritebilir. Bu çok riskli.

Birkaç risk olmadan hayat nedir ki?

Teslim olmak çok kolay olurdu. Farrah'nın dairesi beş dakikalık yürüme mesafesindeydi ve Olivia şimdiye kadar uyumuş olmalıydı. Ev arkadaşının haberi olmadan onu gizlice içeri sokabilirdi.

Blake'in kalbi de onunkiyle aynı anda atıyordu.

Thud. Thud. Thud.

Ağızları bir milimetre daha yaklaştı.

Vücudundaki cehennem şiddetlenirken Farrah'ın kafasının içinde uyarı sirenleri çalıyordu.

Karar vermek için iki saniyesi vardı.

Vücudunu mu yatıştıracaktı yoksa kalbini mi koruyacaktı? Blake'in dudakları ayrıldı ve onu itti. Sertçe.

Farrah kendini onun kucağından kurtardı, kalbi dakikada beş yüz mil hızla çarpıyordu. Kafasındaki sis, uymaları için ısrar ettiği sınırları aştıklarını fark etmesine yetecek kadar dağıldı.

Bununla daha sonra ilgilenecekti. Şu anda buradan çıkması gerekiyordu.

"Ben gidiyorum." Sesi kendi kulaklarına çok uzak geliyordu. "Geç oldu."

Blake başını salladı. Kazanmıştı -önce o geri çekilmişti- ama bir galip için son derece yenilmiş görünüyordu.

Farrah eşyalarını topladı ve aceleyle kapıdan çıktı. Ayakları çatlak kaldırıma çarptı ve kırmızı tuğlalı bina görünene kadar koşmayı bırakmadı.

Aptal. Aptal. Aptalca.

Kaçarak elini göstermişti. Söylediklerine rağmen Blake'i unutamamıştı. Mantıksız, ilkel bir yanı hâlâ onu istiyordu ve artık ikisi de bunu biliyordu.

Farrah kalıp oyunu sonuna kadar oynayabilirdi ama bu bir seçenek değildi.

Kaybedecek çok şeyi vardı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Büyük açılıştan önceki iki hafta boyunca medya için tamamen doluyuz. Aslında Mode de Vie Ekim sayısı için büyük bir yaşam tarzı özelliği yapmak istiyor. Röportaj Haziran'da olacak ve dairenizde bir fotoğraf çekimi istediler. O zamana kadar hazır olacak mı?"

"Evet, Angus bifteği iyidir." Blake iki müteahhidin barın özel etkinlikler bölümündeki stadyum tarzı koltukları monte edişini izledi. Çivilere vuran çekiçlerin ağır gümbürtüsü ve yüksek güçlü matkapların cırtlak vızıltısı havayı dolduruyordu. Blake bu sesleri severdi. Bir şeylerin yapıldığının, başarının ve sıkı çalışmanın sesiydi; aynı zamanda hayatının cehenneme dönmemiş tek alanıydı.

Personel şefi kaşlarını çatarak panosundan başını kaldırdı. Patricia Hart pek çok şeye sahipti -yetkin, iddialı, hataya yer bırakmayacak kadar düzenli- ama insanların kaytarmasına tahammülü yoktu. Bu kişi onun patronu olsa bile.

"On dakika önce yemek konusunu tartışmayı bıraktık. Şimdi de medya programının üzerinden geçiyoruz. Topla kendini Blake."

Yarı eğlenmiş, yarı sinirlenmiş bir halde kollarını göğsünde kavuşturdu. "Benimle bir daha böyle konuşman için sana ne kadar ödemeliyim?"

"Hem de çok." Patricia'nın gülümsemesinden sakarın damlıyordu. "Şimdi, dairen hakkında. Mode de Vie çekimi için zamanında hazır olacak mı? Görüşme Haziran'ın üçüncü haftasında."

"Sanırım öyle."

"Öyle mi düşünüyorsun yoksa öyle mi biliyorsun?"

Blake kaşlarını çattı. Patricia onun en iyi elemanıydı ve ekibinin vazgeçilmez bir parçasıydı. Vizyonu ve stratejileri o belirliyor, Patricia bunları uyguluyor ve bunu yapması için ona tonla para ödüyordu. Ayrıca onun kıcını hizada tutuyor ve kimseden bir bok almıyordu.

Ama bazen, keşke biraz daha uyumlu birini işe alsaydım diyordu.

"Öyle olduğunu biliyorum."

Umarım öyledir.

Farrah, olası müteahhit sorunları ve nakliye gecikmelerini hesaba katarak dairenin Temmuz ayında biteceğini söyledi, ancak bu, müteahhit sorunları ve nakliye gecikmeleri olması halinde geçerliydi.

"Güzel." Patricia panosuna bir şeyler işaretledi. "Bugünlük bu kadar."

Kumral dalgaları ve uçsuz bucaksız bacaklarıyla ek iş olarak mankenlik yapabilirdi. Blake onun güzelliğinin farkındaydı ama bir çalışan olmasaydı bile bu onun için bir şey ifade etmiyordu. Siyah saçlı, kahverengi gözlü, ukala bir adamdı.

"Harika. İçki dağıtıcısı fiyat teklifiyle geldiğinde beni ara. New Orleans'ın tekrarlanması istemiyorum."

Hem Blake hem de Patricia, iki düzine kasa boktan içki için kendilerinden standart fiyatın üç katını talep eden ahmak dağıtımçıyı hatırladıklarında yüzlerini buruşturdular. New Orleans'taki müdürleri bir önceki hafta sonu Vegas'ta büyük bir hezimete uğradıktan sonra üzüntü içinde sözleşmeyi imzalamıştı ve Blake ile Patricia bunu öğrendiklerinde artık çok geçti.

"Tabii ki. Bir daha olmayacak." Patricia ona dikkatle baktı. "Son zamanlarda dikkatin dağınık. Her şey yolunda mı?"

Blake'in kaşları havaya kalktı. O ve Patricia kişisel meseleleri konuşmazlardı. Asla. Onlarınki profesyonel bir ilişkiydi, harika bir ilişkiydi ama yine de profesyoneldi. Kadın işini yapıyor, adam da ona para ödüyordu ve bu onların hoşuna gidiyordu.

"Evet. Sadece aklımda çok şey vardı."

Düzelteyorum: Aklında tek bir kişi vardı. Her zaman. Blake, Farrah'la öpüşme anını eski futbol maçlarının kasetlerini tekrar izlediği gibi tekrar izledi. Onları inceledi, analiz etti, her hatayı, her bilinçsiz tiki ve eğilimi, her oyuncunun güçlü ve zayıf yönlerini saptayana kadar kare kare parçaladı.

Farrah'la geçirdiği geceyi iki hafta boyunca tekrar tekrar izledikten sonra Blake üç şeyden emindi: 1) vücudu onu istiyordu; 2) aklı ondan uzak duruyordu; 3) kalbi ondan korkuyordu.

Bunu kızın teninin kendi tenine değen sıcaklığında hissetti, gözlerindeki parıltıda gördü ve göğsünün içinden gelen hızlı güm güm güm seslerinde duydu.

Farrah'ın kalbini kazanma arayışında, Farrah'ın zihni onun düşmanı, vücudu ise müttefikiydi. Peki müttefiklerle ne yaparsınız? Onlara yağ çeker, istediklerini verir ve yanınızda tutarsınız.

Blake onun bedenine yakın bir yerde olsaydı bu çok daha kolay olurdu. Farrah gecenin karanlığında kaçtığından beri onunla konuşmamıştı. Telefonları telesekretere düşüyor, mesajlarına da onu geri aramak yerine kısa mesajlarla cevap veriyordu. Ayrıca, hâlâ müteahhitlerden fiyat teklifi aldığını ve onun için henüz bir gelişme olmadığını söyleyerek onunla yüz yüze görüşmeyi de reddetti.

Blake işleri çok ileri, çok hızlı götürdüğü için kendini tekmeledi. Bunu yapmak istememişti ama Farrah'ın doğruyu söylediğinden korkmuştu. Onu unutmuş olmasından. Onun kendisinden nefret etmesini kaldırabilirdi ama kendisine böyle davranmasını kaldıramazdı.

O sadece eskiden çıktığı bir adamdı. Çünkü aşkın zıttı nefret değil, kayıtsızlıktı.

Bu yüzden onu zorlamıştı. Onu elini göstermeye ve sadece kendine bile olsa, onu artık sevmiyor olabileceğini ama yine de onu etkilediğini itiraf etmeye zorladı. Kısa vadede, Blake'in gözlerindeki ateşi görmek onu tatmin etmişti. Uzun vadede ise berbat bir stratejiydi. Farrah ona duyduğu çekimin ne kadar çok farkına varırsa, ondan o kadar çok kaçacaktı.

Örnek olarak son iki haftayı gösterebiliriz.

"Anlaşılabilir. Bu büyük bir açılış." Patricia tekrar personel şefi moduna geçti. "Üstünden geçmek istediğiniz başka bir şey var mı?

"Hayır. Bu kadar. Teşekkür ederim."

Patricia bar kurulumunu denetlemek için ayrıldı ve Blake gözlerini yakında Legends imparatorluğunun taç mücevheri olacak yerde gezdirdi. New York şubesi sadece bir spor barı olmayacaktı, bir destinasyon olacaktı. Ve sadece bir yer de olmayacaktı, New York'un gece hayatının en gözde yeri olacaktı. Bowling salonu, son teknoloji dinlenme odası ve lüks kokteyl barı/gece kulübüyle tamamlanan, üç kata yayılmış bir spor mekânı.

Acımasız konaklama dünyasında durgunluk yavaş ve acılı bir ölüm anlamına gelir. Oyunun zirvesinde kalmak ve tacınızı almak için ağzı köpüren yeni yetme açları alt etmek için yenilik yapmak zorundasınız.

Blake'in tahttan indirilmeye hiç niyeti yoktu.

Bu yüzden Legends markasını genişletmenin zamanı gelmişti. Mantıklı olduğu yerlerde sıradan, ev tipi iş modelini sürdürüyordu ama New York, Dubai, Miami ve Vegas gibi yerler? Büyük istiyorlardı, gösterişli istiyorlardı, bu lanet dünyanın dışında olmak istiyorlardı. Ve o da bunu onlara verecekti.

Keşke profesyonel hayatı kadar özel hayatına da dikkat etseydi.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Blake arkadaşlarından tavsiye istemek gibi bir hata yaptı.

"Dostum, bu boku tamamen yanlış yapıyorsun." Justin birasını açtı. "Elde etmek için zoru oynamalısın. Onun sana gelmesini sağlamalısın."

Blake gözlerini devirdi. "Özür dilerim, ortaokula döndüğümüzü fark etmemiştim."

"Dalga geçiyorsun ama bu bok işe yarıyor. Kızlar meydan okumayı sever."

"Bu kız olmaz. Yaptığım şeyden sonra olmaz."

Blake, iyi bir barmen ve havalı bir adam olan ama iş karşı cinse gelince tam bir baş belası kesilen Justin'in önünde Farrah'dan söz ettiği için çoktan pişman olmuştu. Özellikle de karşı cinsle ilgili tavsiyeler söz konusu olduğunda.

Blake gibi Justin'in de bir kadını yatağa atmak için çok çalışması gerekmiyordu. Dövmelerinden ve şeytana pabucunu ters giydiren tavrından olsa gerek. Blake'in aksine, Manhattan'ın kadın nüfusu arasında kokainle kafayı bulmuş bir uyuşturucu bağımlısının hevesiyle bir yol açtı. Randevu işinin nasıl yürüdüğüne dair algısı çarpıktı çünkü randevuya çıkmıyordu. Aşk hayatı tek gecelik ilişkilerden ve geçici kaçamaklardan ibaretti.

"Ne yaptın sen?" Justin'in gözleri merakla parlıyordu. "Doğum gününü mü unuttun? En iyi arkadaşını mı becerdin? Kıyafeti hakkında gerçekten ne düşündüğünü mü söyledin?"

"Hayır, sik kafalı. Bu sen, sen ve sen olurdu." "Yanlış. Hiçbir doğum gününü unutmadım çünkü hiç sormadım."

"Büyüleyici." Landon elinde taze bir kâse patlamış mısır ve altılı birayla odaya girdi. "Yılın Barmeni olmak için yarışyorsun."

"Hey, iyi bir barmen olmak için birinin doğum gününü bilmene gerek yok." Justin daha kâse masaya değmeden patlamış mısıra uzandı. "İnsanların ağlamasını dinliyorum, paha biçilmez hayat tavsiyeleri veriyorum ve acılarını uyuşturmak için onlara alkol sağlıyorum. Ben lanet olası bir azizim."

Landon alaycı bir tavırla, "Kiliseyi arayacağım," dedi. Blake'e baktı. "Hâlâ Farrah için mi üzülüyorsun?"

Blake kaşlarını çatı. "Ben üzölmüyorum."

O, Landon ve Justin, Landon'ın süslü odasında NBA playofflarını izliyorlardı. Celtics Warriors'a karşı. Çok çekişmeli bir maçı ve uzun bir iş gününden sonra ihtiyacı olan şey çocuklarla eğlenceli bir geceydi.

Tabii ki, erkek arkadaşları pislik gibi davranmasaydı çok daha eğlenceli olurdu.

"Tabii ki değilsin." Landon kıkırdadı. "Bu kız seni Game of Thrones'un bir bölümünden bile daha fazla çarpıtmış. Onu ilk kez gördüğünde yüzünü görmeliydin," dedi Justin'e. "Orada aptal gibi durdu, aval aval baktı."

Justin kahkahalarla güldü. "Birkaç hafta önce The Egret'te onunla konuştuğum için neredeyse kafamı koparacaktı."

"İkinizin de canı cehenneme." Blake bir avuç patlamış mısırı sözde arkadaşlarına fırlattı. "Ve sen onunla 'sadece konuşmuyordun'." Justin'e ters ters baktı, Justin'in barda Farrah'yla göz göze gelişini hatırlayınca kanı yeniden kaynadı. "Onunla yatmaya çalışıyordun."

"Doğru. Ama ben herkesle yatmaya çalışıyorum. Önemli değil." Justin bir çekirdek yakaladı ve hiç istifini bozmadan ağzına attı. "O gece neredeyse öpüşüyordunuz, değil mi? Ve o zamandan beri onu görmedin? Sana söylüyorum dostum, frene basmalısın. Ona seni özlemesi için bir şans ver."

"İki hafta oldu."

"Yani, onun etrafında olmalısın ama ona asılmamalısın."

"Her ne kadar J'nin çoğu zaman şüpheli olan tavsiyelerine katılmaktan nefret etsem de, haklı olduğu bir nokta var." Landon ayaklarını özel yapım, bok gibi pahalı sehpasının üzerine attı. "Onu korkutuyorsun."

"Ona o kadar sık asılmıyorum," diye mırıldandı Blake. "Geçen gece bir hata yaptım."

"Belki kelimelerle değil ama hissediyor." Justin ellerini havada salladı. "Kadınların bu tür şeyler hakkında altıncı hisleri vardır ve-oh, kahretsin! Celtics sayı yaptı. İki sayı öndeyiz, bebeğim!"

Landon ve Justin dikkatlerini maça ve Warriors'a duydukları ortak nefrete yönlendirirken, Blake arkadaşlarının tavsiyesini düşündü.

Neyse ne. Bir deneyelim bari. Zararı olmazdı. Değil mi?

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Geçen hafta biri Farrah'ya Blake'le birlikte New York'un taşrasına sadece ikisinin olacağı bir yolculuğa çıkmaya gönüllü olduğunu söyleseydi, yüzüne gülerdi.

Ama işte buradaydı, eski erkek arkadaşıyla birlikte kiraladıkları Range Rover'a binmiş, Syracuse'da dolaşp öğle yemeği yiyecek bir yer arıyorlardı.

Kendini savunmak için, çaresizdi.

Blake'in, dairenin Haziran sonuna kadar bitirilmesi gerektiğini, çünkü Mode de Vie'nin onunla ilgili bir yaşam tarzı filmi çekeceğini bildiren mesajını aldığında Farrah'ın aklı başından gitmişti. Bu, iki buçuk hafta önce salonda yaşadıkları uygunsuz karşılaşmayı unutmaları için neredeyse yeterli olmuştu.

Mode de Vie. Ülkedeki en etkili yaşam tarzı dergisi. Bir deneğin evinde çekim yaptıklarında her zaman iç mimarın adını sorarlardı, bu da Farrah'nın adının birkaç ay içinde kutsal sayfalarında görüneceği anlamına geliyordu. Bu, bir yazarın kitabının Oprah'ın Kitap Kulübü'nde yer almasına eşdeğerdi. Saygın dergide bir kez adının geçmesi onu tanınmayan biri olmaktan çıkarıp gökyüzündeki en parlak yıldızla dönüştürebilirdi... tabii tasarımı iyiye. Değilse, Farrah sektördeki geleceğini unutabilirdi.

Blake büyük bir tadilat istemedi, Tanrı'ya şükür, bu da süreci haftalar, hatta aylar kadar kısalttı.

Ancak yedi hafta, bu büyüklükteki bir daireyi yeniden tasarlamak için yine de kısa bir süreydi.

Farrah yeni teslim tarihini öğrendiğinden beri bir faaliyet kasırgası içindeydi: müteahhitleri arayıp teklif ve başlangıç tarihleri için baskı yapıyor, malzeme tedarik ediyor ve Blake'in dairesini hayalindeki eve dönüştürecek mükemmel parçalar için beş ilçedeki her web sitesini ve her mağazayı araştırıyordu.

Çoğunlukla başarmıştı.

Tek pürüz, vintage sandığın New York'tan dört saat uzaklıktaki Syracuse'da küçük bir dükkanda durmasıydı. Farrah sandığı mağazanın internet sitesinde bulmuştu ama aradığında büyük eşyaları göndermediklerini söylediler. Kendisi almak zorunda kalacaktı.

Farrah'ın New York'a taşındığından beri araba kullanmamış olması dışında bu bir sorun teşkil etmezdi. Şehrin sokaklarına tek başına çıkmaya cesaret edemeyeceğinden emindi. Şehirdeki arkadaşlarının hiçbiri de araba kullanmıyordu ve Blake ilerleme durumunu öğrenmek için onu aramadan önce gidiş-dönüş sekiz saatlik yol için bir Uber kiralamayı ciddi ciddi düşünmüştü.

İkileminden bahsetmişti; adam bir araba kiralayıp onu götürmeyi teklif etmişti ve o da kabul etmişti.

Şimdi, işte buradaydılar, dükkândan aldıkları bagaj arabalarının arkasına rahatça yerleşmişti.

"Bu umut verici görünüyor." Blake, Syracuse şehir merkezinin kenarındaki bir lokantanın önünde yavaşladı. Yaz mevsimi olduğu için kasaba, kendi adını taşıyan üniversitesinin öğrencileri yerine turistlerle dolup taşıyordu.

Farrah otoparkta birkaç şehir dışı plaka gördü: Vermont. New Hampshire. Pennsylvania. Neyse ki birkaç park yeri kalmıştı. Önünden geçtikleri diğer tüm restoranlar tıka basa doluydu.

"Bana uyar. Bu noktada her şeyi yerim." Farrah'nın midesi bir aslan sürüsünü korkutabilecek bir şiddetle guruldadı. "Acele et, biri bu yerleri kapmadan önce."

Blake sırtıttı. Range Rover'ı boş yerlerden birine çekti, direksiyonu çevirirken kasları gömleğinin kolunda esniyordu. Basit bir beyaz tişört ve kot pantolonla bile bir rahibenin donunu eritebilirdi. "Acıktığında ne kadar hırçınlaştığını unutmuşum."

"Kibirli değilim."

Öyleyse ne olmuş? Farrah kahvaltıda sadece bir simit ve kahve içmişti ve o da saatler önceydi. Karnı doyurulmadığında biraz huysuzlaşmıştı.

Bu, artı Blake garip davranıyordu. Açık bir şekilde değil. Bütün gün mükemmel bir beyefendi olmuştu. Onu almış, hiç şikâyet etmeden şarkı listesini seçmesine izin vermişti - beş Taylor Swift şarkısını arka arkaya çaldığında bile - ve gömleğine su döktüğünde gözünü kırpmamıştı.

Su. Beyaz gömleğinde. Ve tek bir yorum, bir bakış bile yoktu. Adam ona sadece bir peçete uzattı ve kadın yarı şeffaf üstünü silerken "Blank Space" şarkısını mırıldandı.

Farrah bunun iyi bir şey olduğunu kendine hatırlattı. Profesyonel ilişkilerinin gerektirdikleri dışında Blake'ten fazladan ilgi görmek istemiyor gibiydi.

Yakın öpüşmelerini hatırladığında yanaklarında sıcaklık yükseldi. Ertesi sabah akşamdan kalma ve mahcup bir halde uyanmıştı. Teknik olarak hiçbir şey yapmamışlardı ama tüm bu deneyim o kadar samimi gelmişti ki seks de yapmış olabilirlerdi.

En azından Farrah öyle düşünüyordu. Blake'in soğukkanlı tavrına bakılırsa, o aynı şekilde hissetmiyordu.

Sessizce lokantaya doğru yürüdüler. Sabahın erken saatlerindeki güzel mavi gökyüzü uğursuz bir kayrak grisine dönüşmüştü ve Farrah havada yağmurun topraksı vaadinin kokusunu alıyordu.

Birkaç boş park yerine rağmen, lokantanın içi müşterilerle dolup taşmıştı ve Blake ile Farrah, hostesin kendilerine bir masa göstermesi için otuz dakika beklediler. Yemeklerini aldıklarında -bir saatten fazla

Park ettikten bir saat sonra Farrah birinin kafasını koparmaya hazırdı.

"Tanrım." Farrah tavuklu sandviçini genellikle Anthropologie satışları ve Henry Cavill için ayırdığı bir gustoyla yerken Blake'in çenesi düştü. "Üniversitedeki takım arkadaşlarımdan bazılarına taş çıkartırsın. Ve burada üç yüz kiloluk defans oyuncularından bahsediyoruz."

Farrah yemeğini çikolatalı milkshake'inden sağlıklı bir yudum alarak bitirdi. "Acıktım."

"Anlayabiliyorum." Blake'in gamzelerinden biri kaybolmadan önce dışarı baktı ve midesi açlıkla ilgisi olmayan bir şekilde burkuldu.

Sessizliğe gömüldüler.

Farrah uzaylıların gerçek Blake'i kaçırp yerine kendisinin robot bir versiyonunu koyduklarını düşünmeye başlamıştı. Hiç bu kadar sessiz olmamıştı. Kendisini bir Uber'in arka koltuğunda, müşterileriyle sohbet etmeyi pek de umursamayan bir şoförün yanında gibi hissediyordu.

"Bunu para için yapmadım, bu arada." Farrah sessizliği doldurmaya çalıştı.

Blake sorgulayan bir kaşını kaldırdı.

"Yolculuk," diye açıkladı. "Sandığı mağazanın web sitesinde buldum ve oturma odanız için mükemmel görünüyordu. Bulduğum diğer tüm sandıklar hatalıydı. Garip renkler, yanlış boyutlar, çirkin detaylar. Size daha fazla saat fatura kesebilmek için özellikle gönderilemeyecek bir ürün seçmedim."

Kahkahası lokantadaki gevezeliklerin arasında gümbürdedi. "Sorun değil. Beni dolandırmaya çalıştığınızı düşünmemiştim."

Bu kadar. Dalga geçmek yok. Şaka yok. Sadece, "Sorun yok."

Hayal kırıklığı Farrah'ın içine doldu. Neden? Hiçbir fikri yoktu. Onun istediği de buydu. Tasarımcı ve müşteri oldukları bir ilişki, daha fazlası değil.

Peki neden bu kadar huzursuz hissediyordu?

"Beni bıraktığınız için teşekkür ederim. Meşgul olduğunuzu biliyorum, bu yüzden zaman ayırdığınız için minnettarım."

"Sorun değil."

Farrah dişlerini sıktı. Blake'in ağzından daha fazla kelime çıkana kadar onu sarsmak istiyordu çünkü Blake onu korkutuyordu.

Rachel Bilson'a benzeyen, dişlek bir gülümsemesi olan garsonları içeri daldı. "Yemek nasıl? Başka bir şey ister misiniz?" Sorusunu Blake'e yöneltti. Farrah görünmez de olabilirdi.

Blake'in gamzeleri tüm ihtişamıyla ortaya çıktı. "Yemekler harika." Farrah'a baktı. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır."

Kadının sert tepkisinden etkilenmemiş görünüyordu. "Hepimiz iyiyiz, teşekkürler." Gülümsemesinin şiddetini artırdı ve Farrah garsonun neredeyse eriyip ayaklarının dibinde bir su birikintisine dönüşeceğine yemin etti.

Diğer kadın titrek bacakları üzerinde sendeleyerek uzaklaşırken, Farrah milkshake'ini uzun, sert bir höpürtü ile boşalttı. Pipet boş bardağın dibinde öfkeyle tıkırdadı.

"Bir milkshake daha ister misin? Onu geri çağırabilirim," diye teklif etti Blake, hâlâ sinir bozucu, rahatsız edici bir kibarlıkla.

"Hayır, teşekkürler." Rachel Bilson 2.0'ın Blake'e sanki aylardır bir şey yememiş sulu bir biftekmiş gibi bakması Farrah'ı olması gerekenden daha fazla kızdırmıştı.

Derin bir nefes aldı. Blake'le birlikte onun eski kız arkadaşıyla ilgili meseleyi salonda halletmişlerdi ve şimdi sıra odadaki diğer fili ele almaya gelmişti. "Bak, geçen gece hakkında. Sarhoştuk ve kendimizi kaybettik. Yani, bir şey yapmadık ama..." Farrah düşüncelerini tutarlı bir cümle haline getirmeye çalışarak sustu. "Demek istediğim, ayrıldım çünkü ertesi sabah erken kalkmam gerekiyordu." Ezikçe. "Sana karşı olan hislerim hakkında yanlış bir izlenime kapılmanı istemiyorum. Sana karşı bir şeyler hissettiğimden değil."

Ugh. Neden bu kadar kötüydü?

"Unutuldu. Bunun için endişelenme. Dediğin gibi, sarhoştuk. Bana aşık olduğunu sanmıyorum.

hiçbir şey." Blake hamburgerini yemeye devam etti, öncekinden biraz daha agresif bir şekilde.

Farrah şaşkınlıkla ona baktı. O gece için üç hafta boyunca acı çekmişti ama adam hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi geçiştirmişti. Sanki neredeyse öpüşmüyorlardı ve adamın uyarılmışlığı, fermuarında bir delik açabilecek kadar sert bir şekilde kalçasına baskı yapmamıştı.

Yemeğinin geri kalanını Blake'in suratına fırlatma dürtüsüne karşı koysa bile, bu anıyı hatırlayınca ihtiyaç içini parçaladı.

"Yakında geri dönmeliyiz." Farrah kolyesini sıkıca kavradı, girdap gibi dönen düşüncelerinin çapasıydı bu. Titreşimli başucu arkadaşıyla yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. "Şehre dönmek için uzun bir yolumuz var."

"New York'tan mı bahsediyorsun?" Garson kız tekrar ortaya çıktı.

Tanrım. Hizmet etmesi gereken başka müşterileri yok muydu?

"Evet." Farrah diğer kadının Blake'i süzme şeklini kendisine karşı kullanmamaya çalıştı ama ya Farrah onun kız arkadaşı olsaydı? Garson kız onu hâlâ böyle süzer miydi? Pek akıllıca görünmüyordu. "Hesabı alabilir miyiz lütfen?"

"Elbette, ama bu havada arabayla dönmemenizi tavsiye ederim." Garson kız gözlerini Blake'ten ayırmadan dilini saklattı. "Dışarısı çılgınca."

Farrah pencereden dışarı baktı. Lokantadaki gürültü ve Blake'le ilgili iç kargaşası arasında, dışarıdaki kıyamete yakın manzarayı kaçırmıştı. Gri gökyüzü kasırga mevsimine yakışır sert bir sağanağa dönüşmüştü. Gökyüzünde kızgın şimşekler çakıyor, onları gök gürültüsünün öfkeli uğultusu takip ediyordu ve yağmur o kadar hızlı ve şiddetli yağıyordu ki lokantanın hemen önüne park ettikleri arabalarını göremiyordu.

"Yarına kadar şiddetli fırtına uyarısı var. Kasabada saklanmanız gerekecek," diye cıvıldadı garson kız, sanki yağmur fırtınası yerine piknikten bahsediyorlarmış gibi. "Yolun hemen aşağısında güzel bir pansiyon var. Sahibi

Daha önce uğradı ve misafirlerinden birinin son anda iptal ettiğini, bu yüzden boş bir odaları olması gerektiğini söyledi. İsterseniz onları arayabilirim." Tabaklarını masanın üzerinden aldı.

Dehşet Farrah'ın midesinin çukuruna yerleşti. Burada Blake'le bir gece geçirmek isteyeceği son şeydi - ne o bu kadar tuhaf davranırken ne de vücudu patlamayı bekleyen bir elektrik kablosuyken. Sipariş ettiği çikolatalı milkshake gibiydi; lezzetli ve bakması güzeldi ama onun için çok kötüydü.

Ne yazık ki garson kız haklıydı. Şehre geri dönmek çok tehlikeliydi.

Gürültülü bir gök gürültüsü lokantayı salladı ve gece boyunca kasabada kalmamız gerektiğinin altını çizdi.

Farrah gülümsemeye zorladı. "Teşekkür ederim. Bu harika olur."

Masanın karşısındaki Blake kül rengine döndü. "Bu yağmurda araba kullanamam."

"Sorun değil. B&B'ye yerleşiriz." Bu gün Farrah'ın beklediği gibi gitmiyordu. "Umarım fırtına sabah olmadan diner."

"Hayır." Blake masanın kenarını öyle sert kavradı ki parmak eklemleri yüzünden daha beyaz oldu. "Yani bu yağmurda araba kullanamam. Burada beklemek zorundayız."

"Ne?" Farrah güldü. "Bunu burada bekleyemeyiz. Fırtına yakın zamanda dinecek gibi görünmüyor."

"Farrah, ciddiylim." Her kelimeyi zehirli haplar gibi ısırarak söyledi. "Bu yağmurda araba kullanmayacağım."

Farrah, Blake'i hiç bu kadar sarsılmış görmemişti. Onun çalkantılı gözlerini ve titreyen omuzlarını görmek, bedeninin ona duyduğu arzudan sonsuz kez daha tehlikeli olan bir parçasını uyandırdı. Bu, onun en karanlık sırlarını deşmek, kanlı kurşunları çıkarmak ve onu kurtarmak kendini kaybetmek anlamına gelse bile onu sağlığına kavuşturmak isteyen yanıydı.

Onu tekrar bir araya getirmek senin işin değil.

"Ben sürerim," dedi Farrah usulca. Yağmurla başa çıkabilirdi.

Fazla uzağa gitmiyorlardı. "Tamam mı?"

Blake'in çenesi sıkıştı. Birkaç saniye sonra başını salladı.

Garson elinde hesap, pansiyonda bir oda kaldığına dair teyit ve Farrah'nın telefon numarasının yazılı olduğundan emin olduğu, Rachel Bilson 2.0'ın Blake'e verdiği bir kâğıt parçasıyla döndü.

Fark etmedi. Başı öne eğikti, güneşli, saygısız Blake'in tüm izleri gitmişti. Onun yerine, Farrah'ın kalbini sızlatan ve ayrı kaldıkları süre içinde ona tam olarak ne olduğunu merak etmesine neden olan daha karanlık, düşünceli bir versiyonu vardı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Tanrı aşkına Joy, deneyeceğimi söyledim. Bak, gitmem gerek. Biriyle birlikteyim." Bir duraksama, sonra isteksiz bir "Ben de seni seviyorum. Sonra konuşuruz."

Farrah Kindle uygulamasına odaklanmaya ve Blake'in konuşmasına kulak misafiri olmamaya çalıştı.

Başarısız oldu. Sefil bir şekilde.

Bir saniye sonra Blake banyodan çıktı, üzerinde eşofman altı vardı ve... başka hiçbir şey yoktu. Turuncu Syracuse tişörtü, yontulmuş göğsünü ve karın kaslarını örtmek yerine yumruğunun içinde duruyordu. Eşofman altı kalçalarına kadar iniyor, biraz daha aşağı inerse neler olacağına dair hıznır fanteziler kurmasına neden oluyordu.

Farrah yutkundu. Yorganı göğsüne kadar çekti, elbise gibi giydiği tişörtünün ince kumaşına bastıran sert meme uçlarının aşırı farkındaydı.

O ve Blake pansiyona kazasız belasız varmışlardı ama arabadan otele koşarken sıırıslıkılam olmuşlardı. İkisi de gece yolculuğu planlamadıkları için yanlarında değıştirecekleri kıyafetleri yoktu. Neyse ki ev sahipleri gece için onlara kıyafet ödünç verecek kadar nazikti. Ne yazık ki Farrah'ın sütyeni, karşısında duran adama verdiği bariz ve istenmeyen tepkiyi saklamak yerine diğır kıyafetleriyle birlikte çamaşır makinesinde yuvarlanıyordu.

"Her şey yolunda mı?" Soru, istediğinden daha nefes nefese çıkmıştı. Farrah boğazını temizledi. "Üzgün görünüyorsun."

"Ben iyiyim. Aile meseleleri." Blake gömleği köşedeki sandalyeye fırlattı. "Gömlek çok küçük," diye açıkladı. "Umarım sakıncası yoktur." Blake'in yüz ifadesine özür ve biraz da muziplik karışmıştı; çıplak göğsünü görmenin onu ne hale getirdiğini ve yorganı üzerinden çekip külotunu kenara ittiğinde nelerle karşılaşacağını bildiğini söylüyordu.

Farrah'ın kalçaları sıkıştı. Zihni milyonlarca yönde dönüyordu ve bunların hepsi duygusal ve yakında fiziksel sağlığına ters düşüyordu. Mavi taşakların kadın versiyonu her neyse, onda vardı. Kötü.

"Baban mı?" Tek yapmak istediği banyoya koşup bacaklarının arasındaki ağrıyı dindirmekken normal bir konuşma sürdürme çabasını sessizce alkışladı.

Blake çenesini ovuşturdu. "Sayılır. Kız kardeşimle konuşuyordum. Babamın ellinci doğum günü Ağustos'ta ve parti için Austin'e uçmamı istiyor."

"Kulağa o kadar da korkunç gelmiyor." Farrah'ın kaşları birbirine yaklaştı. Blake'in babasıyla arası pek iyi değildi ama... "Futbolu bıraktığın için sana hâlâ kızgın olamaz."

"Kim bilir." Blake şifonyere yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ona neden ayrıldığımı söyledim, biliyorsun. Şangay'dan eve döndükten sonra. CTE konusunda endişelendiğim için bana korkak dedi. Beyin sarsıntısı tehdidinin bir iş adamı olarak başarısız olmaktan daha iyi olduğunu söyledi. Spor barımın başarılı olamayacağından o kadar emindi ki."

Farrah'ın kalbi onun sesini kaplayan acılıkla burkuldu. Babası hayattayken onunla çalkantılı bir ilişki yaşamıştı ama tüm hatalarına rağmen ona kendisini hiç eksik hissettirmemişti. "Ama oldu. Ülkedeki en başarılı spor barı zincirlerinden biri. Sadece birkaç yıl içinde koca bir imparatorluk kurdunuz."

Blake alaycı bir gülümsemeyle parladı. "Evet ve benim kaç bar açılışıma geldiğini biliyor musun? Sıfır. Austin'deki açılışa bile. Annem ve kız kardeşim oradaydı ama o yoktu. Kendini iyi hissetmediğini söyledi ama eve geldiğimizde bira içip futbol izliyordu."

O anda Farrah, Blake'i bir kalp kırıcı olarak değil, kendi kalbi de en yakınları tarafından pek çok kez kırılmış biri olarak gördü.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Parmaklarını yorgana doladı, ona sarılmamak ve babasından her bahsettiğinde sızan ışığın bir kısmını ona akıtmamak için kendini zor tuttu.

Yapmamam için bir sürü sebep var.

"En berbat kısmı ne biliyor musun?" Blake'in gözleri, dışarıdaki fırtınayı hafif bir yaz yağmuru gibi gösteren bir fırtınayla kaynıyordu. "Tek istediğim babamı gururlandırmaktı. Ona kızdığım anlarda bile, Forbes ve New York Times makalelerimin kopyalarını onu kızdırmak umuduyla postaladığımda bile, bana bakıp 'Oğlum, seninle gurur duyuyorum' demesini istedim. Bunu hiç yapmadı ve muhtemelen hiç yapmayacak ama ben yine de umut ediyorum." Esprisiz kahkahası Farrah'ın göğsünü tırmaladı. "Bu acınası değil mi?"

Siktir et.

Farrah bacaklarını yatağın kenarından salladı ve aralarında sadece birkaç santim mesafe kalana kadar Blake'e doğru yürüdü. Bir elini onun koluna koydu, onu tamamen kucaklamaktan korkuyordu ama bu basit teselli hareketini yapmaktan kendini alıkoyamıyordu. "Acınası değil. İnsani bir şey. Belki de baban seninle gurur duyuyor ve bunu nasıl ifade edeceğini bilmiyordur."

"Birkaç kelime. Yeterince basit olmalı." "Bazen en basit kelimeler kalması en zor olanlardır." Blake'in dudaklarına küçük bir gülümseme dokundu. Bu sefer gerçek bir gülümseme.

"Her zaman insanların içindeki iyiliği gördün. Kırılmış olanların bile."

Farrah'ın derisindeki tüyler diken diken oldu. Aralarındaki havada bir şey asılı duruyordu, o kadar kalın ve ağırdı ki dilinde keskin tatlılığının tadını aldı.

Gerçek şu ki, herkes kırılmıştı. İnsanlar müzelerde gördüğünüz heykeller gibi sert ve parlak kabuklar değildi. Onlar dağınık mozaiklerdi, aşkın ışıltılı parçalarından ve kalp kırıklığının sivri uçlu parçalarından oluşuyorlardı. Şanslı olanlar, kırık kenarları bir yapbozun parçaları gibi kendilerinininkine mükemmel şekilde uyan birini buldular. Fırtınada birbirini tutan iki kusurlu insan. Ve kendilerini o kadar güvende, o kadar doğru hissederler ki, bütünlük yanılışına bağımlı hale gelirler, yanlış bir hareketin onları senkronizasyondan çıkarabileceğini ve diğerinin pürüzlülüğünün onları içten dışa kanayacak kadar derin bir şekilde kesebileceğini unuturlar.

"Şeytanları aramaktansa pembe gözlükler takarak hayata devam etmek daha iyidir."

Bir gök gürültüsü camları sarsarak Farrah'nın sözlerini yuttu ama Blake onları mükemmel bir şekilde duymuş gibi görünüyordu.

"Klasik Farrah." Parmakları yanağını sıyırdı, tüy kadar hafif bir dokunuşun ardından teninde tüyler diken diken oldu ve bacaklarının arasında nem birikti.

Blake'in bakışları göğüs uçlarının tişörtüne acıyla yapıştığı yere kaydı ve o günkü kayıtsız, robotik Blake kayboldu. Onun yerinde çiğ, kötücül bir şehvet vardı; elbiselerinizi yırtıp atmaktan, sizi domaltmaktan ve bin parçaya bölünene kadar sizi becermekten hiç çekinmeyen türden bir şehvet.

Farrah bir iniltiyi bastırdı.

Blake'in eşofman altı da en az onun tişörtü kadar uyarılmışlığını gizliyordu, yani hiç gizlemiyordu. Adamın ereksiyonunu gri kumaşın arasından görebiliyordu, uzun, kalın ve sertti. Karnı zonklayarak dolmak için can atıyordu ve Farrah dünyadaki tüm kesinliğiyle bu işi sonuna kadar götürmesi gerektiğini fark etti.

Bunca zaman istediğine direnmiş, bir tavizin bir diğerine, bir diğerine yol açacağından korkmuştu, ta ki domino taşları gibi devrilerek Blake'in gitmesini istemediği yere giden bir yol oluşturunca kadar. Ama dirençle ilgili bir şey vardı: Ne kadar çok uzaklaşmaya çalışırsanız, direndiğiniz nesne sizi o kadar çok içine çekerdi. Bu bir irade çatışmasıydı ve savaşı kaybetmeye razı olan kişi genellikle savaşı kazanan kişi oluyordu.

Farrah Blake'e doğru küçük bir adım attı, sonra meme uçları Blake'in çıplak göğsüne değene kadar bir adım daha attı.

Blake irkildi, çenesi gerildi, gözleri karardı. Nabzının boğazının çukurunda attığını görebiliyordu. Ağzını nabzına bastırmak, nabzın kendi nabzıyla aynı anda atıp atmadığını ve adamın kanının damarlarını kavuran ateş kadar sıcak olup olmadığını teyit etmek istedi.

Titrek bir nefes aldı. Parmak uçları kalçalarına değdi ve tam onu öpeceğini düşündüğü anda bir hırıltıyla ayrıldı.

"Duş alacağım."

Banyo kapısı arkasından çarptı ve büyüü parçaladı.

Farrah şifonyerin üzerine yığıldı, nefes nefese kalmıştı ve tatmin edilmemiş arzu ve kafa karışıklığı yüzünden sersemlemişti. Daha önce pembe gözlük takmakla ilgili söyledikleri doğru değildi. Önünde ne olduğunu çok net bir şekilde, siyah beyaz görüyordu.

Blake Ryan onun kayıp yapboz parçası, kırık diğer yarısıydı. Onun uyuşturucusu, bağımlılığı, çöküşüydü ve hayatta kalmak istiyorsa, onu sisteminden çıkarması gerekiyordu - kalbini tehlikeye atmak anlamına gelse bile.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Blake duşta bir saat geçirdi. Evet, iki kez mastürbasyon yaptı.

-ve hayır, bu onun için hiçbir işe yaramadı, çünkü banyodan çıkıp Farrah'ı o küçük tişörtlü elbisesiyle yatakta otururken gördüğü anda, kanı Cancun'da hiç bitmeyen bir bahar tatilindeymiş gibi yeniden güneye doğru akmaya başladı.

Neyse ki, telefonuna o kadar dalmıştı ki, adamın hâlâ Teksas büyüklüğünde bir ereksiyona sahip olduğunu fark etmedi.

Aralarındaki önceki sıcaklık geri çekilmişti ama hâlâ bir uyarı gibi havada asılı duruyor, Blake'e kendisini çözebilecek tek kadınla seksi reddetmek için dünyanın en büyük aptalı olması gerektiğini hatırlatıyordu.

Bunu onun gözlerinde görmüştü. Onun kendisini istediği kadar o da onu istiyordu. Ama onun vücudunu istiyordu ve o da onun her şeyini istiyordu. Kalbini, aklını, bedenini ve ruhunu.

Kalbine ulaşmak için vücuduna yaklaşmakla ilgili önceki stratejisini unutun. Blake şimdi pes ederse, bu onun tek istediğinin seks olduğu fikrini pekiştirmekten başka bir işe yaramayacaktı. Salonda onu hâlâ sevdiğini itiraf etmişti ama Blake bunu hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi geçiştirmişti.

Ona göre, onun sözleri yalandı. Ona göre ise sarsılmaz bir gerçektir.

Blake dişlerini sıktı ve yatağın diğer tarafına oturdu - tabii ki sadece bir yatak vardı, çünkü

Evren ona işkence etmekten zevk alıyordu ve eşofmanının içindeki çadıra bakıyordu. O da ona ters ters baktı. Beni engellediğin için siktir git, diye tısladı siki.

Ben de sana siktir git derdim ama böyle bir şey olmayacak.

Yalan söylemeyeceğim, sikiyle ilk kez konuşmuyordu ama Büyük Blake ve Küçük Blake ilk kez anlaşıyorlardı.

Deliriyorum.

Blake boğazını temizledi. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Duş senindir." Normal bir konuşmanın taşaklarındaki ağrıyı dindireceğini düşünmüştü ama şimdi Farrah'ı duşta hayal ediyordu ve bu hiç de yardımcı olmuyordu.

"Teşekkürler. Önce bu bölümü bitirmek istiyorum."

Farrah telefonundan başını kaldırırsa kadar dakikalar geçti.

Blake, Blake'in sertliğini görmemesi için vücuduna bir açı vermişti ama Blake'in ağzının kenarlarında beliren küçük sırtış, Blake'in onun üzerindeki etkisinin farkında olduğunu gösteriyordu.

Justin ve Landon'ın tavsiyesine uymuş ve bütün gün soğukkanlı davranmıştı. Sahip olduğu iradenin her bir zerresini ve krediyle ödünç aldığı bir miktarını kullandı, özellikle de Farrah suyunu gömleğine döktüğünde ve ıslak kumaştan sütyeninin dış hatlarını görebildiğinde.

Hiç Manhattan trafiğinde azgın bir ereksiyonla araba kullanmayı denediniz mi, bir yandan da aklınızı X-rated fantezilerinizden uzaklaştırmak için Taylor Swift'i mırıldandınız mı?

Evet, Blake de bilmiyordu. Bugüne kadar.

Zoru oynama stratejisi işe yaramış gibi görünüyordu... biraz fazla iyi. Garson kız ona numarasını verdiğinde Farrah'ın rahatsızlığını fark etmişti ve daha önce de vücudunun ona verdiği tepkiyi fark etmişti. Bu onun buz duvarında beklediği çipti. Yanlış yere çentik atılmış olması çok kötüydü.

Geri kalanı erirken, kalbinin etrafındaki savunma donmuş halde kaldı.

"Ne okuyorsun?" Blake hem ereksiyonunu gizlemek hem de sıcaklığını hissetmek için yorganın altına girdi. Köşede uğuldayan radyatöre rağmen, soğuk bir hava akımı odaya nüfuz ediyor ve tenini tüyleri diken diken ediyordu.

"Leo'nun yeni kitabı. Bir gün yazar olacağından hep şüphelenmişimdir." Farrah'nın ağzı yumuşayarak gülümsedi ve Blake Leo Agnelli'yi çıplak elleriyle boğmak istedi.

Leo ile görüşmemiştir. Sammy ve Wisconsin Madison Üniversitesi'nde yardımcı rugby koçu olan Luke dışında Şangay'dan kimseyle görüşmemiştir. O ve Leo varsayılan olarak arkadaşları. Aynı çevrede oldukları için takılıyorlardı, ortak bir noktaları olduğu için değil. Farrah'ın Blake'ten önce Leo'ya aşık olduğundan bahsetmiyorum bile; Blake bu yüzden İtalyan'ı asla affetmemiştir.

Ancak Blake'in Leo'nun edebiyat dünyasının son gözdesi olduğunu fark etmemesi için bir kayanın altında yaşıyor olması gerekirdi. Aile ve aşk hakkında kıtaları kapsayan kapsamlı hikayeler yazdı. Çalışmaları popüler kurgu ile yüksek edebiyat arasındaki boşlukta geziniyordu ve -bunu bilemezsiniz- halk bu boku aç sırtlanlar gibi yedi.

"İyi mi?" Blake'in umurunda değildi. Leo'nun hiçbir kitabını okumamıştır ve dürüst olmak gerekirse? Okumayı da düşünmüyordu.

"Bu harika." Farrah telefonunu bir kenara bıraktı ve kendini yataktan kaldırdı. "Ben duş alacağım. Hemen dönerim."

Kapı arkasından kapandı.

Blake parmaklarını başının arkasında birleştirdi ve gözlerini tavana dikti. Banyoda akan su, dışarıdaki sürekli sağanak yağışa karıştı. Gök gürlüyor, yağmur pencerelere vuruyor ve Farrah etraftayken kutularının içinde kalan iblisler önce yavaşça, sonra hep birden dışarı çıkıyorlardı.

Gıcırdayan lastikler. Bükülmüş metal. Kan.

Anılar, son sürat giden bir Mack kamyonunun gücüyle ona çarptı.

Babasıyla küçük bir şey yüzünden tartışmak -Blake ne olduğunu bile hatırlamıyordu- önemli olduğu için değil, bitkin ve panik içinde olduğu ve bir iş kurmakla baba olmaya hazırlanmanın ikiz ağırlıkları arasında ezilmemeye çalıştığı için... Şiddetli yağmura ve tehlikeli sürüş koşullarına rağmen Cleo'yla birlikte ailesinin evinden fırlayarak çıkmak.

Çok geç olana kadar yoldaki geyiği görmemek.

Araba kontrolden çıkıyor ve bir ağaca sarılıyor.

Kan. Doktorlar. Yıkım. Kör edici, boğucu, her şeyi tüketen suçluluk.

Blake'in göğsü kısa ve ağır nefeslerle inip kalkıyordu. Alnında boncuk boncuk ter vardı; lokantada yediği yemek midesinde çalkalanıyor, kusmak istemesine neden oluyordu. İçindeki kötü, kutsal olmayan ve korkunç olan her şeyden kendini arındırmak istiyordu ama yapamıyordu. Çok fazlaydı ve kanserli eli vücudunun geri kalanına yayılırken bile bağırsaklarında kök salmıştı. Kalbini kirletiyor, ruhunu bozuyordu.

"Blake?"

Başını yukarı kaldırdı.

Farrah buharlı banyonun kapısında, yüzüne yayılan bir telaşla duruyordu.

"Beş dakikadır sana sesleniyorum. İyi misin?"

"Evet." Boğuk ses, ses tellerini tırmaladı. Blake boğazını temizledi ve tekrar denedi. "Özür dilerim, bir şey düşünüyordum."

Onun yanındaki yatağa tırmandı. Büyük bir yataktı ve aralarında bolca boşluk vardı, ama diğer taraftaki kızın ağırlığı nefes alışını yavaşlattı ve bazı şeytanları uzaklaştırdı.

"Yağmur yüzünden mi?" Farrah'ın erimiş çikolata gibi sıcak ama neşter gibi keskin gözleri onu delip geçti.

"Bunu sana söyleten ne?" Blake blöf yapmaya çalıştı ama Blake'in buna hiç niyeti yoktu.

"Lokantadan ayrıldığımızda yağmurda araba kullanmamak konusunda ne kadar kararlıydın ve tüm yol boyunca ne kadar gergindin." Farrah'ın kaşları çatıldı. "Şangay'dayken yağmurla ilgili bir sorunun yoktu. Ne oldu?"

"Yağmurun kendisi değil. Pek sayılmaz." Blake'in yağmurla arası iyiydi. Araba kullanmakta bile iyiydi, gerçi direksiyon başına geçmesi için kazadan sonra iki yıl geçmesi gerekmişti. İkisini birleştirdiğinizde sorun yaşıyordu. Bir de fırtına sırasında düşünceleriyle baş başa kaldığında. Bu her zaman geçmişe dönüşleri tetikliyordu ve etrafında dikkatini dağıtacak insanlar olmadığında, içinden çıkması günler süren bir kendinden nefret uçurumuna yuvarlanıyordu. "Ama yıllar önce bir fırtına sırasında kaza geçirdim. O zamandan beri yağmurda araba kullanamıyorum."

Farrah'nın yüzü sempatiyle yumuşadı. "Çok özür dilerim. Herkes..." Tereddüt etti. "Tamam mı?"

Hayır.

"Çoğunlukla. Bu konuda konuşmamayı tercih ederim." Blake bir elini saçlarında gezdirdi ve konuyu değiştirdi. "Bana seni mutlu eden bir şey söyle. Gerçekten mutlu eden."

Bir doz güneş ışığına ihtiyacı vardı.

Farrah cevabını düşünürken alt dudağı dişlerinin arkasında kayboldu. "Annem ve ben üniversiteden mezun olduktan sonra birlikte Paris'e gittik. Onun bana hediyesiydi. Tüm gezi eğlenceliydi ama Jardin du Luxembourg'da bir bankta oturup gün batımını izlediğimiz ve en mükemmel kruvasanı yediğimiz bir an vardı ki... hayat çok güzel diye düşündüm." Kızardı. "Kulağa çok klişe geliyor ve büyük bir an değildi, ama ne zaman kendimi neşelendirmek istesem geri döndüğüm bir an."

"Bayat değil." Blake ailesiyle de böyle bir ilişkisi olmasını diliyordu. Babasıyla mı? Unut gitsin. Annesine

geline, o

onu seviyordu, ama iş zora girdiğinde Helen Ryan oğlunun yanında olmak yerine babasının iradesine boyun eğiyordu. Her zaman onun yanında olmasına ihtiyacı yoktu ama bir kez olsun -sadece bir kez- iyi olurdu. "Annenle bu kadar yakın olmanıza sevindim."

"Bu dünyada sahip olduğum en yakın aile o." Farrah gömleğinin altını karıştırdı. "Gerçi şu anda benimle pek mutlu değil. Sonunda dün ona KBI'dan ayrıldığımı söyledim."

Blake yüzünü buruşturdu. "Bağırmak mı?"

Farrah, "Neredeyse kulak zarımı parçalıyordu," diye doğruladı.

Blake hızlı bir zihinsel hesaplama yaptı. Farrah'yı bir ay önce, işten ayrıldıktan kısa bir süre sonra işe almıştı, yani Farrah haftalardır iş durumunu annesinden saklıyordu. "O kadar kızmış olamaz. Hâlâ çalışıyorsun ve çok da iyi para kazanıyorsun."

Muhasebecisi Blake'in Farrah'ya ne kadar ödediğini görünce küplere binecekti ama Blake o köprüyü daha sonra geçecekti.

"Biliyorum ama serbest çalışmak, düzenli bir maaş çekine sahip olmakla aynı şey değil. Annemin tek derdi istikrar. Onu iç tasarım işine ikna etmek yeterince zor oldu. Şimdi sorun etmiyor ama ona ilk söylediğimde neredeyse kalp krizi geçirecekti."

"İstikrar her zaman başarı ya da mutluluk anlamına gelmez. İstikrarlı işlerde çalışıp da mutsuz olan pek çok insan tanıyorum."

"Evet, Asyalı ebeveynler bu şekilde görmüyor." Farrah çarpık bir gülümsemeyle gülümsedi ve Farrah'ın midesi altın madalyaya koşan bir olimpiyat jimnastikçisinden daha sert bir şekilde takla attı. "Bu bir göçmen meselesi. Annem eninde sonunda bunu atlatacaktır. Çinli ebeveynlere göre oldukça liberaldir. Sadece onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissetmek berbat bir şey."

"Onu hayal kırıklığına uğratmadın. Harika gidiyorsun. Hatta bence kendi şirketini kurmalısın." Blake, Farrah'nın yüzündeki şaşkınlığa güldü. "Ciddiyim. Her şeyi o kadar iyi idare ediyorsun ki, teslim tarihini değiştirmek zorunda

kaldığımızda bile

yukarı. Bir ofiste, başkalarının size yeterince iyi olduğunuzu söylemesini bekleyerek çalışmak zorunda kalmamalısınız."

"Hazır değilim." Farrah'nın çenesi, onun çok iyi bildiği o inatçı çizgiye oturdu. "Bir gün tamamen bağımsız olacağım. Ama sadece birkaç yıldır bu sektördeyim. Nasıl iş kuracağıma dair hiçbir fikrim yok."

"Ben de öyle ve şu halime bak." Blake'in dudakları kıvrıldı. "Bir keresinde birinin bana, hiç kimsenin bir işi yönetene kadar bir işi yönetme deneyimi olmadığını söylediğini hatırlıyorum ve eğer yapmak istediğin şey buysa ve her şeyini verersen, başarılı olursun."

Hafızanın kuyusundan doğrudan bir alıntı çıktı.

Farrah'ın gözleri büyüdü. "Hatırlıyorsun."

"Nasıl unutabilirim ki?"

Onu hayallerinin peşinden gitmeye iten kişi oydu. O olmasaydı, Legends var olamazdı.

Sonrasında olanlar ağır çekimde gerçekleşti.

Farrah, portakal çiçeği ve vanilya kokusu Blake'i sarana kadar aralarındaki mesafeyi kapattı.

Nefesi sığlaştı. Buradan gitmesi gerekiyordu. Daha önce onu öpmemek için kendini zor tutmuştu; bunu tekrar yapmak için yeterli iradeye sahip değildi.

Ama hareket etmedi, edemedi.

Sahne sanki bir rüya âlemindeymişler gibi bulanıklaştı. Blake'in bir parçası rüyada olup olmadığını merak etti.

Sonra Farrah'ın dudakları onunkilere dokundu ve bunun gerçek olup olmadığını umursamayı bıraktı.

Bu her neyse, Blake sürdüğü müddetçe tadını çıkaracaktı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Blake'in direnci: gitti.

Öpüşmeleri, onu dikişlerinden ayıran bir depremde. Beş yıllık birikmiş gerginlik ve özlem bir anda patlamış, demir gibi sağlam kontrolünü kırmış ve hayatının manzarasını sonsuza dek değiştirmekle tehdit etmişti.

Beş yıllık umutlar ve hayaller, hepsi bu ana yol açtı.

Geçici bir kucaklaşma olarak başlayan şey, duyuların topyekûn, aşağı ve kirli bir savaşına dönüştü. Dudakları çarpıştı ve elleri dışarıdaki yağmur ve gök gürültüsünün kakofonisinde dolaştı. Kollarındaki çikolata gözlü sirenin her damlasını yutarken fırtınanın gücü Blake'in nabzıyla aynı anda atıyordu.

Farrah'ın tadı güneş ışığı ve kurtuluş gibiydi ve onun iniltilerini ağzının içinde hapsederek, her santimini kendine kazımak için yanıp tutuşuyordu.

"Tanrım, çok uzun zaman oldu," diye nefes aldı. Ona yaslandı; onları ayıran iki ince kumaş katmanından başka bir şey yoktu ve adam kadının ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyordu.

Şehvet arzusu, Blake'in aklında kalan mantıklı düşünceleri bir kenara itti. Onu ters çevirdi ve ellerini başının üzerinde birleştirerek Farrah'nın kızarmış yanaklarını ve şişmiş dudaklarını seyre daldı. "Çok uzun," diye kabul etti. "Ama adımı hatırladığınızı görmek güzel."

"Hâlâ her zamanki gibi ukalasın." Kulağının altındaki hassas noktayı ısırdığında Farrah'ın kahkahası yerini başka bir iniltiye bıraktı. "Yine doğru." Blake sertliğini Farrah'ın yumuşak g ö b e ğ i n e bastırdı, her ihtimale karşı çifte göndermesi açık değildi ve vücudunu saran küçük titremeleri içine çekti. Gömleğinin üzerinden bir göğsünü avuçladı ve başparmağını meme ucunun üzerinde gezdirdi, sıkışmasını ve emilmek için yalvaran bir tepe.

O kadar tahrik olmuştu ki canı yanıyordu. İçindeki canavar onu almasını, bacaklarını omuzlarının üzerine kaldırmasını ve hiçbir şeyin onları ayıramayacağı kadar derine gömülmesini istiyordu; adam her saniyenin tadını çıkarmak istiyordu. Bunun için yıllarca beklemişti; birkaç dakika içinde hepsini bir kenara atmayacaktı.

Evet, Blake'in dayanma gücü vardı ama bu hızla giderse, birkaç hamleden sonra boşalmazsa şanslı sayılırdı.

"Bir şeyler yap," diye talep etti Farrah, sözleri şehvet ve sabırsızlıkla doluydu.

Kıkırdamasına dumanlı bir vaat karıştı. "Nasıl istersen."

Blake, iç çamaşırını kenara itmeden ve başparmağını en hassas sinir demetinin üzerinde gezdirmeden önce, teninin ipeksiliğinin tadını çıkararak iç bacaklarını okşadı. İki parmağını içine soktuğunda Farrah'ın başı geriye düştü, ne kadar sıkı ve ıslak olduğunu görünce dişlerini sıktı. Kendini kaybedecekti ve daha yeni başlamışlardı.

Blake diğer elini yumruk yapıp kendini kontrol etmek için zorlarken, Farrah'ın zevkle haykırdığı bir ritim tutturdu.

"Tam da ihtiyacımız olan şey bu," diye nefesini tuttu, nefesi adamın dudaklarına çarpıyordu. "Daha fazla. Lütfen." Bacaklarını daha geniş açtı, ne için yalvardığına dair çok da ince olmayan bir ipucu, ama soğuk bir buz şeridi zihnindeki sisi kesti ve onu geri çekilmeye zorladı.

Farrah protesto için inledi.

"Ne demek istiyorsun, tam da ihtiyacımız olan şey bu mu?" Blake'in beyninden gelen bir ses, ne olduğunu bilmek istemediğini fısıldadı.

ama artık çok geçti. Soru çoktan ortaya çıkmıştı.

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Bu. Biz. Seks." Klinik, gerçekçi yanıtı -gözlerindeki ateşle o kadar çelişiyordu ki- adamın göğsüne bir buz dkeni daha gönderdi.

Blake anlambilimsel konulara bu kadar takıldığı için kendini acınası hissediyordu. Eğer akıllı olsaydı, sikinin ona bağırdığı gibi, yaptıklarına devam eder ve o kadar çok orgazm yaşatırdı ki, ikisi de düz yürüyemezdi.

Farrah'ın ağzından çıkan bir sonraki sözle birlikte bunu yapma isteği de yok oldu. "Birbirimizi sistemlerimizden çıkarmak için bir gece. İhtiyacımız olan şey bu."

Buz eridi ve kaynadı, midesinin çukurunda lav haline dönüştü. Blake kendini onun üzerinden itti ve tökezleyerek yataktan kalktı.

Birbirimizi sistemimizden çıkaralım.

Sanki bir hastalıkmiş gibi. Bir uyuşturucu. Arındırılması gereken bir bağımlılık.

"Hayır."

Farrah'ın çenesi açık kaldı. Oturmak için çabaladı, yanakları arzudan başka bir nedenle pembeleşmişti. "Hayır mı?" İnançsızlık yankısını keskinleştirdi. "Neden olmasın? Ben seni istiyorum. Sen de beni istiyorsun. Beni işe aldığından beri bunun için çalışmıyor muydun?"

Lavlar öfkeyle kaynadı. "Seni seks istediğim için tuttuğumu düşünüyorsun." Bu bir soru değildi. "Açık konuşayım: Seks için asla para ödemedim ve asla ödemeyeceğim, doğrudan ya da dolaylı olarak. Senin de zekice belirttiğin gibi, ikimizin de istediği şeyi elde etmek için seni - senin ücretinin üç katına - işe almak kadar ayrıntılı veya pahalı bir plan yapmam gerektiğini düşünme."

Farrah yorganı göğsüne kadar sardı. Belirsizlik ve meydan okuma yüz hatlarına yayılmıştı. "O zaman burada ne işimiz var Blake? Seni tanıyorum. Yıllar oldu ama seni tanıyorum ve bir tasarımcıya ihtiyacın olmasından daha fazlası var. Şehirdeki herhangi birini daha ucuza tutabilirdin.

Bana para ödüyorsun. Eğer seks istemiyorsan, ne istiyorsun?"

The Aviary'de birbirlerini gördükleri andan itibaren oyun oynamaya başlamışlardı. Kedi ve fare. İt ve çek. Doğruluk mu cesaret mi?

Blake oyun oynamaktan bıkmıştı.

Bu yüzden Doğruluk'u seçti.

"Seni istiyorum."

"Ben de bunu teklif ediyorum."

"Senin bedenini değil." Blake aralarındaki boşluğu bir kez daha kapattı. Halı ayak seslerini bastırıyordu ve Farrah'ın hızlı ve sık nefes alışını duyabiliyordu. "Seni istiyorum. Her şeyini. Kalbini, bedenini, aklını ve ruhunu. Sahip olduğumuz şeyi istiyorum." Sesi kalınlaştı. "Şangay'da aramızdaki her şeyi berbat ettim ve çok üzgünüm. Genç ve aptaldım ve her şeyi baştan yapabilseydim, yapardım. Ama yapamam. Tek yapabileceğim önünde durup bir şans daha istemek. Kalbini kırdığımı biliyorum ama izin verirsen hayatımın geri kalanını onu tekrar bir araya getirerek geçireceğim."

İşte oradaydı. Tüm kartlarını onun görmesi için masaya koymuştu.

Blake bu sözleri daha önce yüksek sesle söylemeye cesaret edememişti ama beş yıldır oradaydılar ve ilk emirle ortaya dökülmeyi bekliyorlardı.

Şimdi, havada asılı bir şekilde kararı bekliyorlardı.

Farrah yargıç, jüri ve cellattı ve Blake konuşurken nefes alış verişini her oksijen alımında göğsü kabarana kadar hızlandı. Yüzü bir cam gibi pürüzsüz ve durgundu ama gözlerinde bir kasırga kopuyordu. Duygular gözlerinde öylesine hızlı bir şekilde titreşiyordu ki Blake onları saptayamıyordu.

Saniyeler sonsuzluğa uzanıyor, işkencesini uzatıyordu. Blake boğazındaki yumruyu yutamıyordu. Kalbi göğsünde hızla çarparken vücudundaki tüm sinirler alarmdaydı, beklentiden kusmak isteyene kadar daha da hızlandı.

"Sana bunu veremem." Farrah'ın reddi aralarındaki boşluğu yararak Blake'in itirafını yerde bir yığın halinde uçuşan ıssız konfeti parçalarına dönüştürdü. Kalbindeki aptalca umut ışığı küle dönüştü, solunum yollarına doldu ve onu boğdu. "Sana bir gece verebilirim. Hepsi bu kadar. İster kabul et, ister etme."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

1 ay sonra

Güneş Farrah'ın üzerine şiddetle vuruyor, tenini kavuruyor ve yüzünden aşağı ter damlalarının süzülmesine neden oluyordu. Sıcak acımasızdı, neredeyse kızgındı, sanki onu kalpsiz davranışı için cezalandırıyordu.

Kalpsiz değil, akıllı, diye kendini düzeltti. Bir ay önce Syracuse'da yaptığı şey akıllıca, güvenli ve mantıklıydı. Ne demişler, beni bir kere kandırırsan kendinden utanırsın; iki kere kandırırsan benden utanırsın.

Farrah, Blake'in güzel sözleri ve sonsuzluk vaatleriyle onu tekrar kandırmasına izin vermeyecekti. Bu hatayı bir kez yapmıştı ve bu onu neredeyse onarılamayacak kadar kırmıştı.

Ama eğer doğru şeyi yaptıysa, neden bu kadar mutsuzdu? "Tanrı'ya şükür. Dışarıda ölüyordum," dedi Olivia, hostes onları restorana buyur ettiğinde. Leyla en ateşli kadındı. yeni brunch nokta içinde Kasaba, ve o yapmadı Bu da hafta sonları oturmak için en az bir saat beklemeniz gerektiği anlamına geliyordu. Olivia kuyruklardan, kırışik gömleklerden nefret ettiğinden daha çok nefret ederdi ama Farrah onun yemek için istisna. "Bugün hava çok sıcak."

Farrah ev sahibesini masalarına kadar takip ederken onaylayarak mırıldandı.

"Bizimle buluşacak olan bu gizemli arkadaş kim?" Olivia tek sayfalık menüyü inceledi. "Umarım

Bir saattir sırada beklediğimizi ve daha gelmediklerini düşünürsek iyi."

"Şey, onu tanıyorsun."

Olivia bir kaşını kaldırdı.

"Gerçekten mi?" "Tam şurada."

Farrah arkadaşına el salladı ve sonuç için kendini hazırladı. Olivia döndü ve her gözeneğinden sızan öfkeyle tekrar Farrah'ın yüzüne baktı.

"Sen. Sen. Dalga mı geçiyorsun?"

"Ken'i hatırlıyor musun?" Farrah çabucak söyledi. "Bunun için seni affetmiştim."

"Bu farklı! Benim açımdan masum bir hataydı. Ofiste son derece saygıdeğer biri. Ofis dışında böyle bir pislik olduğunu bilmiyordum. Ama bu, bu tam bir ihanet eylemi-"

"Hey." Sammy masalarının yanında durdu. Bronz tenini ortaya çıkaran soluk mavi düğmeli bir bluz ve koyu renk kot pantolonuyla her zamankinden daha da yakışıklı görünüyordu.

Olivia'yı görünce yüzü şaşkınlık ve öfkeyle aydınlandı. Bir şey söyleyemeyecek kadar centilmendi ama hoşnutsuzluğu dalga dalga yayılıyordu.

"Merhaba!" Farrah cıvıladı. "Gelebilmene çok sevindim. Otursana."

Sammy, Olivia'nın yanındaki boş koltuğu atlayarak Farrah'nın yanına oturdu.

Hem o hem de Olivia Farrah'a sert bakışlar fırlattı.

Hmm. Belki de onları birbirleriyle brunch yapmaları için kandırmak iyi bir fikir değildi.

Ama Farrah arkadaşları arasındaki husumetten bıkmıştı ve artık barışmalarını istiyordu. Ayrılmalarının üzerinden yıllar geçmişti.

Blake'e bir şans daha vermeyi reddettiği düşünüldüğünde durumun ironik olduğunu fark etti ama bu farklıydı. Sammy ve Olivia'nın ayrılığı karşılıklıydı ve biri diğerine karşı hâlâ bir şeyler hissettiğini itiraf etmemişti.

İddiaya göre hâlâ hisleri varmış. Farrah, Blake'in sözlerine itibar etmeyecekti.

"Tekrar birlikte olduğumuz için çok mutluyum." Farrah konuşmayı devam ettirmeye çalıştı. "Eski günlerdeki gibi." Grubun geri kalanı hariç, ama bu küçük bir ayrıntıydı.

"Tıpkı eski günlerdeki gibi." Olivia'nın sesinden alaycılık damlıyordu.

Farrah masanın altına tekme attı ve Olivia da ona tekme atınca yüzünü buruşturdu. Birbirlerine ters ters baktılar.

Farrah şansını masadaki daha makul kişiyle denedi. "Sammy, toplantın nasıl geçti?"

Sammy birkaç gün önce New York'a döndüğünde ona mesaj atmıştı -umarım bu sefer üç günden çok daha uzun sürmüştür.

Bu sabah potansiyel bir iş ortağıyla "sıradan bir kahve" içmişti, bu yüzden onlarla birlikte sırada bekleyememişti. Pazar günüydü ama Farrah şehirdeki anlaşmaların yarısının "sıradan" hafta sonu toplantıları sırasında gerçekleştiğine yemin ederdi.

"İyiymi." Sammy'nin omuzları kaskatı kesilmişti ama isteksiz ses tonu Farrah'ı pusu için affetme yolunda ilerlediğini gösteriyordu. "Anlaşmayı imzaladık."

"Bu harika!" Farrah heyecandan neredeyse kahvesini devirecekti. "Sammy Convention'da bir pop-up fırın açıyor," diye açıkladı Farrah Olivia'ya. Convention, pop-up'lardan oluşan döner takvimiyle bilinen popüler bir Soho mağazasıydı. Her dört ayda bir, Michelin yıldızlı bir şef ya da yemek konusunda ünlü biri tarafından yönetilen yeni bir restoran, fırın ya da kafeye dönüşüyordu. Çeşitlilik ve yıldız gücü Convention'ı Manhattan'ın kararsız mutfak seçkinleri için cazip hale getirdi. "New York sonunda bir Crumble & Bake'e kavuşuyor! En azından dört aylığına."

"Harika." Olivia mimozasını uzun bir yudumda içti. "Tebrikler."

"Teşekkür ederim," dedi Sammy.

Soğuklukları, düşmeyi bekleyen kılıçlar gibi aralarında asılı duran görünmez buz sarkıtlarına dönüştü.

Garson yemeklerini getirdi. Bir kez daha sessizliğe gömülerek yemeklerini yediler.

"New York'ta nerede kalıyorsun?" Farrah, arkadaşları ne kadar zorluk çıkarırsa çıkarsın, konuşmayı tekrar rayına oturtmaya kararlıydı.

"Williamsburg. Kız kardeşimin arkadaşının orada bir evi var ve indirimli bir fiyata bir oda kiralamama izin verdi." Sammy Benedict yumurtasını kesti. "Pop-up önümüzdeki aya kadar açılmayacak ama her şeyi hazırlamam gerekiyor."

"Neden herkes New York'ta şube açıyor?" Olivia yeni doldurulmuş portakal suyu ve şampanyadan oluşan ikinci bardağını yudumladı. "Önce Blake, şimdi de sen."

"New York oldukça büyük bir pazar," diye tersledi Sammy.

Farrah bir kahkaha attı.

Olivia onun cevabını duymazdan geldi ve Farrah'ya döndü. "Blake'ten bahsetmişken, tasarım projesi nasıl gidiyor?"

Neşe kayboldu. "Peki."

Projeye gelince, Farrah daha sorunsuz bir başlangıç isteyemezdi. Müteahhitler duvar ve zemin döşemelerini bitirene kadar, Syracuse'da satın aldıkları sandığın yanı sıra, içeri giren mobilya sevkiyatlarını barındırmak için bir depo kiralamıştı. Herhangi bir gecikme ya da aksilik olmadığı sürece, daireyi Mode de Vie çekimi için zamanında bitirmesi gerekiyordu.

Blake'le olan ilişkisi, eğer öyle denebilirse, başka bir meseleydi. Ona pansiyonda ultimatoma verdikten sonra, tek kelime etmeden odadan çıkıp gitmişti. Nereye gittiğini bilmiyordu ama gece yarısını geçtikten sonra kapının gıcırdayarak açıldığını duyduğunda uyuyormuş gibi yapmıştı.

Ertesi sabah otelden ayrılmışlar ve şehre geri dönmüşlerdi. Blake onu bıraktı ve hepsi bu kadar. Dört saatlik yolculuk boyunca ikisi de tek kelime etmedi ve Farrah o zamandan beri Blake'i ne gördü ne de ondan

haber aldı.

Midesi bulandı. Ona karşı çok mu sert davranmıştı? Geriye dönüp baktığında, sözleri biraz soğuktu ama yalan söyleyen ve aldatan o değildi. Ona bir şans daha vermek için hiçbir nedeni yoktu.

Farrah kan gelene kadar alt dudağını kemirdi.

"Syracuse'dan beri onu gördün mü?" Olivia sordu.

"Hayır." Farrah ağzına bir parça Fransız tostı tıktırdı, böylece daha uzun bir cevap vermek zorunda kalmadı. Olivia, Blake ve Farrah'ın Syracuse'da aynı odada kaldıklarını biliyordu; neredeyse seks yaptıklarını ya da Blake'in itirafını bilmiyordu. Farrah'ın ondan söylemesini beklediği onca şey arasında ikinci bir şans istemesi listede yoktu. Onun çılgın bir seks gecesi istediğini düşünmüştü. Belki sıradan bir kaçamak. Bitmeye mahkûm ilişkilerinin devamını değil.

Farrah yutkunmak için kendini zorladı. Tostun tadı acıydı. "Güzel. Proje yakında bitecek ve sen de onu tekrar görmek için." Olivia bakışlarını Sammy'ye doğru kaydırды. "O kötü haber."

"Hayır, değil," diye karşı çıktı Sammy. "Hatalar yaptım ama o iyi bir adam."

Bu Sammy'nin hatasıydı. Her tarafa.

"Lütfen." Olivia homurdandı. "Yalan söyledi ve hile yaptı. Benim 'iyi adam' tanımına uymuyor."

"Yapmadı, yani yaptı ama hikâyenin tamamını bilmiyorsun." Sammy kelimeler ağzından çıkar çıkmaz yaptığı patlamadan pişman olmuş gibiydi.

Farrah ve Olivia başlarını ona doğru çevirdi. "Ne demek bütün hikaye?" Merak aydınlandı Olivia'nın kara gözleri. "Bizim bilmediğimiz ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey. Ağzımdan kaçtı." Sammy'nin gözlerinin rengi

Yüzü Farrah'nın ejderha meyveli smoothie'sine benziyordu.

"Saçmalık. Bir örtbas gördüğümde anlarım." Ne zaman Sammy yerinden kıpırdamayınca Olivia taktik değiştirerek sirkenen bala döndü. "H a d i ama, arkadaşların arasındasın," diye kandırdı.

Görünüşe göre, iyi bir sırrın heyecanı, eski sevgilisine olan düşmanlığını bir kenara bırakmasını sağlamaya yetmişti.

Bu sırada Farrah'ın kalbi göğüs kafesine çarpıyordu. Umursamaması gerekiyordu ama küçük, umutsuz bir parçası Blake'in doğruyu söylediğini kanıtlayacak herhangi bir şey için çaresizdi.

Acınası.

Sammy bakışlarını Olivia'nın tatlı gülümsemesinden kaçırdı. "Bunu söylemek bana düşmez."

"Bunu söylemek senin ahlaki yükümlülüğün. Bu Farrah. En eski arkadaşlarından biri." Olivia elini Farrah'ın üzerinde değerli bir midilliyi gösterir gibi salladı. "Blake onun hayatına geri döndü ve eğer ona tekrar zarar vermesini engelleyebilecek bir şey söyleyeceksen, söyleyen iyi olur."

Sammy nefesinin altından "Endişelendiğim kişi o değil" gibi bir şey mırıldandı.

Olivia kaşlarını çattı.

"Ne?" "Hiçbir şey."

"Sammy." Farrah elini Sammy'nin koluna koydu. "Lütfen."

Geçmiş kurcalamaya hiç niyeti yoktu, ama zaten onu gömdüğü kutudan dışarı bakıyordu. Tekrar kilitlemeden önce enerjisini harcayabilmesi için onu serbest bırakabilirdi.

Sammy içini çekti. "Dediğim gibi, bunu söylemek bana düşmez. Ama Blake'in üzerine bu kadar gitme, tamam mı? Başından bir sürü şey geçti. Ve eğer sana anlatmak istiyorsa..." Parmaklarını dizine vurdu. "Onu bir daha gördüğünde, kolyeni kaybettiğin geceyi sor."

Farrah'ın eli kolyesine gitti. Bu, babasının ölmeden önce ona verdiği son hediye idi. Sammy'ye söylemediği sürece kolyenin önemini bilen tek kişi Blake'ti, ki bunun için de hiçbir nedeni yoktu. "Kolyemin herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

Sammy'nin gözlerine hüznün çöktü. "Düşündüğünüzden daha fazlasıyla ilgisi var."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yağmur yağdığında, bardaktan boşanırcasına yağırdı.

Aylar süren altın şans serisinin ardından Blake'in profesyonel hayatı da en az özel hayatı kadar kötü gitmeye başladı.

Restoran müdürü, şarap tadımında aşık olduğu bir kızın peşinden Yunanistan'a kaçtı ve Blake'e Santorini'den bir e-posta göndererek bolca özür diledi ama yakın zamanda New York'a dönmeyeceğini açıkça belirtti.

Barın ikinci katındaki banyoda tamiri bir kol ve bir bacağa mal olan bir tesisat sorunu vardı.

Ve Mode de Vie, Eldora'nın basından çekindiği bilinen Veliaht Prensi ve nişanlısıyla - prensin ailesinin nefret ettiği söylenen Amerikalı bir uçuş görevlisi ve yeni moda ikonu - son dakikada özel bir röportaj ayarladıkları için bu haberi iptal etti.

Blake Mode de Vie'yi pek umursamıyordu, her ne kadar bar için harika bir reklam olacak olsa da. Ancak, çekim için evini toparlamak için canla başla çalışan Farrah'ı önemsiyordu. Bunu hiç söylememişti ama dergiye ilk kez çıkacağı için ne kadar heyecanlı olduğunu biliyordu. Onu, bakmadığını sandığı bir anda Google'da Mode de Vie'de yer alan iç mimarların listesini ararken yakalamıştı.

Şimdi ona bunun olmayacağını söylemek zorundaydı.

"Yeni bir restoran müdürü ie alma konusunda son durum nedir?" Blake, sanki hayatı buna bağlıymı gibi telefonunu tulayan Patricia'ya sordu.

"Aday sayımızı e indirdik. Önümüzdeki hafta onlarla mlakatlarınız var," dedi Patricia baını kaldırmadan. "Ayrıca Mode de Vie ekiminizin yerini alması için City Style ile bir görüşme ayarladım. Aynı kalibrede değil ama hedef kitlemiz arasında iyi bir okuyucu kitlesi var."

"Benim evimde mi çekilecek?"

"Hayır. Stdyolarında olacak. Kişisel filmler için asla yerinde çekim yapmazlar."

Blake i çekti. "Tamam, teşekkürler." Saatini kontrol etti. Neredeyse akam sekizdi. Sabah beten beri ayaktaydı. ten beri uyanıktı. Baı yorgunluktan dönüyordu ama Landon'a onunla The Egret'te bir şeyler içmek için buluacağına söz vermişti. O kadar boka batmı ve kendine acımıtı ki en iyi arkadaşını haftalardır görmemişti. "Hadi toparlanalım. Biraz dinlenin."

"nce birkaç e-posta daha göndereceğim."

"Patricia."

"Blake," diye taklit etti. Personel efi onun bakışları karşısında gözlerini devirdi. "Tamam. Bir e-posta daha gönderdikten sonra gideceğim. Senin için yeterli mi?"

"Bu kadar anlayışlı bir patron olduğum için memnun olmalısın," diye homurdandı Blake. "Aksi takdirde seni uzun zaman önce kovmu olurdum."

"Beni asla kovmayacaksınız. Ben sahip olabileceğiniz en iyi personel efiyim."

Lanet olsun. O haklıydı.

Patricia'nın geç saatlere kadar çalışmaması konusunda bir kez daha hatırlattıktan sonra Blake Legends'tan çıktı ve metroyla ehir merkezine gitti. Salı günü olduğu için The Egret çok kalabalık değildi ve içeri girer girmez Landon'ın barda Justin'le sohbet ettiğini gördü.

"Naber?" Blake kıcını Landon'ın yanındaki koltuğa dayadı ve Justin'e hitap etmeden önce selamlamak için çenesini eğdi. "Neden seni her gördüğümde çalışmıyorsun?"

"Barda oturan başka birini görüyor musun, ahmak?" Justin havlusunu Blake'e doğru savurdu. "Ayrıca, en son buraya geldiğinde çalışıyordum. O kadar ki, sana biranı getirmekte her zamankinden daha yavaş davrandığımda beni gözlerinle ikiye ayırdın."

"Birayla hiçbir ilgisi yoktu."

"Bunun neyle ilgisi var?" Justin sırttı. "Bekle. Dur tahmin edeyim. Asyalı, uzun siyah saçlar, s-" için yapılmış gibi görünen dudaklar.

"Bu cümleyi bitirirsen yüzün yumruğumla karşılaşır," diye hırladı Blake.

Barmen etkilenmemiş görünüyordu. "Belki de değil, çünkü açıkça sevişmeye ihtiyacın var. Kıcına sopa sokulmuş bir İngiliz lordundan daha sıkı sarılmışsın."

Haksız değildi. Blake'in Syracuse'da Farrah'la geçirdiği gece, göğsünün çatlamasına ve taşaklarının bir Şirin'den daha mavi olmasına neden olmuştu. Sağ eli yardımcı oldu ama fazla değil. Dışarı çıkıp gece boyunca içine girebileceği istekli bir vücut bulabilirdi ama bu seçeneği her düşündüğünde, aletini eşek arısı yuvasına sokmak kadar çekici geliyordu.

Farrah, tüm niyet ve amaçları için onu diğer kadınlar için mahvetmişti.

Landon, Blake'in sırtını sıvazlayarak, "Bir gün J, biri sana gününü gösterecek ve sen de bunun her saniyesini hak edeceksin," dedi. "Bu gergin adama bir hamburger ve viski getir. Benden."

Bir saat içinde bar doldu, Blake buna aldırmadı. Bu Justin'in onun sohbetine burnunu sokmaktan başka yapacak bir şeyi olduğu anlamına geliyordu.

"Her şey boka sarıyor." Blake bardağındaki kehribar rengi sıvıya gözlerinin önünde bulanıklaşana kadar baktı. "Yemin ederim, bu karma."

"Ne için?"

Blake omuz silkti.

Her zamanki gibi Landon onun aklından geçenleri okumuştu. "Bu senin hatan değildi. Bir kazaydı. Cleo, polis, ailen... kimse seni suçlamıyor."

Benim var. "Babası biliyor." "Babası ahmağın teki."

Blake'in kaşları havaya kalktı. Landon neredeyse hiç kşfretmezdi.

500 milyon dolarlık varis için fazla kaba.

Bu dşşnce aklından geçtiği anda yşzşnş buruşturdu. Ahmak olan benim. Landon zengin olabilirdi ama o kendini beğenmiş, benim bokum kokmaz tiplerden biri değildi. Yedi yaşındayken Blake yanlışlıkla Landon'ın suratına bir futbol topu tekmelediğinde tanışmışlardı. Blake'in annesi bolca ۆzřr diledi ve Landon'ın dadısı çılgına dۆndř, ama Landon sadece gşldş ve Blake'in onu teke tek maçta yenemeyeceğine dair bahse girdi. Blake yendi, ilk seferinde. Landon onu ikinci kez yendi. O zamandan beri çok iyi arkadaşlardı.

"Bana ۆyle bakma," dedi Landon. "Cleo'nun babasının ne kadar imkşnsız biri olduğunu en iyi sen bilirsin."

Doğru. Cleo'nun babası, Blake'in babasını bir sepet dolusu tşylş yeni doğmuş Golden Retriever'a benzetiyordu. Blake'in evlenmeden ۆnce tek kızını hamile bıraktığını ۆğrendiėinde neredeyse Blake'in kafasını koparıp Rottweiler'ına yedirecekti.

"Cleo'nun babası ya da Austin'le ilgili hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyorum," dedi Blake, her ne kadar eve dۆnřř biletinin onayı gelen kutusunda bir delik açmış olsa da. Joe'yu gۆrmek için ۆzel bir istek duyduğundan değil, annesine ve kız kardeşine borçlu olduğu için pes etmiş ve babasının doğum gşnş için bir uçak bileti almıştı. "Geçmişi kurcalamadan şu an yeterince şey yaşıyorum."

"Yeterince adil." Landon bardağını tezgşhın ۆzerinde dۆndřrdř. "şimdiki zamandan bahsetmişken, Farrah'la işler nasıl gidiyor?"

Blake yarım ağızla gşlşmsedi. "Boktan."

"Bana ne olduğunu anlat."

Blake küçük düşürücü gecesini arkadaşına ayrıntılarıyla anlatmayı planlamamıştı ama viski dilini gevşetmiş ve ne olduğunu anlamadan her şeyi anlatmıştı.

Landon dinlerken yüzünde şaşkınlık ve inançsızlık ifadeleri belirdi. Blake sözlerini bitirdikten sonra bir şey söylemedi ama belki de bunun nedeni ondan önce barmenin araya girmesiydi.

"Onunla seks yapmayı reddettin mi?" Justin'in sesi aralarına girdi. "Neyin var senin?"

Blake arkasını döndüğünde, kışına ağrılar giren arkadaşının tezgahındaki aynı yeri tekrar tekrar silerken ağzı açık bir şekilde ona baktığını gördü, görünüşe göre Blake'in verdiği kötü kararlar yüzünden solundaki su halkasını fark edemeyecek kadar sersemlemişti.

"Şimdiden nasıl döndün?" Blake sordu. "Burası tıklım tıklım dolu."

"Vardiyam on dakika önce bitti. Kıkırdamak için kalıyorum."

Blake yüzünü buruşturdu. "Lütfen bir daha asla 'bok ve kıkırdama' deme. Sen yetişkin bir adamsın."

"Bu yetişkin adam ne isterse söyleyecek." Justin havlusunu bir kenara fırlattı ve yerine geçen, piercingli dudağı ve saçma sapan tavırları olan kıvrımlı bir kızıla göz kırptı. İki dakika sonra, barın diğer tarafından yine Blake'in yüzüne bakıyordu.

"Legends açılana kadar yeni bir bara ihtiyacımız var," dedi Blake Landon'a. O da sırtarak cevap verdi. "Tercihen burnunu başkalarının işine sokmayan barmenlerin olduğu bir yer."

"Başkalarının işine burnumu sokmak benim işim." Justin esnedi. "Her neyse, görevde olmadığım için seninle bir arkadaş olarak konuşuyorum. Sen bir aptalsın. Onunla seks yapmalıydın."

"Çıkarları olan bir arkadaş istemiyorum. Aslında, çıkarı olan bir arkadaş bile değil. 'Bir gecelik' dedi." Blake'in midesinde bulantı yeniden çalkalandı. Cevap verme zahmetine katlanmamıştı.

Farrah'ın ulti­matomu. Yapamadı. Bunun yerine, pansiyon sahibinin oğlunun ona ödünç verdiği gülünç derecede küçük gömleği giydi, aşağı indi ve üzüntülerini şarapla bastırdı. İlk tercihi değildi ama ellerinde olan buydu ve o noktada, odalarında olanları unutmak için ispi­rto içebilirdi. Söz konusu odaya gece yarısını geçene kadar dönmedi, Farrah çoktan uykuya dalmıştı.

"Uh, evet. Bu senin altın biletin, dostum." Justin, Blake'in yüzündeki şaşkın ifadeye bakarak inledi. Landon'a döndü. "Anlıyorsun, değil mi? Bana destek ol çünkü adamımız beton bir duvardan daha kalın. Onun başarılı bir işadamı olduğuna inanamıyorum."

Landon kahkahasını bastırmaya çalıştı. Ne yazık ki başaramadı.

"Bence Justin'in söylemeye çalıştığı şey şu: Farrah seninle hiçbir şey yapmak istemediğini söylemedi. Sadece seninle seks yapmak istediğini söyledi. Arada fark var."

Blake kaşlarını çat­tı. "Anlayamadım."

Landon ve Justin'in yüzlerine ikiz bir bıkkınlık örtüsü çöktü.

"Sence neden çıkar ilişkisi olan arkadaşlar asla yürümez? Çünkü her zaman birileri duygularını yakalıyor. Şahsen ben bu yüzden asla yapmam." Justin yanından geçen muhteşem bir sarışına gülümsedi, o da ona gülümsedi. "Tek gecelik ilişkiler sadece benim için. Ama konudan sapıyorum. Farrah'a sadece seks yapmak istediğini söyleyebilir, sonra da bunu daha fazlasına dönüştürmek için çalışabilirsin. Onu düzenli olarak görmek için tek umudunu kapatırsan bunu yapamazsın."

"Ne dediyse o." Landon başparmağını Justin'e doğru salladı.

"Bir geceden sonra daha fazlasına mı dönüşecek?" Blake'in sözlerini şüphecilik kapladı.

"Evet. Eğer yapamıyorsan, bu sana yardım edemeyeceğim bir sorun," dedi Justin, sempati duyduğunu belli ederek. "Yatakta emmek - mecazi anlamda, gerçek anlamda değil - erkek nüfusunun yüzde doksan beşi arasında yaygın bir kuruntudur. Bendeniz hariç tabii ki. Size stratejiyi verdim; yatakta ne yapacağınızı veremem.

aletleri de. Ya bununla doğarsın ya da - kahretsin!" Blake'in yumruğu koluna çarpınca küfretti.

"Canın cehenneme," dedi Blake. "Ben sikişmekte senden on kat daha iyiyim."

"Sen bilirsin Ryan. Manhattan'daki her posta kodunu ve Brooklyn'deki çoğu posta kodunu örnekledim ve hiçbir şikayetim olmadı."

"Klas," dedi Landon, kuru bir ses tonuyla. "Ama ikiniz de bir barın ortasında ölçü yarışması yapmak için aletlerinizi çıkarmak istemiyorsanız, konuşmayı rayında tutmamızı öneririm. Blake, J haklı. Bir şeyi bir şeye dönüştürmek, hiçbir şeyi bir şeye dönüştürmekten daha kolaydır." Kaşlarını çattı. "Bu mantıklı, değil mi?"

Öyle oldu, kendi çarpık, berbat yolunda.

Blake'in arkadaşları pek Sevgili Abby malzemesi sayılmazdı ama iyi noktalara değinmişlerdi. Ayrıca, daha önce verdikleri zoru oynama tavsiyesi -her ne kadar çocukça olsa da- işe yaramıştı. Sayılırdı. En azından Farrah'ın duvarlarını yıkarak onu istediğini itiraf etmesini sağlamıştı.

Geçmişten gelen puslu anılar Blake'in etrafında kıvrılıyordu. Sıcaklık, tutku, Farrah onun kollarında parçalanırken attığı nefes nefese çığlıklar. Syracuse'daki sevişme seansları neredeyse odayı ateşe verecekti ve sadece ikinci aşamaya geçmişlerdi.

Aralarında geçen onca yıla, karmaşaya ve sırlara rağmen Blake ve Farrah'ın kimyası hâlâ bir nükleer laboratuvarın kapılarını patlatabilir.

Bir geceyi birden fazla geceye dönüştürün.

Blake bunu
yapabilirdi. Öyle
umuyordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Farrah, Blake'in binasındaki asansör bankosuna doğru yürürken topukları mermer zeminde tıkırdıyordu. Müteahhitler geçen hafta zemin ve fayans döşemesini bitirmişlerdi ve o da tasarım sürecinin en sevdiği kısmına başlayabilmek için eşyaları depodan daireye taşınması için bir şirket tutmuştu: mobilyaları ve dekoru düzenlemek ve vizyonunu hayata geçirmek.

Asansör yirmi yedinci katta çaldı. O günün erken saatlerinde, hızlı bir akşam yemeği için dışarı çıkmadan önce büyük mobilyaların -kanepe, yatak, yemek masası-montajını ve düzenlenmesini denetlemişti, ancak yarın hemen işe başlayabilmek için bugünü bitirmeden önce her şeyi iki kez kontrol etmek istedi.

Farrah, Blake'in proje süresince kullanması için verdiği yedek anahtarı çantasından çıkardı ve içeri girdi. Daire yeni mobilyalar ve limon kokulu ahşap cilası kokuyordu.

Blake projenin bitmesini beklerken yakındaki bir otele yerleşmişti, bu yüzden Farrah gelip gitmeleri sırasında onu hiç görmemişti.

Midesindeki hayal kırıklığını bir kenara itti ve elindeki işe odaklandı.

Mobilyaları incelemeye o kadar dalmıştı ki Blake'in yatak odasının kapısının açıldığını duymadı.

"İyi görünüyor."

Farrah ılık attı ve silah olarak kullanılabilecek en yakın eşyayı alırken etrafında döndü - tam olarak lacivert mercan desenli beyaz seramik bir vazo. Panik dalgalar halinde üzerine çökerken kalbi göğüs kafesine çarptı.

Üç yıldır New York'ta yaşıyordu ve henüz herhangi bir şekilde soyulmamış ya da saldırıya uğramamıştı - yoğun saatlerde metroda öfkeli New Yorkluların agresif dirseklemelerini saymazsak - ama Farrah savaşmadan pes edecek değildi.

"Whoa. Ateş etme." Kişi ellerini kaldırdı ve adrenalin sisi Farrah'ın tanıdık sarı saçları ve bıçak gibi keskin elmacık kemiklerini fark etmesine yetecek kadar dağıldı.

Vazoyu indirdi ve nabzının normale dönmesini bekledikten sonra tısladı, "Tanrım, beni korkuttun. Burada ne işin var?"

Farrah, kaybolmadan önce Blake'in gamzelerinin gölgesini yakaladı. "Burası benim dairem."

"Otelde kaldığını sanıyordum."

"Öyleyim. Daha fazla giysi almaya geldim." Blake ayaklarının dibinde duran siyah spor çantasını işaret etti. "Görünüşe göre iyi bir paketleyici değilim."

"Blake Ryan bir şeyde iyi olmadığını mı itiraf ediyor? Bu bir ilk."

"Bu kadar küçük bir hatayı telafi etmek için fazlasıyla kurtarıcı özelliğim var."

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü.

Sonra birbirlerini son gördüklerinde aralarında ne olduğunu hatırladı ve gülümsemesi kayboldu.

Blake temkinli gözlerle onu izledi. "Daire gerçekten güzel görünüyor. Keşke Mode de Vie tüm dünyanın görebileceği bir yer olsaydı."

Farrah boğazındaki hayal kırıklığı yumrusunu yuttu. Blake birkaç gün önce aramış ve haberi vermişti. Syracuse'dan bu yana yaptıkları ilk konuşmaydı ve kısa sürmüştü. Mode de Vie gibi büyük ve etkili bir platformda adının geçmesinden sonra neler olabileceği konusunda ne kadar korkmuş olsa da, bu fırsatın parmaklarının arasından kayıp gittiğini görmekten nefret ediyordu, özellikle de henüz bir mülakat için tek bir geri dönüş bile almamışken.

Yüzlerce iş başvurusu ve tek bir takip bile yok, küçük tasarım firmalarından bile. Farrah e-postalarının doğru gönderildiğinden emin olmak için kontrol bile etti. Bu hiç mantıklı değildi. New York zorlu bir iş piyasasıydı ama Farrah'ın mükemmel bir özgeçmişi vardı. En azından bir telefon görüşmesi almalıydı.

Blake'in projesinden elde ettiği kazanç onu bir süreliğine idare edebilirdi ama kısa süre içinde istikrarlı bir iş bulamazsa, bir yıldan kısa bir süre içinde Büyük Elma'ya veda edip Los Angeles'ın dumanına merhaba diyecekti.

"Teşekkürler." Farrah yükselen paniğini Daha Sonra Anlaşırız çekmecesine itti. "Henüz bitmedi. Bir hafta daha bekle. Bu gece için ayrılmadan önce her şeyi bir kez daha kontrol etmeye geldim."

"Dergi çekimi iptal ettiğine göre acele etmene gerek yok."

"Ben değilim. Zaman çizelgesi bu şekilde işledi."

Sessizlik çöktü. Farrah başparmağını kolyesinin üzerinde gezdirdi ve kolyenin serin aşinalığıyla rahatlamaya çalıştı. Sammy'nin sözleri zihninde yankılandı.

Onu bir daha gördüğünde, kolyeni kaybettiğin geceyi sor.

Yapabilirdi. Merak onu içten içe yakıyordu ve Blake'le araları daha fazla bozulacak gibi değildi. Aynı zamanda cevaptan da dehşete düşmüştü. Cevap her neyse, dünyasının eksenini kaydıracaktı ve son birkaç aydır hayatında yeterince değişiklik olmuştu, teşekkürler.

Dedikleri gibi, cevabını istemediğın soruları sorma.

"Syracuse'da olanlar hakkında konuşmalıyız." Blake bir adım daha yaklaştı.

Koş, diye uyardı mantıklı benliğı ama bir şey ayaklarını olduğı yere yapıştırdı.

Kaçmanın ona bir yararı olmazdı zaten. Blake bir kara delikti, o kadar güçlü bir ham güçtü ki, ister bir metre ister dört dünya ötede olsun onu içine çekebilirdi.

"Konuşacak bir şey yok." Farrah, Blake'in yoğun bakışları yerine çenesine odaklandı. Güçlü ve kare şeklindeydi, onu her zamankinden daha çok Calvin Klein modellerine benzeten hafif bir kirli sakalla kaplıydı.

Bir kızın kalbini kırdıktan sonra erkeklerin yakışıklılıklarını korumaları yasadışı olmalıdır.

Eğer evren adil olsaydı, her kalp kırıklığı için suçluya büyük bir fiziksel kusur verirdi, alında dev, sızan bir siğıl gibi bir şey. Bu kusur hem bir ceza hem de bir uyarı görevi görürdü.

Ne yazık ki evren adil değildi ve bu da Farrah'nın nasıl bu duruma düştüğünü açıklıyordu.

"Katılmıyorum," dedi Blake yumuşak bir sesle. "Çok yazık."

Dudakları bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı ve midesindeki kelebeklerin uçuşmasına neden oldu.

Farrah, kelebeklerin hayvanlar aleminin Benedict Arnold'ları olduğuna karar verdi.

"Sana bir teklifim var. Şey-" Durakladı. "Daha çok teklifine bir cevap gibi."

"Sana evlenme teklif etmedim."

"Beni ölesiye öptün ve daha fazlası için yalvardın. Bunun bir teklif olduğuna eminim."

Farrah'nın yanakları bir paket sıcak Cheetos'tan daha fazla alev aldı. Blake'in sözlerinin zihninde uyandırdığı görüntü karşısında külotunun ne kadar ıslandığını düşünerek, "Bu konuşmayla işim bitti," dedi toplayabildiğı kadar vakarla.

Gitmek için döndü ama iki adım atamadan Blake arkasındaydı, kokusu burun deliklerini dolduruyor ve nefesi kulağını okşuyordu. "Teklif hâlâ geçerli mi?" Sesi uzun, duygulu bir kurdele gibi onun etrafında dolanıyordu.

Tüyleri diken diken oldu ve Farrah uyarılmanın sıcak zonklamasını hafifletmek için kalçalarını sıktı.

Blake ona dokunmamıştı ama onu her yerinde hissedebiliyordu. Tenine dokunuşunu, dudaklarındaki tadını, içine girerken ellerinin altında dalgalanan kaslarını. Fanteziler o kadar canlıydı ki rüya ile gerçek arasındaki çizgiyi bulanıklaştırıyordu.

Bir inlemeye karşı koydu. "Evet."

İkisi de onun hangi tekliften bahsettiğini bildiğini biliyordu. Aksini iddia etmek samimiyetsizlik olurdu.

Sözcük ağzından ancak çıkmıştı ki Blake onu döndürdü ve dudakları onunkilere çarptı. Farrah içgüdüsel olarak tepki verdi. Kollarını Blake'in boynuna doladı ve kendini ona doğru bastırdı. Yumuşak kıvrımları Blake'in vücudunun sert, zayıf hatlarına bir yapbozun parçaları gibi kolayca kayıyordu. Sanki birbirleri için yaratılmışlardı.

Farrah'ın bir parçası doğru seçimi yapıp yapmadığını merak ediyordu. Çok daha büyük bir kısmı ise umursamıyordu çünkü artık buna dayanamıyordu. İçinde patlamayı bekleyen hayal kırıklığı düğümü; onu Blake'e bağlayan, yanında olmasa bile aklından çıkmamasını sağlayan gerilim; ona yapabileceği şeylerin vaadi. Vücudu Blake'e başka hiç kimseye vermediği şekilde tepki veriyordu ve Farrah onun kollarına geri dönme zevkinden kendini mahrum etmekten bıkmıştı.

Sadece seks.

Blake onun kalçalarının arkasını kavradı ve bacaklarını beline doladı, onları yatak odasına doğru götürürken ağzını onunkinden hiç ayırmadı. Farrah onun birden fazla görevi ustalıkla yerine getirmesinden etkilenebilirdi ama zihni bulanıklaşmıştı ve şu anki durumdan başka hiçbir şeye odaklanamıyordu.

Göbeğindeki zonklama ve sert meme uçlarının sütyenine sürtünmesi.

Tanrım, seks yapmayalı gerçekten de çok uzun zaman olmuştu. Farrah bir erkekle, hatta Blake'le bile orgazm olamadığı zamanları zorlukla hatırlıyordu, çünkü yanmaya bu kadar yakındı ve kıyafetlerini bile çıkarmamışlardı.

Blake onu yatağa yatırmadan hemen önce, "Bekle," diye nefes nefese kaldı. "Çarşaf yok."

Müteahhitler yatağı bu sabah monte etmişlerdi ama Farrah'ın henüz yatağı giydirecek vakti olmamıştı.

"Çarşafı sikeyim." Blake kızın boynunu ısırıp ve dilini kızın muhtaç etinin üzerinde gezdirdi. Bu kez ağzından bir inilti kaçtı. "Bununla sonra ilgileniriz."

Farrah cazip geldi ama... "Bu 10.000 dolarlık Hastens yatağı."

"\$10,000?" Şoku omurgasından aşağıya doğru yayıldı. "Bu çok müstehcen."

"Sen imzaladın." Bir şey sipariş etmeden önce, daire için önerdiği mobilyaların ayrıntılı bir listesini fiyatlarıyla birlikte ona sunmuştu.

"Bunu yanlış anlama." Blake'in parmakları çoktan tahrikten sırlıklam olmuş olan külotunun kenarını sıyırdı. "Ama şu anda mobilya hakkında konuşmak istemiyorum."

Farrah kahkahasını onun tenine deşdirdi. "Banyo," diye emretti. Doğru dürüst nefes alamayacak kadar tahrik olmuş olabilirdi ama yepyeni bir Hastens'i mahvedecek kadar deli değildi.

İki kez sormasına gerek yoktu.

Blake onu tekrar kucağına aldı ve banyoya taşıdı, bunu yaparken parmakları sabırsızlıkla elbisesinin fermuarını çekiştiriyordu. Onu tezgâhın üzerine bırakıp gömleğini ve kot pantolonunu çıkarmadan önce siyah ipeğin yerde birikmesini bekledi.

Farrah keskin bir nefes çekti içine. Tanrım, çok güzeldi. Onu ne kadar çok görürse görsün, bir türlü aklından çıkaramıyordu. Düz bir karın ve dar bir bele doğru incelen geniş omuzlar, zayıf kalçalar, uzun ve güçlü bacaklar ve altın tenle kaplı zarif kaslar... Siyah Calvin Klein külotunun arkasındaki kalın çıkıntıdan bahsetmeye bile gerek yok. Michelangelo'nun kendisi bile daha mükemmel bir sanat eseri yontamazdı.

Blake'in yüzünde tembel bir gülümseme belirirken, Blake kızın utanmazca takdir edişini seyretti. "Gördüklerini beğendin mi?" diye sordu. Kendine güven her gözeneğinden sızıyor, Farrah'ın kremalı bir kedi yavrusu gibi yalayıp yuttuğu karşı konulmaz bir kokteyl yaratmak için ham duygusallık ve güçlü erkeklikle karışıyordu.

"Hem de çok." Elini adamın göğsünde gezdirdi ve onun sıcak gücünün tadını çıkardı. Parmak uçlarının altında onun kalbinin düzensiz ritmini hissedebiliyordu. "Ama şu külotu çıkarırsan daha çok hoşuma gider."

Bir zamanlar böyle bir şeyi yüksek sesle söylemek onu utandırırdı ama artık bir kız değildi. Ne istediğini bilen bir kadındı ve Blake'i istiyordu.

Blake kıkırdadı. "Yakında. Ama önce ziyafet çekmek istiyorum."

Sütyenini çözdü ve bir bakış bile atmadan yana fırlattı. Göğsünü avuçladı ve başparmağını meme ucuna sürterek karnına doğru bir ısı sarsıntısı gönderdi. Başını diğer meme ucuna indirdi, emdi, yaladı ve sıcak, hassas tene soğuk hava üfledi.

Farrah ona doğru eğildi, bacaklarını bir kez daha beline doladı ve ereksiyonu en hassas etine dayanana kadar onu kendine çekti. Kendini tezgâha dayadı ve Blake'in göğüslerini yiyip bitirirken, ona sadece onun verebileceği tek şey için çaresizce çırpındı. Vücudu canlı bir tel gibiydi, patlamanın eşiğinde binlerce sinir ucuyla dans ediyordu.

Blake onun karnını öptü ve parmaklarını külotunun bel bandına geçirdi. Bacakları titriyordu

Ama Farrah'ın aklını tamamen yitirmeden önce açıklığa kavuşturması gereken bir şey vardı.

"Blake." Adı nefes nefese bir fısıltı olarak çıktı.

Başını kaldırıp ona baktı, gözleri şehvetle parlıyordu.

"Bu sadece seks." Farrah'ın bunu anlamasına ihtiyacı vardı.

Bu onların tek gecesiydi. Ne daha fazla, ne daha az.

Safir mavilerinin ardında başka bir duygu dönüyordu ama gözlerini kırptığında o duygu kaybolmuştu.

"Biliyorum."

Sonra Blake onun külotunu bacaklarından aşağı çekti, başını eğdi ve ona aklını kaybettirmeye başladı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Farrah yüzüne doğru eğilirken Blake kendinden memnun sırıtışını gizleyemedi, inlemeleri yeni banyo pencerelerini sarsacak kadar yükseldi.

Dilini onun kıvrımları arasında kaydırды ve tatlı, misk kokulu tadının tadını çıkardı. Bu sadece onun için yapılmış bir afrodizyaktı ve doyamıyordu. Tatlı bir girdap, dişlerinin bir sürüklemesi, dilinin bir fiskesi. Her hareket, şehvet alevlerinin damarlarından geçerek doğrudan aletine ulaşmasını sağlayan bir sesle sonuçlandı.

Farrah bir eliyle tezgâhı kavradı ve diğer eliyle saçlarını tuttu, o kadar sert çekti ki canı acıdı, ama acı sadece onu daha çok istemesine neden oldu. Nefes nefese inlemelerinin uzunluğu ve yoğunluğu arttı. Kalçalarındaki kaslar sertleşmişti ve adam onun patlamak üzere olduğunu biliyordu. Blake orgazmını uzatmayı, geri çekip onu sınıra getirmeyi ve boşalmasına izin vermesi için yalvarana kadar tekrar geri çekmeyi düşündü ama o kadar sertleşmişti ki önümüzdeki iki dakika içinde kendini onun içine gömmezse paramparça olabilirdi.

Klitorisini bir kez daha ağzına çekti ve sertçe emdi, bunu yaparken dilini hassas tomurcuğun üzerinde gezdirirken, parmaklarını tatlı noktasına ulaşana kadar onun derinliklerine soktu. Farrah, banyoda yankılanan ve Blake'e dünyanın en erotik senfonisi gibi şarkı söyleyen vahşi, nefessiz bir çığlık attı. Onun

Orgazm onu sarsarken kalçaları tekrar tekrar adamın yüzüne çarptı. O kadar sert çırpınıyordu ki, adam tezgâhtan kaymasın diye parmaklarını damlayan göbeğinden çekip iki eliyle kalçalarını sabitlemek zorunda kaldı. Bu arada, aç ağzı onu yuttu, tek bir damlasını bile kaçırmak istemeden sularını yaladı. Şaşırtıcı bir şekilde Farrah tekrar boşaldı, bu sefer daha da sertti.

Blake, kızın son titremeleri geçene ve duvara yığılıp kalana kadar bekledi, sonra kendini yerden kaldırdı, böylece göz hizasına gelmişlerdi. Kahretsin, kadın muhteşemdi. Saçları gece yarısı ipeğinden bir bulut gibi omuzlarına dökülüyordu. Kızarmış yanakları ve kırmızı dudakları adamın arzuyla zonklamasına neden oldu ve kadının seks sonrası mutluluktan ağırlaşmış ve puslanmış gözleri, kalın koyu kirpiklerinin altından ona baktı.

"Sanırım bu iyiliğe karşılık verme zamanım geldi." Farrah'nın gırtlaktan verdiği söz, kasıklarına bir şehvet sırıltısı daha gönderdi.

Blake, kadın tezgâhtan kayarak külotunu hızla çıkardığında direnmedi ama kadın diz çöktüğünde kollarından kavrayıp onu tekrar yukarı çekti.

Farrah'ın kaşları çatıldı.

"Bu gece olmaz," dedi. "Seni becermem gerek. Hemen şimdi."

Söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu. Her şey yüzünden okunuyordu. Bu gece sahip olduğumuz tek gece.

Öfke patlaması birdenbire ortaya çıktı. Blake'in midesinde düğümlendi ve çaresizlikle beslendi. Farrah'ın omuzlarını tutup onu sarsmak istedi. Önlerinde ne olduğunu görmesini sağlamak istiyordu. Ama yapamadı, bu yüzden Farrah'ın sırtı tezgâha çarpana ve sert uyarılmışlığı yumuşak merkezine bastırana kadar aralarındaki mesafeyi kapatmakla yetindi.

"Bana nasıl istediğini söyle," diye hırladı. "Tatlı ve yavaş mı, yoksa sert ve kaba mı?"

Farrah'ın gözleri heyecanla parladı. Göğsü kısa nefes alış verişleriyle inip kalkıyordu. "Sert ve kaba," diye fısıldadı.

Yüzüne vahşi bir gülümseme yayıldı. "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Adam onu döndürüp lavabonun üzerine eğdiğinde kadın haykırdı. Kot pantolonunun cebinden cüzdanını çıkardı ve bir prezervatif çıkardı - her zaman yanında bir tane taşırdı, her ihtimale karşı

-Ve Farrah'ın parıldayan uyarılmışlığının kışkırtıcı görüntüsüne dönmeden önce kendini kılıfına soktu.

"Bacaklarını daha geniş aç," diye emretti

Blake. Kadın tereddüt etmeden itaat etti.

Blake onun kalçalarını kavradı, başparmaklarını yumuşak etine bastırdı ve nefesi kulağını gıdıklayana kadar eğildi. "Gerçekten istediğin bu mu?"

"Evet," diye inledi Farrah. Blake ona çarpıp kendini kabzasına kadar gömdüğünde bu sızlanma tam bir çığlığa dönüştü.

"Tanrım," diye tısladı. "Çok sıkısın." Bir yumruktan daha sıkı, bir cehennemden daha sıcak ve o kadar ıslaktı ki, neredeyse ergenlik öncesi bir çocuk gibi bir vuruşta kaybetti.

Blake çenesini sıkarak hareket etmeye başlamadan önce kontrolünü yeniden kazanmaya çalıştı.

Farrah sızlandı ve ona karşı kıvrandı.

"Sabırsız," diye alay etti. Şişmiş klitorisini okşamak için etrafına uzandı ve vücudunda dalgalanan titremeden büyük zevk aldı.

"Becer beni." Bu kez emri o verdi ve Blake onun için yaptığı gibi itaat etti. İstese bile daha fazla bekleyemezdi.

Sadece sikişin ucu içinde kalana kadar geri çekildi, sonra onu öne doğru iten şiddetli bir hamleyle tekrar ileri sürdü.

Blake ona acımasızca vuruyor, inlemelerinin ve gırtlaktan gelen çığlıklarının onu daha sert, daha derin, daha hızlı yönlendirmesine izin veriyordu.

Bu sevişmek değildi. Farrah bunu istemiyordu ve açıkçası o da istemiyordu. İsteddiği şey, kendisini asla unutamayacağı kadar derine gömmek, onu o kadar sert becermekti ki

Onu öylesine uçuracaktı ki, bir geceden fazlası için yaratıldıklarını anlayacaktı.

Blake aşağı doğru her vuruşta sikinin klitorisine sürtünmesi için kendini eğdi. Aynadan onları izledi; kızın gözleri kapalı ve ağzı uyarılmaktan gevşemişti, Blake'in ağzı ise kızın en azından bu gece için kendisine ait olduğuna dair ikisinin de aklında hiçbir şüphe kalmayınca kadar kızın her şeyini almasını sağlarken sert bir çizgi halindeydi.

Farrah'ın saçlarını avuçladı ve vahşi bir hamleyle onu öne doğru savururken saçlarını geri çekti. Farrah'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Adamın adı dudaklarından boğuk bir çığlıkla dökülürken, gecenin üçüncü orgasmı kontrolden çıkmış bir tren gibi ikisinin de üzerinden geçti. Kıvrandı ve kıvrandı, vücudu çaresizce sarsılmak istiyordu ama Blake onu kıpırdamadan durmaya ve merhamet göstermeden doruk noktasına ulaşmaya zorladı.

Titremeleri hafiflediğinde, adam ona tekrar çarptı. Ve tekrar. Ve tekrar. Banyoda ne kadar kaldıklarını bilmiyordu ama ancak Farrah altıncı ya da yedinci orgasmından sonra bitkinlikten yakınmaya başladığında kendini kontrol etme konusundaki demir pençesini serbest bıraktı.

Blake, Farrah'ı yüzünü ona dönmesi için döndürdü. Adamın ağzı aç ve çaresiz bir şekilde onunkinin üzerine indi. Farrah öpücüğe hararetle karşılık verdi; tırnakları Blake'in sırtındaki deriye oyuklar açıyor, çaresizce ağzına doğru inlerken dili onunkini kovalıyordu. Blake onun teslimiyetini kabul etti, ona vereceği tek teslimiyeti.

Farrah'ın tatlı tadı ve sıkı sıcaklığı onu uçurumun kenarına gönderene kadar itişlerinin hızını artırdı. Bütün gece içinde tuttuğu orgasm, yıldızları görmesine neden olan bir şiddetle patladı. Farrah tükendiğini söyledi, ama bir kez daha başka bir patlamayla onu şaşırttı, çığlıkları onunkilere karıştı ve birbirlerinin kollarına yığıldılar.

Blake gözlerini kapadı, onun sıcaklığının tadını çıkardı ve ondan çekilmeden önce bunu zihnine kazıdı. Prezervatifi yuvarlayarak çıkardı ve çöpe attı.

Farrah'ın yüzünde temkinli bir bakış gezdirdi, seks seanslarının etkisi geçtiği için duygularını ölçmeye çalışıyordu. Memnun ve doygun görünüyordu ama yüz ifadesini bunun ötesinde okuyamadı.

"Nasıl hissediyorsun?" Terli bir tutam saçı yüzünden çekip aldı. Göğsünde bir sızı dolaştı. Eskiden bütün gece uyanık kalır, hayalleri, korkuları ve geleceğe dair dilekleri hakkında konuşurlardı. Şimdi o gecelerden biri için neler vermezdi.

"İnanılmaz." Farrah sırttı, gözleri parlıyordu. "Bu inanılmazdı. Tam da ihtiyacım olan şey."

Blake'in eli dondu. Doruk noktasının hoş artçı sarsıntıları birer birer taşlaştı ve midesinde açılan çukura düştü.

İhtiyacımız olan şey bu.

Birbirimizden kurtulmak için bir gece. Bu sadece seks.

Bunu biliyordu. Daha bir saat önce kabul etmişti. Yine de düşündü ki.

Blake'in çenesi sıkıştı. "Buna sevindim." Elini Farrah'nın yüzünden çekti ve külotunu ve kot pantolonunu çekerken onun bakışlarından kaçındı. "İşe yaradı o zaman."

Bir sessizlik. "Ne yaptı?"

Blake ona bakmak için kendini zorlasa da, yüzünü görmek kalbindeki bıçağı daha da derinleştirdi. "Beni sisteminden attın."

Farrah keskin bir nefes aldı. Gözleri ihtiyatla ve tam olarak tanımlayamadığı başka bir şeyle parlıyordu. "Blake..."

"Hizmet edebildiğim için mutluyum." O kadar sert gülümsedi ki yanakları acıdı. "Bir gece, değil mi?"

Bir parçası - aptalca, aptalca bir parçası - onu yalanlayacağını umdu. Ona vermeye razı olduğundan daha fazlasını istediğini söyleyecekti.

Ama bu umut patlatılmayı bekleyen bir balondur.

"Doğru," diye fısıldadı Farrah.

Hava, balon eskiden olduğu gibi buruşuk bir yığın haline gelene kadar yavaş ama emin adımlarla dışarı sızdı.

Farrah yerdeki giysilerini topladı ve giyindi. Kapı aralığında durup Blake'e baktı, kararsızlığı yüzüne yansımıştı, gitmeden önce Blake'in kalbinin parçalarını da yanında götürdü.

Blake ön kapının kapandığını duyana kadar kıpırdamadan öylece durdu. Ancak o zaman omuzlarının sarkmasına izin verdi. Başını eğdi ve kollarını tezgâha dayadı, kendini tutamayacak kadar yorgundu.

Hala onun kokusunu alabiliyordu. Tadını alabiliyordu. Onu duyabiliyordu. Ve aynada kendine baktığında, kalp kırıklığı derisinden sızıp onu içten dışa doğru sertleştirirken, bir şekilde daha yaşlı görünüyordu.

Bir geceyi birden fazla geceye dönüştürün.

Bir kumar oynamıştı.

Ve kaybetti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Bir hafta sonra

"Bu mükemmel bir gece." Farrah bir kare çikolata kemirdi ve mutluluk içinde içini çekti. Çikolata her şeyi daha iyi yapıyordu. "Sizi görmek çok güzel ocuklar."

"Burada olduğum için çok mutluyum." Courtney Taylor Farrah'ın kolunu sıktı, mavi gözleri sevinçle parlıyordu. "Spokane güzel bir yer ama beni çok sıkıyor."

"Neden Seattle'a geri taşınmıyorsun?" Farrah, Courtney gibi hayat dolu ve dışa dönük birinin büyük bir şehirden başka bir yerde yaşayabileceğini düşünemiyordu ama esmer kadın iki yıl önce küçük bir imalat şirketindeki satış müdürlüğü işi için Spokane, Washington'a taşınmıştı.

Courtney omuz silkti. Yüzünden bir tedirginlik gölgesi geçti. "Seattle'ı aştım."

O daha ayrıntıya girmeden Olivia, yanında Kris Carrera'yla çıkageldi. İkisinin de elinde sırasıyla yeni doldurulmuş merlot ve cabernet sauvignon bardakları vardı. "Geri döndük! Ne kaçırdık?"

"Biz de tam arayı kapatıyorduk." Farrah Kris'in Prada güneş gözlüklerini görünce sırtıttı. Zengin Filipinli, geceleri ve kapalı mekânlarda güneş gözlüğü takan tanıdığı tek kişiydi.

Kris'in yüzünü saklamak için iyi bir nedeni olduğunu düşünüyordu, zira Hollywood'un ünlü yıldızlarından Nate ile nişanlıydı.

Reynolds ve paparazziler sürekli peşlerindeydi. Nate son filminin çekimleri için şehirdeydi ve Kris de ona eşlik ederek Farrah ve Olivia'ya sürpriz yapmaya karar vermişti. Courtney'i de gelmeye ikna etmişti, böylece mini bir FEA buluşması yapabileceklerdi.

Dört kız Şanghay'da birlikte yurt dışında eğitim gördüklerinde birbirlerinden hiç ayrılmamışlardı. Farrah ve Olivia New York'ta, Courtney ve Kris de Batı Yakası'nda yaşadıkları için artık o kadar yakın değillerdi ama birbirlerini her gördüklerinde sanki hiç zaman geçmemiş gibi oluyorlardı.

Kris güneş gözlüklerini çıkardı ve rahat barı taradı. "Burası iyi bir yer." Birkaç kişi Kris'e kaçamak bakışlar atsa da kimse onları rahatsız etmedi. New York'un iyi yanı da buydu; yerel halk ünlüleri rahat bırakıyordu ve West Village'in derinliklerine sıkışmış bir şarap ve çikolata barı olan Elysian'dan daha yerel ya da daha seçkin bir yer yoktu. "İyi şarap ve atmosfer."

Kris'ten gelen bu övgü Michelin yıldızına benziyordu.

"Tabii ki öyle." Olivia saçlarını omzunun üzerinden savurdu. Burayı seçen oydu. "Seni hiç yanlış yönlendirdim mi?"

"Asla." Courtney sırttı, daha önceki tedirginliği gitmişti. "Peki, bundan sonra ne yapıyoruz? Kulüpte mi takılacağız? Bar gezintisi mi? Rave? Yeraltı ev partisi mi?"

Farrah yüzünü buruşturdu. Şangay'da Courtney'le parti yapmayı çok severdi ve hâlâ arada sırada şehirde bir gece geçirmek istiyordu ama hayatında öyle bir noktaya gelmişti ki, gösterişli bir kulüpte bir yığın terli bedenin altında ezilmektense Netflix'e sarılıp bir bardak dondurma yemeyi tercih ederdi.

"Üzgünüm, bebeğim." Kris'in yüzüne sinsî bir gülümseme yayıldı. "Nate'in çekimleri yakında bitiyor ve ben de onu zorlu bir günün ardından ödüllendirmeyi planlıyorum."

Kris'in ne tür bir "ödül" planladığını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

"Ve yarın sabah yetiştirmem gereken bir işim var." Olivia esnedi.

"Ama yarın Cumartesi," diye itiraz etti Courtney.

"Finans dünyası asla dinlenmez."

Courtney suratını astı. "Farrah?"

"Um." Farrah arkadaşını ne kadar sevse de, bu gece çılgın bir partiye katılma düşüncesi Novocain'siz bir kanal tedavisi kadar cazipti. Aklına iyi bir bahane gelmediği için gerçeği söyledi. "Bu gece kendimi pek iyi hissetmiyorum. Üzgünüm."

"Boo." Courtney'nin omuzları çöktü ama sonra tekrar canlandı. "Sammy şehirde değil mi? O da benimle gelecek."

Olivia homurdandı, bu fark edilmeyen bir alaycılık işaretiydi.

"Bana hâlâ birbirinizle konuşmadığınızı söylemeyin," dedi Kris. "Ona nasıl kızgın kalabiliyorsun? O Sammy!"

"Yani?"

"Yani, o gezegendeki en sevimli adam."

"Onunla çıkan sen değilsin," diye homurdandı Olivia. "Bana ne dediğini bilmiyorsun."

Farrah, Courtney ve Kris bakiştılar.

"Biliyor musun?" Courtney, Olivia ve Sammy'nin ayrıldığı yaz New York'ta olan Farrah'ya baktı. FEA'dan sonraki yaz.

Farrah başını salladı. O yaz stajı ve Blake'ten yeni ayrılmış olması dikkatini dağıtmıştı ama gördüğü kadarıyla Sammy ve Olivia arasında işler Ağustos'un sonuna kadar iyi gitmişti. Sert bakışlar ve soğuk geri çevirmeler Farrah'ın ne olduğunu öğrenme çabalarının önünü kesti.

Bir süre sonra denemeyi bıraktı.

"Ayrıca, Sammy sandığınız kadar mükemmel değil. Farrah'a Blake hakkındaki gerçeği bile söylemiyor." Olivia şarabını, şarabın yutulmaması gereken bir şekilde yuttu.

Farrah, Olivia'nın şarap görgü kurallarını çiğnediğini görünce o kadar irkilmişti ki, Courtney ve Kris'in bakışlarının, sıcaklıkları tenini delip geçene kadar ona odaklandığını fark etmedi.

"Blake hakkındaki gerçek ne?" Courtney'nin gözleri bu ilginç dedikodu karşısında gümüş dolarlar kadar büyüdü.

Farrah, Kris ve Courtney'ye Blake'in iç tasarım projesinden bahsetmişti ama Sammy'nin brunch'taki şifreli tavsiyesinden söz etmemiştir.

"Bilmiyorum." Farrah boğazının dibinde duran kolyeye dokundu. "Liv'in dediği gibi, Sammy bana söylemedi."

Olivia, "Blake'i bir daha gördüğünde ona kolyesini sormasını söyledi," diye açıkladı. "Bu büyük bir yardım."

Kris şık ve bakımlı kaşlarından birini kaldırdı.

"Yaptın mı?"

Blake'i bir daha gördüğünde ona sorar mısınız?"

Tam olarak değil.

Farrah loş ışık ve Asya parıltısı için Tanrı'ya şükretti - yanakları zaten chardonnay'den kızarmıştı - çünkü başının tepesinden ayak parmaklarına kadar süzülen sıcaklık örtüsünü durduramıyordu. Geçen hafta Blake'in banyosunda olanları her düşündüğünde, rahmi sıkıştı ve kalçalarının arasında ıslaklık birikti.

Blake'i hiç böyle görmemiştir. Şangay'da sert davrandığı zamanlar olmuştu ama geçen gece? Bir hayvan gibiydi. Vahşi. Acımasız.

Ve her saniyesini sevmiştir.

İster Blake'ten, ister sekssiz geçen bir yılın bastırılmış hayal kırıklığından, ya da büyük olasılıkla her ikisinin birleşiminden kaynaklansın, Farrah bir gecede hayatının en iyi beş orgazmını yaşadı.

O zaman işe yaradı. Beni sisteminden çıkardın.

"Farrah?" Kris sordu.

Onu sisteminden çıkarabildi mi? O kadar emin değildi.

Farrah, Blake'le son bir kaçamağın ona ihtiyacı olan kapanışı sağlayacağını düşündü ama şimdi vücudu onu her zamankinden daha fazla arzuluyordu. Onun geri dönmesini, kendisini tekrar doldurmasını arzuluyordu,

ve o orada olmadığında, öfkesini ona yöneltti, doymak bilmeyen muhtaçlığıyla, hayal kırıklığından ağlamak isteyene kadar ona işkence etti.

Blake'in veciz bir şekilde ifade ettiği gibi, onu sisteminden atma planı umutsuzca geri tepmişti.

Ama bu sadece hormonlarından kaynaklanmıyordu. Farrah ayrılırken Blake'in yüzündeki ifadeyi düşünmeden edemiyordu. O saklamaya çalışmıştı ama Farrah bunu gün gibi açık bir şekilde görmüştü: tam bir kalp kırıklığı. Ve ona ilk yanlış yapan kişi o olsa da, bu görüntü Farrah'ın içini hiç hak etmediği bir şekilde burktu.

"Farrah!" Kris'in sesi Farrah'ın iç kargaşasını dağıttı ve sıçramasına neden oldu.

Sonuç olarak Farrah kendisine en yakın olan yarısı boş bardağı dirseğiyle masanın üzerinden düşürdü. Courtney'nin kolu son anda fırlayıp bardağı yakalamadan önce, bardağın ağır çekimde yere doğru yuvarlanıp milyonlarca parçaya ayrılmaya hazır hale gelişini dehşet içinde izledi.

"Her şey yolunda." Çeyreği boşalan bardağı masanın üzerine koydu. "Sadece küçük bir dökülme."

"Özür dilerim." Farrah'ın yanaklarındaki sıcaklık daha da arttı. Peçetesini kaptı ve tam pisliğini temizlemek üzereydi ki garsonları içeri daldı.

"Ben hallederim," diye masadakilere güvence verdi. "Özür dilerim," diye tekrarladı Farrah.

"Soruma hiç cevap vermedin." Kris'in ağzı sanki gülmemeye çalışıyormuş gibi seğirdi.

"Ne demiştin?"

"Blake'e kolyeni sordun mu?" "Hayır."

Geçen gece ona sormamıştı çünkü cevabı bilmek istediğinden emin değildi ama şimdi burada Şangay'dan arkadaşlarıyla otururken merakı onu yiyip bitiriyordu.

Gerçeği öğrenmek o kadar kötü olur muydu? Belki de o kadar önemli bir şey değildi ve sadece kafasında büyütüyordu.

Farrah hızlı bir zihinsel hesaplama yaptı. West Village'daydılar ve Blake'in dairesi on dakikalık yürüme mesafesindeydi.

Tasarım projesini birkaç gün önce bitirmişti. Blake (mesaj yoluyla) son bir gözden geçirmeye ihtiyacı olmadığını söylemişti ve Blake de onu bunun için zorlamamıştı. Şimdiye kadar daireye geri taşınmış olmalıydı.

Teknik olarak, ona bir gece seks yaptıklarını söyledi. Bunun birbirlerini görecekleri son gece olduğunu söylememişti. Ayrıca, ona sormak istediği geçerli bir soru vardı.

"Oh, hayır," dedi Olivia. "Bu bakışı biliyorum. Blake ile olan sözleşmen bitti. Finito. Artık ona bulaşmana gerek yok. Kolyeyi unut. Sammy muhtemelen bir şeyler uyduruyordu."

"Sammy bir şeyler uydurmaz. Kolyeden bahseden de sendin," diye dikkat çekti Farrah.

"Patates, potahtoe. Demek istediğim, Blake'i rahat bırak." "Çok geç," diye mırıldandı Farrah.

"Ne?" Olivia kaşlarını çatı, sonra nefesi kesildi. "Hayır.

Yapmadın." Bu oldu ve şey hakkında en iyi arkadaşlar/oda arkadaşları,

Özellikle de Olivia gibi detaylara önem veren biri. Sizi büyük boy bir kitap gibi okuyabilirler.

"Neler oluyor?" Courtney başını yana eğdi. Kalın kahverengi bukleleri omzunun üzerinden koluna doğru dökülüyordu.

"Farrah'nın kızarmasına ve Olivia'nın bakışlarına bakılırsa, kızımız son zamanlarda Blake Ryan'la yatmış." Kris esnedi ve kusursuz manikürünü inceledi.

"Vay canına." Courtney vahiy üzerinde düşündü. "Bu FEA 2.0 gibi bir şey."

"Hayır, değil." Farrah'nın yanaklarının rengi arkadaşının merlot rengine uyuyordu. "Bir kez seks yaptık. Ona aşık değilim ki."

Olivia ve Courtney bu itiraf karşısında nefeslerini tuttular; Kris ise sırtarak şarabını yudumladı.

"Seni suçlamıyorum. Onu Forbes'ta gördüm." Kris yine esnedi. "Hâlâ çok iyi görünüyor."

"Affedersiniz ama Şanghay'da ona ne yaptığını unuttuk mu?" Olivia huffed.

Filipinli kadın bu endişeyi elinin tersiyle itti. Wollman yüzüğü büyüklüğündeki nişan yüzüğü loş ışıktaki parlıyordu. "O yıllar önceydi."

"Aşk seni yumuşatmış," diye alay etti Courtney. "Bir zamanlar Blake'in taşaklarını duvara yapıştırmak için ilk sırada sen olurdun."

Kris omuz silkti, inkâr etme zahmetine girmede.

Kris Nate'le nişanlandığını açıkladığında hepsi için bir şok olmuştu. İlk evlenmesini bekledikleri son kişiydi. Erkek türünü ilgisiz, ilkesiz ve zaman ayırmaya değmez bulan Kris, Şanghay'da geçirdikleri bir yıl boyunca kimseyle çıkmamış ya da takılmamıştı.

Yine de Farrah, Nate Reynolds için de kurallarını çiğneyebilirdi. Aksiyon yıldızı Liam Hemsworth ve Theo James'in daha uzun boylu, daha iyi görünümlü bir meleze benziyordu ve söyleyebildiği kadarıyla Kris'e bir kraliçe gibi davranıyordu. Bu iyiydi, çünkü Kris kendini bir kraliçe olarak görüyordu ve modern güçlendirme tarzında değil. Daha çok Harry-Winston'ın taç giydiği, herkesin önünde eğildiği türden bir kraliçeydi.

Ayrıca Kris ve Nate, Kris'in Çin'den döndüğü yaz tanışmışlar. Beş yıl boyunca birlikte çıkmışlar ve dünyayı gezmişlerdi. Zaten fiilen evliydi ve yaklaşan nikâhları sadece bir formaliteydi.

"Yani." Courtney'nin mavi gözleri muziplikle parlıyordu. "Blake yatakta nasıl? Yeni numaralar öğrendi mi?"

Farrah'ın yüzünde ve göğsünde Avustralya büyüklüğünde kırmızı lekeler oluştu. Bu onun işaretiydi.

"Seks hayatımı tartışmayı ne kadar istesem de, korkarım geceyi kısa kesmek zorundayım. Bir şey var

Yapmam gerekenler var," diye açıkladı. "Siz gelecek hafta sonuna kadar şehirde olacaksınız, değil mi?"

"Evet," dedi Kris aynı anda Courtney, "Bir şey mi yoksa biri mi?" diye sordu.

"Hafta içi takılırız." Farrah, Courtney'nin sorusunu ve Olivia'nın onaylamayan bakışlarını görmezden geldi. "Liv, sonra evde görüşürüz. O zamana kadar çileden çıkmamaya çalış."

"En iyi arkadaşımın şeytanla tango yapmakta ısrar ettiğini düşünürsek bu biraz zor olacak." Olivia'nın kaşları birbirine düğümlendi. "Dikkatli ol, tamam mı?"

"Yapacağım." Farrah çantasını omzuna attı. "Sizi seviyorum çocuklar. Faturayı Venmo ile gönder."

"Kesinlikle Blake'e çakacak," dediğini duydu Courtney çıkarken. "Sevişmeye değer erkeklerden bahsetmişken, Sammy'yi dışarı davet etmeliyiz. Onu özledim."

Olivia tısladı. "Cesedimi çiğnemen gerek."
"Hey, neyle ilgileniyorsan..."

Farrah'ın arkadaşlarının sesleri kayboldu. Haziran sonu New York'unun yapışkan yaz sıcağına kendini bıraktığında Elysian'ın kapısı arkasından şangırdarak kapandı. Blake'in binasına vardığında tenini ince bir ter tabakası kaplamış, turuncu elbisesi göğsüne ve kalçalarına yapışmıştı.

Kapıcı onu görür görmez tanıdı ve mesai saati çoktan geçmiş olmasına rağmen Blake'i çağırmadan el sallayarak yukarı çıkardı.

Farrah, bina güvenliği hakkında pek bir şey söylemese de fikrini değiştirmek için fazladan zaman bulduğu için minnettardı.

Zaten buradasın. Bunu yapsan iyi olur.

Kalbi küt küt atarak asansörden indi ve cesaretini kaybetmeden önce Blake'in kapısını çaldı.

Sessizlik.

Belki de burada değildi. Ne de olsa Cuma gecesiydi.

Rahatlama ve hayal kırıklığı Farrah'ın damarlarında dolaştı. Bu aptalcaydı. O-

Önce alçak sesler, sonra da ayak sesleri duydu. Bir saniye sonra Blake kapıyı açtı, diğer tarafta kimin olduğunu görünce gözleri şaşkınlıkla parladı. Saçları nemliydi ve üzerinde biçimli omuzlarına ve düzgün kollarına oturan yumuşak gri bir tişört vardı.

"Farrah? Burada ne işin var?"

Farrah'ın yanıtı boğazında düğümlenirken bir başka ayak sesi yaklaştı ve Blake'in yanında salkım söğüt, kumral saçlı bir güzel belirdi. Büyük boy siyah bir Güneydoğu Teksas tişörtü giymişti.

Blake'in sweatshirt'ü.

Farrah doğru hatırlıyorsa, en sevdiklerinden biriydi. "Bu kim?" Kadın başını eğdi ve gözlerini

Farrah merakla. Yüksek elmacık kemikleri, krem rengi teni ve altın sarısı gözleriyle Times Meydanı'ndaki bir reklam panosunda en son tasarım parfümünü ya da pahalı iç çamaşırı serisini sergiliyor olmalıydı.

Bir şey söyle.

Ama yapamadı. Farrah'ın tek yapabildiği orada durmak ve onu tüketen kıskançlık dalgasının altında boğulmamaya çalışmaktı.

BÖLÜM YIRMI İKİ

"Neden geceyi dışarıda geçirmiyorsunuz?" Blake personel şefine öneride bulundu. "Seni yarın ararım."

"Elbette." Patricia bir tutam saçını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "İyi geceler."

"Sen de."

Patricia kapı aralığında kıpırdamadan duran Farrah'ya son bir kez şaşkınca baktıktan sonra yanından geçip koridorda sallanarak ilerledi.

Patricia bütün gece buradaydı ve Blake'in açılışla ilgili sorunlarını çözmesine yardım ediyordu. Yeni bir restoran müdürü bulmuşlardı ama hâlâ tesisatla ilgili sorunları vardı ve şimdi de içki distribütörleri alkol teslimatlarının gecikeceğini söylemişti. Şirketin iki tesisi birleştirip tek bir tesis haline getirmesi ve biriken işlerle ilgili bir şeymiş.

Blake bu kadar kızgın olmasaydı daha sempatik olurdu.

Alkol olmadan bar olmaz. O kadar. Barın bütün amacı buydu.

O ve Patricia bütün öğleden sonrayı, ihtiyaç duydukları miktarları makul bir fiyata zamanında teslim edebilecek başka bir distribütör bulmak için çabalayarak geçirdiler. Sadece kısa bir yemek molası için durmuşlar, o sırada da Patricia'nın beyaz gömleğine şarap dökmüştü. Ona bulabildiği ilk bluzu ödünç vermişti.

Üstünü değiştireneler kadar lekeyi örtmek için en sevdiği STU sweatshirt'ünü buldu.

Tam toparlanıyorlardı ki kapının çalındığını duydu.

Kapıyı açtığında kimi beklediğini bilmiyordu ama kesinlikle Farrah'ı beklemiyordu.

Blake kapının pervazına yaslanmış, onu içine çekiyordu. Biçimli bacaklarını ortaya çıkaran ve onu her zamankinden daha bronz gösteren küçük turuncu bir elbise giymişti. Yanakları pembeleşmişti, bu da içki içtiğinin kesin bir işaretiydi. Ya da belki pembenin gözlerinde parlayan öfkeyle bir ilgisi vardı.

"Habersiz geldiğim için özür dilerim," dedi Farrah sertçe. "Misafirin olduğunu fark etmemiştim."

"Zaten gidiyordu. İçeri gel." Blake onun dudaklarındaki ince çizgiye ve omuzlarındaki gerginliğe baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Farrah onun dairesini inceledi. Mutfak tezgâhındaki yarısı boş iki şarap kadehinde durakladı ve kaşları çatıldı.

"Üzgün
görünüyorsun."

"Üzgün değilim."

Blake ona bir an bile inanmayarak, "Sen öyle diyorsan," dedi. "Seni bu gece buraya getiren nedir?"

Şimdiye kadar, bir aşk itirafı ummaktan daha iyisini biliyordu. Şansı yaver giderse, Farrah ona bankayla ilgili bir sorun olduğunu ve tasarım hizmetlerinin son ödemesini alamadığını söylemek için buradaydı.

Blake çenesini gerdi ve Farrah'ın cevap vermesini beklerken şarap bardaklarını temizledi.

"Yeni daireni nasıl bulduğuna bakmaya geldim." Farrah kolyesinin zincirini, etrafındaki deri beyazlaşana kadar parmağının etrafında döndürdü.

Bardakları kuruladı ve kaşlarını kaldırarak Farrah'a bakmadan önce bir havlunun üzerine baş aşağı yerleştirdi. "Buraya bir Cuma gecesi tasarladığınız daireyi kontrol etmeye mi geldiniz?"

"Evet." Ses tonuna savunmacı bir hava sinmişti. "Nasıl buldun?"

Blake kuru bir sesle, "Tıpkı benim her şeyi bıraktığımda yaptığım gibi," dedi. "Bayıldım buna."

Lacivert, gri ve beyazdan oluşan zarif, maskülen bir palet ve altın vurgularla dekore edilen daire, bir dergi sayfasından fırlamış gibi görünüyordu. Ancak, bar açılışlarının her birinden fotoğrafların yer aldığı duvar (ev sahibi şehrin adının kazındığı özel çerçeveli) ve seyahatleri sırasında topladığı bibloların bulunduğu raf gibi kişisel dokunuşlar sayesinde, bir müze yerine ev gibi hissettiriyordu.

"Pat de çok seviyor," diye ekledi.

"Pat mi?"

"Az önce burada olan kadın."

"Ah." Farrah dudaklarını büzdü. "Pat, değil mi?"

"Patricia'nın kısaltması." Blake kıkırdadı. "Ona Pat dememden nefret ediyor, bu yüzden bunu sadece o yokken yapıyorum."

Ona göre bu adil bir uzlaşmaydı.

"Anlıyorum." Farrah'ın sesi camı buzlayabilirdi. "Birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

Başını öne eğdi. Algıladığı şey... kıskançlık mıydı?

Blake, "Bir barda tanıştık ve hemen kaynaştık," diye cevap verirken Farrah'ın yüzünü dikkatle izledi.

Teknik olarak doğru. Patricia iş görüşmesine geldiğinde Austin'deki barında onunla tanıştı ve beş dakika içinde onun bu iş için mükemmel kişi olduğunu anladı.

Farrah kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Yüz ifadesi hiç değişmedi ama gözleri parlıyordu.

Oh, evet. Kesinlikle kıskançtı.

Blake bir sırtışı bastırdı. Göğsünde bir umut kıvılcımı yeniden alevlendi.

"Harika. Ne kadar hızlı ilerlediğini düşünürsek, geçen gecenin senin için de işe yaramasına sevindim." Farrah topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı. "Bir şans daha istediğine dair yaptığın o büyük konuşma buraya kadarmış." Son sözünü mırıldandı

Ama Blake onu duydu ve bu onu çok kızdırdı.

Eğlencenin tüm izleri kayboldu. İki uzun adımla aralarındaki mesafeyi kapattı. Farrah'ın bileğini kavradı ve onu döndürerek duvara yasladı ve kollarıyla onu hapsetti. Gözleri tıpkı onunkiler gibi parlıyordu.

Farrah keskin bir nefes alışın dışında tepki vermedi ama ona bakan çikolata havuzlarının altında meydan okuma ve kızgınlık parıldıyordu.

Aralarında bastırılmış bir duygu volkanı fokurduyor, patlamayı bekliyordu.

"Sana kalbimi sunduğum ve senin beni geri çevirdiğin konuşmayı mı kastediyorsun?" Blake homurdandı. "Beni reddettin. Bana ikinci bir şans veremeyeceğini söyledin, sadece bir gece ve o bir gecenin sonunda bir hoşça kal bile demeden çekip gittin. Söyle bana, bu lanet olası dünyada kıskanmaya ne hakkın var?"

"Ben kıskanç değilim!"

"Kahretsin, Farrah!" Blake yanındaki duvara vurdu, hayal kırıklığı her gözeneğinden sızıyordu. Kızın gözleri şok içinde açılmıştı. "Bir kez olsun gerçekten ne hissettiğini söyleyebilir misin?"

"Yaptım," diye karşılık verdi. "Şangay'da. Bak bu beni nereye getirdi! Seni sevdim. Sana güvendim. Bekaretimi sana verdim. Ve sen hiçbir şey olmamış gibi hepsini bir kenara attın." Gözyaşları kirpiklerinin ucunda minik kayan yıldızlar gibi asılı duruyordu. "Hata yaptığını söylediğin için sana ikinci bir şans vermemi mi bekliyorsun gerçekten? Bu işler böyle yürümez. Sen benim kalbimi kırdın."

Yıldızlar düştü, Farrah'ın yanaklarından aşağı erimiş bir keder nehri halinde damladı. Çatlaklardan oluşan örümcek ağı patlayıp onu içten dışa doğru yok edene kadar her biri Blake'i biraz daha parçaladı.

Acı öfkesini yiyip bitirirken başparmağıyla kızın gözyaşlarını sildi.

"Bilmiyor musun?" Blake'in sesi pişmanlıkla çatladı. "Bu benim de kalbimi kırdı. Çünkü o gece söylediğim her şey yalandı. Seni sevmekten vazgeçmedim. Seni sevmekten asla vazgeçmedim."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Seni sevmekten vazgeçmedim. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim.

Farrah nefes alamıyordu. Düşünemiyordu. İşlem yapamıyordu.

Tek yapabildiği titreyerek uçurumun kenarına tutunmak ve bir başka düşüşten kendini kurtarmaya çalışmaktı. Ama bu sefer hayatta kalabileceğini sanmıyordu.

Bir kızın içinde bir şeyler geri dönülmez bir şekilde kırılmadan önce düşebileceği sadece birkaç kez vardı. İlk düşüş onu ikiye böldü, öncesi ve sonrası olarak. Blake'ten önce, Blake'ten sonra.

İkinci kez ne olacağını bilmek istemiyordu.

"Yalan söylüyorsun." Farrah'ın sesi titredi -umuttan mı yoksa korkudan mı, bilmiyordu.

Blake'in kahkahası o kadar acıydı ki boğazının gerisinde tadını alabiliyordu. Adam kendini onun üzerinden itip geri çekildi ve kadın, duyuları sisli beynine geri dönerken bile onun sıcaklığını kaybetmenin yasını tuttu.

"Tanrım, Farrah. Aylarca beraberdik. Aylarca seni her şekilde sevdim. Ama her şeyin bir yalan olduğuna inanman için sadece birkaç kelime yetti." Gözlerindeki ıstırap onu parçalara ayırdı. Aralarındaki onca yıla ve mesafeye, geçmişlerini kirleten onca kalp kırıklığına rağmen, onun acısı onun acısıydı. "Bana nasıl inanabildin? Nasıl

Gözlerimin içine bakıp da benim tüm dünyamdan başka bir şey olduğuna inanabilir miydin?"

Gözyaşları tekrar döküldü, o kadar güçlü bir sağanaktı ki gözyaşlarının arkasını göremedi. Farrah gözyaşlarını silme zahmetine girmede. "Çünkü herkes terk ediyor," diye ısırdı. "Babam gitti. Sen gittin. Ve parçaları tutan hep ben oluyorum."

Yere çöktü, hıçkırıklarının şiddetiyle vücudu titriyordu. Kollarını bacaklarına doladı ve yüzünü dizlerine gömdü, kederinin dalgaları altında boğuldu. Farrah duygularını bastırmakta çok başarılıydı ama şişelerin özelliği de buydu; bir noktadan sonra saklama kapasiteleri tükenir ve içindekiler fışkırarak önlerine çıkan her şeyi ve herkesi devirirdi.

Farrah için o nokta şimdi idi.

Babası ölmeden önce ona söylediği son sözler -keşke ölseydin- yüzünden yıllarca suçluluk duygusuyla kıvranmıştı ama başka bir şey daha vardı. Annesiyle boşandıktan sonra kendisine daha iyi bakmadığı için ona içerleyen, derinlere gömülmüş bir parçası. Sağlığıyla kumar oynadığı ve ona ihtiyacı olan bir kızı varken yaşayacak hiçbir şeyi yokmuş gibi günlerini geçirdiği için. Farrah, sözlerinin onu uçuruma sürükleyip sürüklediğini merak etmekten kendini alamıyordu. Kendini öldürdüğünü düşünmüyordu -karaciğer hastalığı yıllar içinde gelişmişti- ama belki de genç kızın hırçınlığı onu bu dünyaya bağlayan şeylere olan bağını gevşetmişti. Belki de daha iyi bir evlat olsaydı, kalmak için daha çok çabalarlı.

Farrah gözlerini sıkıca kapadı ve hıçkırıklarını yatıştırmaya çalıştı. Başkalarının önünde ağlamaktan nefret ederdi. Bunu kaç kez yaptığını bir elin parmakları kadar sayabiliyordu ve beşinden dördü yanındaki adam yüzünden olmuştu.

Blake onun yanına yere kaydı ve iki koluyla onu sarıp sarmalayıp kendine yaklaştırdı. Düzensiz gümbürtüler

Kalbi ve vücudundaki titreme onunkiyile eşleşti. O hem onun fırtınası hem de kasırgadan korunmak için sığınağıydı.

"Ben buradayım." Sırtını okşadı ve o kadar güvenli, o kadar tanıdık geldi ki, bu sığınağı kaybetme düşüncesine dayanamadığı için daha çok ağladı. "Bir yere gitmiyorum. Tam buradayım."

Farrah başını kaldırdı ve elinin tersiyle yüzünü sildi. Gözleri yaşlı ve burnu kızarmış bir halde berbat görünüyor olmalıydı ama umurunda değildi. "Kolyeme ne oldu?"

Blake'in kaşları çatıldı.

"Sammy sana kolyemi kaybettiğim geceyi sormamı söyledi. Bunun her şeyi açıklayacağını söyledi," diye hıçkırdı.

Blake usulca küfretti. "Kolyeni nasıl geri aldığını hatırlıyor musun?"

"Sammy onu buldu ve bana geri verdi."

"O bulmadı. Ben buldum."

Şok nefesini tutarak kekeleydi. "Nasıl-"

Blake'in boğazı sert bir yutkunmayla sarsıldı. "O kolyenin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyordum, bu yüzden herkes dans için hazırlanırken onu aradım. Ana yolun dışındaki bir yaprak yığınının içinde saklı buldum. Düşmüş ve yağmurda sürüklenmiş olmalı. Sammy salondan telefonunu almaya giderken beni gördü. Sana vermesi için ona verdim ve bulduğunu söylemesini istedim."

O gece büyük bir fırtına çıkmıştı. Şanghay'da geçirdikleri bir yıl boyunca gördükleri en kötü fırtınaydı. Blake'in sağanak yağmur altında çalıları karıştırıp kolyesini ararkenki görüntüsü Farrah'ın göğsünü bir mengene gibi sardı ve nefes alamayana kadar sıktı. "Bunu neden yaptın ki?"

Blake hüznü bir şekilde gülümsedi. "Dediğim gibi, seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Ama bilmeni istemedim."

Lanet olsun. Farrah'ın vücudundaki nem gece bitmeden tükenecekti. Gözyaşlarını bir kez daha kırıştırdı ve en büyük soruyu sordu.

"Neden? Madem beni hala seviyordun, neden benden ayrıldın?"

Blake'in gözleri suçluluk duygusuyla karardı. "Bir şey söylemeden önce bilmeni isterim ki ben her zaman iyi bir insan değilim. Olmak istiyorum. Ama hatalar yapıyorum." Derin bir nefes aldı. "Senden ayrıldığımda, sana kış tatilinde eski kız arkadaşım ile tekrar bir araya geldiğimi ve onu hâlâ sevdiğimi söyledim. Bu doğru değildi. Gerçekten değildi. İkimiz de ortak bir arkadaşımızın partisindeydik - aslında andon'un partisinde. Cleo ve ben birlikte büyüdük. Onu bir arkadaştan fazlası olarak görmesem de ailem onunla çıkmam için beni hep zorladı. Ama üniversitede pes ettim ve bir yıl çıktık. Şangay'a gitmeden hemen önce ondan ayrıldım. Yeni Yıl'da onu tekrar gördüğümde, işleri yoluna koymak istedim. Uzun zamandır arkadaşlık ve ilişkimizi bitirme şeklimizden nefret ediyordum. Bana karşı hala bir şeyler hissettiğini anlamama rağmen sadece arkadaş olmayı kabul etti. Gece boyunca içtik ve..." Sesi kesildi. "Şey, kafayı bulduk."

Farrah'ın midesinden asit fışkırıyordu. Bunun nereye varacağını biliyormuş gibi bir his vardı içinde.

"Ertesi sabah Landon'ın ailesinin otel süitlerinden birinde uyandım. Bir önceki geceye dair hiçbir şey hatırlamıyordum, arada bir gözümün önüne gelen birkaç şey dışında. Alkol yüzünden nadiren bayılırım ama oraya aç karnına gitmişim ve çok içmişim. İlk başta, önemli bir şey olmadığını düşündüm. Bok gibi akşamdan kalmaydım ama bu daha önce yaşamadığım bir şey değildi. Ama sonra Cleo duştan çıktı ve..." Zor bir yutkunuş daha. "Birlikte yattığımızı söyledi."

Blake, Farrah'nın her an kaçmasını bekliyormuş gibi onu dikkatle izledi.

Yapmalıydı. O kış tatilinde onu aldattığını biliyordu - kendisi de öyle söylemişti- ama bunu yapmak istememiş olsa bile, bunun nasıl olduğunu en ince ayrıntısına kadar dinlemek dayanılmazdı.

Yine de, bir şey Farrah'ı yerine yapıştırdı.

"Devam et," dedi donuk bir sesle.

"Şangay'a geri döndüm ve seni aldattığım ve sana yalan söylediğim için kendimi çok suçlu hissettim. Sana gerçeği söylemek istedim ama seni çok seviyordum ve seni kaybetme düşüncesine katlanamıyordum." Blake'in sesi çatallaştı. "Bunun bir mazeret olmadığını biliyorum ama gerçekten o geceyi hatırlamıyorum. Ne olduğu ya da Cleo ile nasıl yattığım hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece bu sırrın beni içten içe öldürdüğünü biliyorum. Bu yüzden döndükten sonraki ilk birkaç hafta çok garip davrandım. Bundan gurur duymuyorum ama senden saklayabileceğimi düşündüm. Sonra Cleo beni aradı ve..." Blake'in çenesi sıkıştı.

Farrah'nın nabızı uyarıcı bir şekilde atıyordu. "Ve?"

"Bana hamile olduğunu söyledi. Benim bebeğime."

Midesindeki asit buza dönüştü. Farrah bilgiyi sindirmeye çalışırken nefesi hızlı soluk alıp veriyordu. Blake, Farrah'la çıkarken eski kız arkadaşını hamile bırakmış ve bunu ona hiç söylememişti.

Ayağa fırladı, içinden akan öfke ve huzursuz enerjiyi boşaltmak için bir şey, herhangi bir şey yapma ihtiyacı duyuyordu. "Neden bana eski sevgiline hâlâ aşık olduğun saçmalığını anlatmak yerine gerçeği söylemedin?"

Acı Blake'in yüzüne kazındı. "Çünkü ne kadar kötü batırdığımı bilmeni istemedim. Çünkü temiz bir ara vermeni istedim. Hayatım darmadağındı, Farrah. Mezun olmak üzereydim ve bir bar sahibi olma hayali dışında hiçbir kariyer beklentim yoktu ve sevmediğim bir kadından bebek sahibi olacaktım. Seni de bu pisliğe bulaştırmak istemedim. Genç ve aptaldım ve doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Muhtemelen benden yine de ayrılacaktın ama kalbin ve şefkatinle beni kurtarmaya çalışmayacağından emin olamazdım. Ve ben kurtarılmayı hak etmiyordum."

Farrah yumruklarını tezgâha bastırdı ve gözlerini kapatarak yirmi yaşındaki halinin ne yapacağını hayal etmeye çalıştı. Aldatanlardan nefret ederdi. Eğer Blake o zamanlar ona gerçeği söyleseydi, Farrah'ı tekmeleyip yere düşürebilirdi.

onu taşaklarından yakaladı ve kaçtı. Ama Blake Ryan söz konusu olduğunda mantığın ikinci planda kaldığını da biliyordu. Ona o kadar aşık olmuştu ki, hâlâ ona karşı hisler beslediğini bilseydi bu kadar kolay çekip gidemezdi.

"Bebek nerede?" diye sordu.

Tekrar bir araya geldiklerinden beri Blake baba olmakla ilgili tek bir kelime bile etmemişti. Ne çocuk resimleri, ne de başka bir şey.

Tedirginlik bilincine doğru ilerledi.

"Bebeği kaybettik." Blake'in sesi düzleşti. "Cleo geç dönemde düşük yaptı."

Farrah başını kaldırıp etrafına bakındı. Blake hâlâ yerde oturuyordu, yüz hatları suçluluk ve kalp kırıklığıyla gerilmişti.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. Bu kez Farrah onun yanına çöktü ve kolunu omzuna doladı.

Onu aldattığı kadından olan bebeğini kaybettiği için eski sevgilisini teselli etmesi dışarıdan bakıldığında berbat görünüyordu. Ama insan insandı ve Farrah çocuğunu kaybetmenin acısını en büyük düşmanına bile yaşatmak istemezdi.

"Ondan sonra ilişkimizi yürütemedik." Blake'in kasları onun dokunuşuyla gerildi. "Zaten sadece bebek için tekrar bir araya gelmiştik ve birbirimize bakıp kaybettiklerimizi hatırlamak çok acı veriyordu. O Atlanta'ya taşındı, ben de kendimi işime verdim. Hiç arkama bakmadım. Bazı geceler hariç..." Sesi kesildi. "Her neyse, gerçek bu. Hatırlamadığım bir hata, sen de dahil olmak üzere değer verdiğim herkesi mahvetti." Blake'in başı öne eğildi. "Gitmek istiyorsan seni suçlamıyorum."

Ortaya döktükleri sırlar duvarlara, zemine ve Farrah'ın iliklerine kadar işlemişti. Son bir saat içinde önüne o kadar çok bilgi atılmıştı ki, hepsini ayıklamak için yüksek güçlü bir süper bilgisayara ihtiyacı vardı.

"Öp beni."

Blake başını kaldırdı. Yüzünün her yerinde şok izleri vardı. "Ne?"

Farrah kendini tekrarlamak yerine Blake'in yüzünü tuttu ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Blake'in itirafı onu şok etmiş ve kızdırmıştı ve evet, hamilelik gibi büyük bir şeyi ondan sakladığı için ondan nefret etmeliydi. Ama aynı zamanda onun acısını da hissediyordu ve yıllar boyunca ona karşı hissettiği onca duygu arasında nefret hiçbir zaman bunlardan biri olmamıştı.

Ruhunun derinliklerine işlemiş ve senin bir parçan haline gelmiş birinden nefret etmek imkânsızdı.

"Gerçekten istediğin bu mu?" Blake'in sesi kızın omurgasını törpüledi.

Farrah başını salladı. Beyni geceki olaylar yüzünden kısa devre yapıyordu ve doğru düzgün düşünemiyordu.

Güzel.

Düşünmek istemiyordu. Hissetmek istemiyordu. Unutmak istedi.

Bu gecenin sonuçlarıyla yarın ilgilenebilirdi ama şimdilik sadece Blake'in ona verebileceği şeye ihtiyacı vardı.

Oblivion.

Blake ve Farrah öpüşmelerine ara vermeden onun yatak odasına girdiler. Kıyafetleri yere yuvarlandı, elleri dolaştı ve ağızları geçmişlerinin şeytanlarından kaçmak için aç ve çaresiz bir şekilde keşfe çıktı.

Bu aşk ya da şehvetle ilgili değildi; bu, bir süreliğine de olsa kötü hiçbir şeyin onlara dokunamayacağı bir yerde kendilerini kaybetmekle ilgiliydi.

Blake ona çarptı ve ağzından bir çığlık döküldü. İçindeki his cızırdayarak, vermesi gereken tüm kararları ve geride bırakmak istediği anıları külden başka bir şey kalmayana kadar yaktı.

"Bana bir söz ver," dedi Blake. "Sabah burada olacağına söz ver."

Farrah adamın ağızını tekrar kendi ağızına götürdü ve adam inleyip itişlerine devam edene kadar onun etrafında sıkıştı.

Blake'in isteğine cevap vermedi.

Farrah tutamayacağı sözler vermeyi sevmezdi.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Güneş ışığı. Sıcaklık ve yumuşaklık. Portakal çiçeği ve vanilya.

Blake'in cennet fikri -eğer komodininin üzerinde bir seks partisine girmiş bir rahibe gibi çılgık atan lanet çalar saat olmasaydı.

Hafta sonları alarmını sabah yediye, hafta içi uyandığı saatten birkaç saat sonraya kurardı çünkü sabahın erken saatleri onun en üretken olduğu saatlerdi. Blake tüm işlerini diğer insanlar yataktan çıkmadan önce halletmeyi severdi. Dikkati daha az dağınık, daha fazla odaklanırdı ama yine de bugün bütün gün yatakta kalabilirdi.

Dün onu, futbol oynadığı zamanlarda yağmur altında yapılan beş saatlik bir antrenmandan daha fazla yordu. Ham duygular çok kötüydü; sizi üç yüz kiloluk bir yan hakemin yapabileceğinden daha hızlı ve daha sert bir şekilde ayağa kaldırırdı.

Blake bir gözünü kırarak açtı ve elini çalar saatinin kapatma düğmesine vurdu.

Nihayet. Sessizlik.

Başını çevirmeden önce kendini destekledi. Yanındaki yastık boştu.

Sabaha kadar kalmasını istediğinde Farrah'ın hiç cevap vermediğini düşünürsek bunu bekliyordu. Yine de hayal kırıklığı içini kemiriyordu. Blake öyle bir beddua etmek üzereydi ki, annesi onu yıkamak zorunda kalacaktı.

Yatak odasının kapısı gıcırdayarak açıldı ve Farrah elinde iki fincan mis gibi kokan kahveyle parmak uçlarında içeri girdi.

Sabah burada olacağına söz ver.

Ve işte karşısındaydı, seksi saçları ve kalçalarını zar zor örten beyaz düğmeli gömleğiyle rüyalarından fırlamış bir hayal gibiydi.

Blake'in midesi altüst oldu. Daha önce yaşadığı hayal kırıklığı, onu göğsüne bastırma ve asla bırakmama arzusunun yerini aldı.

"Uyanmışsın." Farrah ona bir kahve uzattı, o da minnettar bir baş hareketiyle kabul etti.

"Buradasın."

Bir omzunu kaldırdı, neredeyse onun hissettiği kadar şaşırmış görünüyordu. "Konuşmamız gereken bazı şeyler olduğunu fark ettim."

"Bu hafif bir ifade," dedi Blake, sesi kuru çıkmıştı. Sabah iksirinden bir yudum aldı - sert ve siyah, kremasız, şekersiz, tam sevdiği gibi - komodinin üzerine koymadan önce. "Hadi konuşalım."

Dün geceki konuşmaları bir soru işaretiyle sona ermişti. Blake, Farrah'nın bu sabahki varlığının, ilk seferinde ne kadar kötü çuvallamış olursa olsun, onlara bir şans daha vermeye istekli olduğu anlamına geldiğini varsaydı -umdu-.

Kabul etmek gerekir ki Blake ona tüm gerçeği anlatmamıştı. Cleo'nun nasıl düşük yaptığını ya da kendisinden çok daha iyisini hak ettiği halde onun hayatına tekrar girerek ne kadar bencilce davrandığını bilmiyordu. Ama hikâyenin kendisiyle ilgili olan kısımlarını biliyordu ve Blake onu en karanlık yanından korumak için her şeyi yapardı.

"Dürüst olacağım." Farrah kupasını kalkanı ve kurtuluşuymuş gibi sıkıca kavradı. "Yaptığın şeyin bir hata olduğuna inanıyorum.

-Beni incitmek istemediğini söyledin ama incittin. Ve eski sevgilini hamile bırakmak gibi büyük bir konuda bana yalan söylediğin için çok öfkeliyim." Yutkundu. "Ben de çok, çok

Bebeginize olanlar için üzgünüm ve dün bana gerçeği söylediğiniz için minnettarım ama yalan söyleyemem ve size tekrar güvendiğimi söyleyemem."

Blake'in kalbi göğsünde buruştu.

"Aynı zamanda..." Bir tutam saçını gözünden kaçırdı, muhteşem yüzüne kararsızlık damgasını vurmuştu. "Geçmişte yaşamaktan bıktım ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım içimde seni bırakamayan bir şey var."

Büzüşme durdu.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, içimde seni bırakamayan bir şey var. Lanetlenmiş olacak.

"Yani." Farrah onu inceledi, bakışları anlaşılmazdı. "Görünüşe göre bir muammamız var."

"Ve benim bir çözümüm var." Blake yorganı üzerinden attı ve uzun, kendinden emin adımlarla aralarındaki mesafeyi sildi.

Evet, çıplaktı. Hayır, umurunda değildi.

Blake sahte tevazu göstermezdi. Michelangelo'nun Davut'unun eline su dökemeyeceğini biliyordu. Hatta David'den bile iyiydi, çünkü David'in aleti biraz küçüktü. Blake'inkiyse öyle değildi.

Farrah'ın nefesi kesildi. "Çözüm nedir?"

"Her seferinde bir gün alıyoruz. Birbirimizi yeniden tanıyacağız. Yeniden arkadaş olalım." Blake bardağı Farrah'ın titreyen elinden aldı ve kendi elinin yanındaki komodinin üzerine koydu. Başparmağını Farrah'ın yanağına sürttü ve Farrah'ın gözleri dalgalanarak kapandı. "Çıkmak ya da senin istemediğin bir şey yapmak zorunda değiliz. Ama seks yapmak istersen seni öyle bir boşaltırım ki gözlerin görmez olur. Bektan bir günün ardından konuşacak birini istersen, dinleme tahtan olurum. Birinin sana güzel bir yemek pişirmesini istiyorsan... iyi bir aşçı değilim ama sipariş vermekte üstüme yoktur." Farrah bir kahkaha attığında gülümsedi. "Demek istediğim, benden istediğin her şey olabilirim. Tabiri caizse, tüm avantajlara sahip bir arkadaş. Karşılığında istediğim tek şey beni dışlamaman."

"Bunu yaparsın." Sesinde bir parça şüphecilik vardı.

"Kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum. Senin için her şeyi yaparım." Blake başını eğdi ve dudaklarını onun boynunda gezdirerek derisinin altında sıkışmış bir kelebek gibi çırpınan nabzına ulaştı. "Bana tekrar güvenmen için ihtiyacım olan süre kadar bekleyeceğim."

"Ya bu hiç gerçekleşmezse?"

"O zaman sonsuza dek beklerim."

Boğazından bir ses koptu. "Kelimelerle aran her zaman iyiydi."

"İyi olduğum tek şey onlar değil." Blake'in ağzı kızın ince boğazından yukarı doğru tembel bir yolculuk yaparak çenesine, yanağına, burnuna... onun yavaş temposu karşısında sabırsızlıkla ayrılan ağzı hariç her yere gitti. "Anlaştık mı?"

Farrah gözlerini kırptırdı, sonra yavaşça başını salladı. "Şimdi ne istiyorsun?"

"Sen."

"Daha açık olman gerekecek." Blake tişörtünün altına uzandı ve kalçasının iç kısmını okşadı. Farrah kalçalarını ona doğru eğdi ama Blake bu davete karşılık vermedi, onun yerine kalçalarının üzerinde tembel daireler çizmeyi tercih etti.

Kız ona ters ters baktı ve o da masum bir gülümsemeyle karşılık verdi. Kalbi ve ruhuyla ona sahip olması, onunla biraz eğlenemeyeceği anlamına gelmiyordu.

"Beni boşaltmanı istiyorum. Önümüzdeki beş dakika içinde," diye ekledi, muhtemelen misilleme olarak.

Blake aşağılanmıştı. "Beş dakika mı? Beni hafife alıyorsun."

Onu ikiye ayırdı.

Komodininin üzerindeki saniyeye kadar doğru çalışan saate göre ikiden azdı ama o böyle alçakgönüllü olduğu için yuvarladı.

Farrah hâlâ kafası güzel olduğu için titrerken Blake onu kaldırdı ve ikinci kez yatağa fırlattı.

yuvarlak. Ama bu sefer parmaklarından daha fazlasını kullanacaktı.

Aleti bu düşünceyle gerildi.

"Bu arada," dedi Farrah, Blake'in prezervatif takmasını kapüşonlu gözlerle izlerken. "Anlaşmanın bir parçası olarak, dün geceki o kadınla birlikte olamazsın."

"Pat'i kastediyorsun."

Dudaklarını büzdü. "Doğru. Pat."

Blake'in ağzı sinsi bir sırıtışla kıvrıldı. "Kıskandığında çok tatlı oluyorsun."

Farrah yanaklarında ikiz gelincikler açarken, "Kıskanmıyorum," diye ısrar etti.

"Hayır mı?" Blake onun üzerine diz çökerek vücuduyla onu hapsetti. "Yani dün bütün günü Pat'le geçirmiş olmam umurunda değil mi?"

Farrah'nın yüzü karardı. "Şu anda başka bir kadın hakkında konuştuğuna inanamıyorum." Onu itmeye çalışsa da başarılı olamadı.

"Kıskanmadığını söylediğini sanıyordum," diye alay etti.

"Değilim. Ama şu an başka biriyle birlikte olmaktan bahsetmenin zamanı değil." Gözleri muzip bir parıltıyla aydınlanmadan önce alt dudağını büzdü. "Gerçi sen Pat'le olabiliyorsan, ben de başka biriyle olabilirim. Belki şu Egret'teki seksi barmenle? Adı neydi, Justin mi?"

Blake'in göğsünden tehlikeli bir hırıltı yükseldi. "Onun yanına bile yaklaşmayacaksın," diye tersledi. "Kötü bir cinsel yolla bulaşan hastalık vakası istemiyorsan tabii."

Farrah sırttı. "Şimdi kıskanç olan kim?"

"Tabii ki kıskandım." Blake onun ellerini başının üzerinde birleştirdi ve yüzleri birbirinden birkaç santim uzaklaşana kadar başını eğdi. "Ben paylaşmam. Söz konusu sen olduğunda paylaşmam. Bu özel bir anlaşma ve Justin sana yanlış bir şekilde bakarsa onu ellerimle parçalarım."

Farrah'ın gözleri parladı. "Tamam. Ama eğer özelse, bu Pat'i de bir daha göremeyeceğin anlamına gelir."

"Bu zor olacak."

Öfke yüz ifadesine geri döndü. Tartışmak için ağzını açtı ama adam onun sözünü kesti. "O benim personel şefim. Doksan yaşında bir rahibeden ne kadar cinsel olarak etkileniyorsam ondan da o kadar etkileniyorum ve bu his karşılıklı."

Duyulabilir bir yutkunma. "Oh."

"Ama bu kadar önemsediyini görmek güzel. Şimdi bu iş hallolduğuna göre..." Blake sırttı ve diziyile onun bacaklarını araladı. "Hadi daha eğlenceli bir şeye geçelim."

Farrah'nın yanaklarındaki kızarıklık derinleşti. "Biliyor musun, sen gerçekten kendini beğenmişin tekisin-" Adam sert bir hamleyle Farrah'ın içine girdiğinde Farrah'ın cümlesinin geri kalanı uçup gitti.

"Ukalalık hakkında ne diyordun?" Blake kızın bacaklarından birini kaldırıp omzuna dayadı, böylece daha derine inebilecekti.

Farrah cevap vermedi. Çarşafları yumruklarıyla sıkıca kavradı, adam kendini o kadar derine gömdü ki, kalbinin üzerine dövme yaptırabilirdi. Hâlâ onun gömleğini giyiyordu, bu da durumu daha da seksi kılıyordu.

Blake eğildi ve onun ağzını bu şekilde yakaladı. Dili onun tatlılığının içine kayd, okşadı, yaladı ve kollarında parçalanana kadar onun zevk iç çekişlerini yuttu.

Farrah henüz bilmiyordu ama onu parça parça geri alacaktı. Arkadaşlığını. Güvenini. Aşkını. Kalbini.

Onun her şeyini istiyordu ve bu sefer bunu berbat etmeyecekti.

Ama o gün gelene kadar Blake ona vermeye razı olduğu her şeye razı olacaktı çünkü Farrah'ın bir parçası bile diğerlerinin hepsinden daha iyiydi.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

"Eski günlerdeki gibi." Courtney çenesini elinin arasına aldı, nostalji dalga dalga yayılıyordu. "Leo ve Luke'u özlüyoruz ama dokuzda yedi hiç de fena değil. Artı Nate, tabii ki." Soluk yeşil tişörtü ve kot pantolonuyla bile film yıldızı karizması sergileyen aktöre göz kırptı.

"Bağırdığın için teşekkürler. Kendimi sekizinci tekerlek gibi hissetmeye başlamıştım," diyerek Kris'in belini bir koluyla sardı. Kris onun kucağına tünemiş, pilili beyaz bir sundress, gök yüksekliğinde takozlar ve 14 ayar altın kolyelerle süslenmişti.

Farrah, 500 dolarlık tasarımcı elbisesinin barbeküde giyilecek en iyi şey olduğundan emin değildi ama Kris senin için böyleydi. Kız spor salonunda elmas takıyordu. Elmas küpeler, ama yine de. Kris'in şık giyinmeye alerjisi vardı.

"Film nasıl gidiyor?" Sammy'nin bronz teni beyaz gömleğine vuruyor, ızgaradaki hamburgerleri çevirirken kasları gömleğinin kollarına doğru esniyordu.

Farrah, eski erkek arkadaşına bakıp Sahra'yı söndürmeye çalışır gibi karpuz suyunu yudumlayan Olivia'ya doğru bir bakış attı.

Farrah'ın yüzüne bir sırıtma yayıldı.

Oh, Liv.

Nate, "Rol arkadaşım ile ilgili birkaç sorun vardı ama çözüldü," dedi. "New York bölümünü tamamladık

dün çektik. Geri kalanını Los Angeles'ta çekeceğiz."

"Çok güzel." Sammy başıyla onayladı.

"Hey Liv, neden Sammy'ye hamburgerleri hazırlamasında yardım etmiyorsun?" Farrah önerdi. "Sıkılmış görünüyorsun ve o da ızgarayı tek başına yapıyor."

Sammy ve Olivia'nın ikisi de kıpkırmızı oldu.

"Ben halledebilirim. Izgara yapmak bir takım aktivitesi değildir." Sammy Farrah'a uyarıcı bir bakış attı ama Farrah bunu görmezden geldi.

Sammy'nin bunca yıl Blake'in sırrını saklamasının intikamı olarak düşün.

Tamam, Sammy'nin sırrı değildi ama bu Farrah'ın önemsiz tarafı için bir şey ifade etmiyordu.

"Hamburgerleri dağıtmanıza yardım edebilir," dedi Farrah. "Verimlilik. Liv'in en sevdiği şey."

Seni uykunda öldüreceğim, diye uyardı Olivia'nın gözleri.

Kapımı kilitleyeceğim, diye karşılık verdi Farrah.

Oda arkadaşı içkisini masaya çarptı ve Sammy ile aynı rahatsızlık ifadesiyle durdukları ızgaraya doğru yürüdü.

Nardo Crescas dilini şaklattı. "Farrah. Hadi gel."

"Yardım etmeye çalışıyorum," diye fısıldadı. "Sammy ve Olivia'nın aralarındaki küçük kavgayı bitirmelerinin zamanı gelmişti, sence de öyle değil mi?"

"Kan davası, 'uzun süreli ve acı bir kavga ya da anlaşmazlık' olarak tanımlanır. Bu nedenle, 'küçük kan davası' bir oksimorondur."

Farrah şakağını ovuştururken Courtney homurdandı. Bazı şeyler hiç değişmiyordu.

Sammy'nin üniversiteden en iyi arkadaşı ve yurtdışı eğitim grubunun bir diğer üyesi olan Nardo eskisi kadar sıksa değildi ve biraz daha az gergin görünüyordu ama yine de İnsan Ansiklopedisi rolü için seçmelere katılıyormuş gibi konuşuyordu. Farrah onun işindeki herkesin böyle konuşup konuşmadığını merak etti. Nardo Hazine Bakanlığı'nda ekonomistti ve Washington-D.C.'nin gayri resmi düz adam üniformasını giyiyordu: pötikareli bir ceketle eşleştirilmiş hakiler

düğmeli gömlek. Çok entelektüel, siyah çerçeveli gözlükler için bonus puan.

Herkes çoktan New York'a gitmişken, Nardo dün Washington'dan Sammy'nin çok başarılı olan pop-up pastane açılışını kutlamak için geldi. Crumble & Bake şehirdeki en yeni şeydi ve Farrah arkadaşı için daha mutlu olamazdı.

Şans eseri, Sammy'nin açılışı Kris ve Courtney'nin ziyaretiyle aynı zamana denk gelmişti ve Brooklyn'deki kiralık evinde bir FEA buluşması/Dört Temmuz öncesi barbekü partisi düzenlemeye karar vermişti. Luke Wisconsin'deydi ve Leo Avrupa'da bir kitap turundaydı, ama bunun dışında Şangay çevresindeki herkes hazır ve nazırdı.

Blake de dahil.

Altın rengi saçları ve günahkâr vücuduyla ölümlüler arasında bir tanrı olan adam arka bahçeye adım attığında Farrah'nın ağzı kurudu. O sabah Sammy'nin evine varmadan önce söz konusu vücuda yaptıkları aklına geldi ve yüzü Olivia'nın karpuz suyunun rengine döndü.

Blake arkadaşının sırtını sıvazlayarak, "Sam, buz mutfakta," dedi. Daha önce daha fazla buz almak için köşedeki dükkâna gitmeye gönüllü olmuştu.

"Sağ ol dostum." Sammy başını salladı.

Blake piknik masasında Farrah'ın yanındaki boş koltuğa kaydı. "Selam." Gamzeleri parladı.

"Hey." Kelebek kanatlarının kadifemsi uçları Farrah'ın kalbini okşadı.

Tehlikeli sulara geziniyordu. Blake'le yaptığı anlaşma kabul edebileceği en aptalca şeydi çünkü adam ne istediğini açıkça belirtmişti: onu. Her şeyini.

Ve eğer dikkatli olmazsa, bunu ona verebilirdi.

Seks bir yana, Farrah Blake'le konuşmanın ne kadar kolay olduğunu unutmuştu. Onu ne kadar güvende hissettirdiğini. Onu ne kadar çok güldürdüğünü. İlk seferinde ona aşık olmasını sağlayan her şey, tekrar aşık olmasını sağlayacak potansiyele sahipti,

Belki daha da fazla, çünkü ona karşı hissettiklerinin kural değil istisna olduğunu fark etmişti. Tek bir gülüşüyle onun içini dışına çıkarabilecek tek erkek oydu.

Ona güvenmiyordu, tamamen değil. Ama adam onun savunmasını aşarak daha da derine iniyordu ve bir gün beyaz bayrak sallamak ya da zaferle çıkmak arasında bir karar vermek zorunda kalacaktı.

Bir gün. Bugün değil.

"Bundan sonra ne yapacaksın?" Blake sıcak, sert bir elini kızın kalçasında gezdirdi ve kızın kalbi buna karşılık olarak ağladı.

Geçen hafta bir orduya yetecek kadar seks yapmışlardı. Vücudunun tamamen tükenmiş olacağını düşünürdünüz, ama hayır, arkadaşlarıyla bir barbekünün ortasında sıırılsıklamdı.

"Umarım benden 'sen' dememi beklemiyorsundur," diye fısıldadı Farrah, otokontrolünün tasmaını sıkarak.

Blake kıkırdadı, bakışları tembel bir erkek memnuniyetiyle parlıyordu. "Görüyorum ki birinin aklında seks var," dedi. "Brooklyn Botanik Bahçesi'ne gitmek ister misin diye soracaktım - orada ay sonuna kadar sürecektir özel bir gece sergisi var - ama ben de sapıkça bir şeylere varım." Durakladı. "Bahçede sapıkça bir şeyler yapabiliriz. Bu işleri renklendirir." Parmakları masanın altındaki külotunun kenarına çarptı.

Farrah yutkundu ve kimsenin fark edip etmediğini görmek için etrafına bakındı. Kris ve Nate onun telefonundaki bir şeye gülüyor, Courtney ve Nardo Black Mirror hakkında tartışıyor, Sammy ve Olivia ise birbirlerini görmezden gelmekle meşguldü.

"Bir bahçede sapıklık yapmayacağız." Elini kavradı ve tekrar kucağına koydu. Eli adamın etkileyici ereksiyonuna dokundu ve erimiş lavlar karnının alt kısmına döküldü. "Ve ne demek istiyorsun, işleri renklendirmek mi? Şimdiden sıkıldın mı?"

Blake'in gözleri güneşin altındaki bozulmamış buzul gölleri gibi parlıyordu. "Asla."

Aralarında söylenmemiş sözlerden oluşan kalın bir ip uzanıyordu.

Farrah öksürüyormuş gibi yaparak kabloyu kesti. "Bahçe işleriyle uğraşacak tipte biri değilsin. Ayrıca, bu bir randevuya benziyor." Randevular anlaşmanın bir parçası değildi. Anlaşmanın bir parçası değildi ama henüz o yola girmekten çok korkuyordu.

Blake omuz silkti. "Landon'dan duydum, kulağa ilginç geldiğini düşündüm. Ayrıca bahçeleri seviyorsun ve bu bir randevu değil."

"Öyle değil." Şüphecilik, bir soru olabilecek şeyi bir ifadeye dönüştürdü.

"Hayır. Eğer bu bir randevu olsaydı, sana çiçek getirirdim, çiçeklere götürmezdim."

Farrah kahkahalara boğuldu ve Blake'in yüzündeki sırıtış daha da genişledi.

"Al bakalım." Olivia Farrah'nın önüne bir hamburger koyarak neşesini böldü. "İçine tükürmediğime şükret." Oda arkadaşının yanında oturan adama kaşlarını çattı. "Blake."

"Liv."

Farrah arkadaşlarına Blake'le yaptığı anlaşmadan bahsetmişti çünkü daha fazla sırrın yaratacağı ek strese ihtiyacı yoktu. Sammy heyecanlanmış, Kris kayıtsız kalmış, Courtney heyecanlanmış ve Olivia üzülmüştü. Farrah'ya en yakın olan oydu ve bu nedenle de en korumacı olan oydu. Kızın çelik bir tuzak gibi hafızası olduğundan bahsetmiyorum bile. Zaman Kris ve Courtney'nin Blake'e karşı besledikleri düşmanlığı yumuşatmıştı ama Olivia bunu çok iyi hatırlıyordu. Farrah, Blake'in ondan ayrılmasının gerçek nedenini açıkladıktan sonra bile temkinli davranmıştı.

Sammy'nin açılışında Blake ve Farrah'ı birlikte görünce Nardo'nun kaşları kalktı, ama hiçbir şey söylememişti, bu yüzden Farrah onu zihinsel olarak "kayıtsızlar" kampına dahil etti.

Evin derinliklerinde bir kapı zili çaldı.

"Ben bakarım," dedi Sammy. "Nardo, hemen yerime bakabilir misin?"

"Sorun değil." Sammy kapıyı açmaya giderken Nardo

Olivia'ya tuhaf bir bakış attı.

"Bil diye söylüyorum," dedi Olivia Blake'e. "Eğer Farrah'ı bir daha incitirsen, seni hayalarından asar ve balta fırlatma yarışmasının ortasına atarım."

Blake'in gülümsemesi hiç değişmedi. "Not edildi. Yaratıcılık için bonus puan. Yale diplomanız senaryo yazarlığı yerine finans alanında harcanmış."

Olivia, Blake'in umursamaz cevabı karşısında oflayıp puflarken Farrah bir kahkaha daha atmaktan kendini alamadı.

"Ciddiyim." Olivia parmağıyla Blake'in göğsünü dürttü. "Sadece orgazm. Kalp kırıklığına izin yok."

Bu kez, Farrah dehşet içinde bembeyaz kesilirken gülen Blake oldu.

"Liv!"

Blake bir kolunu Farrah'nın omzuna atarak, "Merak etme," dedi. "Orgazm garanti ve kalp kırıklığı menüde yok."

"Kim orgazm garantisi veriyor?" Courtney konuşmalarına müdahale etti.

Kimse cevap veremedi. Kris bir küfür savurdu. "Bu da kim lan?"

Başlarını evin girişine doğru çevirdiler. Sammy dönmüştü... yanında muhteşem, uzun bacaklı bir sarışınla. Gizemli kadının Charlize Theron'u utandıracak bir yüzü vardı ve Farrah'ın Mode de Vie'nin son sayısından tanıdığı şık kırmızı bir tulum giymişti.

"Merhaba, Nardo," diye mırıldandı sarışın.

"Selam Jess." Nardo, yeni gelene kaşlarını çatan Olivia'ya bir kez daha dikkatli bir bakış attı.

Sammy boğazını temizledi. "Çocuklar, sizi kız arkadaşım Jessica ile tanıştırmak istiyorum. Jess, bu herkes." Olivia'nın ismine takılarak grubu tanıttı.

Duyurusunu sessizlik karşıladı.

Şok Farrah'ın damarlarında dolaştı. Kız arkadaş mı? Sammy bugüne kadar bir kız arkadaşı olduğunu ima bile etmemişti.

İlk konuşan Nate oldu. "Memnun oldum Jessica. Ben Nate." Kendisini yeniden tanıttı.

Yeniden tanıştırmaya ihtiyacı olan son kişi.

Jessica gülümsedi. "Kim olduğunu biliyorum." Kızarmak yok, yüz kızarması yok. "Ben de memnun oldum."

"New York'a yeni geldi. Dünkü açılışa gelemedi çünkü bir davası vardı," diye açıkladı Sammy.

"Oh. Avukat mısınız?" Kris'in ses tonundan cevabı umursamadığı anlaşılıyordu.

"Teknoloji hukuku, bu yüzden Bay Area benim uğrak yerim. Silikon Vadisi hakkında pek çok şey söyleyebilirsiniz ama asla sıkıcı değildir." Jessica gülümsedi.

Kris esnedi. "Büyüleyici."

Farrah gizlice Olivia'ya baktı. Olivia yüzündeki ifadeyi silmişti ama Farrah onun omuzlarının gerginliğini ve saatinin kayışıyla nasıl oynadığını okuyabiliyordu. Olivia kızgındı.

Nate boğazını temizledi. "Hey, neden yemekler soğumadan yemiyoruz? Sosisli sandviçler ızgarada ama burgerler de pişmiş. Hadi başlayalım."

Plastik kapların şangırtısı ve hafif gevezelikler gerginliği azalttı, ancak alttan alta bir huzursuzluk akımı devam etti.

"Görünüşe göre Olivia'nın balta fırlatma yarışmasının ortasına atmak istediği tek kişi ben değilim," diye mırıldandı Blake. "Sammy'yle bir süredir görüşmediklerini sanıyordum."

"Karmaşık bir durum."

Olivia duygularını herkesin içinde tartışmaktan hoşlanan bir tip değildi, bu yüzden Farrah arkadaşını şimdilik üçüncü dereceden suçlamaktan kaçındı.

Hatırlatma: Eve gitmeden önce Ben & Jerry's stoklayın.

"Karmaşık, anlıyorum. Ama basit olan ne biliyor musun?" Blake kaşlarını oynattı. "Brooklyn Botanik Bahçesi'nde bir gece yürüyüşü. Randevu değil, yemin ederim. Sadece çiçeklerden faydalanan, gülleri koklayan iki arkadaş."

Belki de güneş ışığı, eski dostlarla çevrili olmanın verdiği baş dönmesi ya da Blake'in çocuksu gülümsemesiydi. Ya da

Farrah tedbiri elden bıraktı.

Ne zararı olabilir ki?

"Tamam," dedi. "Hadi bahçeye gidelim."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Bir sonraki ay uçup gitti. Farrah, özgeçmişinin ve ön yazısının kopyalarını şahsen bıraktıktan ve takip etmek için aradıktan sonra bile, başvurduğu tasarım firmalarından hiçbirinde hala bir görüşme yapmamıştı.

Sonuç olarak, Blake ile daha önce yaptığı anlaşma gibi daha bireysel müşteriler aramaya başlamıştı. Bu ideal değildi - henüz tam zamanlı serbest çalışmaya hazır değildi - ama kariyeriyle ilgili artan paniğin ortasında ona bir amaç duygusu veriyordu.

Bu arada Blake, Farrah'nın kafasını kurcalayan endişelerinden uzaklaşmasına yardımcı oldu. Sammy'nin barbeküsünden sonra bahçede geçirdikleri gece, Blake'in onu şımartmaya ikna ettiği pek çok cinsel olmayan aktivitenin ilki oldu. Farrah bunu nasıl başardığını bilmiyordu ama kendini Central Park'ta piknik yaparken, Coney Adası'na günübirlik geziler yaparken ve bir zamanlar hayatına bir daha girmesine asla izin vermeyeceğine yemin ettiği adamlarla Brooklyn Köprüsü'nde gece yarısı yürüyüşlerine çıkarken buldu.

Daha da kötüsü, Farrah randevusuz buluşmalarından hoşlanıyordu. Hem de çok. Her biri midesindeki kelebeklere bir tür özel Godzilla ışın tabancası doğrultuyor ve tüm vücudunu ele geçirmekle tehdit edene kadar daha da büyümelerine neden oluyordu.

"Miami'de ne kadar kalacaksın?" diye sordu, gecenin soğuğu teninde gezinirken titriyordu.

Ağustos şehrin en sıcak ayıydı ama saat on birdi ve yerden 100 kat yüksekleydiler. Farrah elbisesinin ve sandaletlerinin üzerine bir ceket giymiş olmayı diledi. Yine de öğle yemeği randevularının -daha doğrusu randevusuzluklarının- gecenin bu saatlerine kadar uzamasını planlamamıştı.

"Bir hafta. Bir sürü toplantı ve gözden geçirme planlandı." Blake onu göğsüne çekti ve kollarını ovarak tüylerini diken diken etti. Sıcaklık karnına doğru süzüldü ve tekrar titredi, bu sefer soğuktan başka bir nedenden dolayı. "Beni çok fazla özleme." Sesinde kendine özgü ukala ve alaycı bir tını vardı.

"Sen öyle san." Farrah yüzünü adamın göğsüne gömdü ve onun keskin, narenciye kokusunu içine çekti. "Bana pastelitos getirsen iyi olur yoksa çok kızarım."

Blake'in kıkırdaması kadının içinde titreşti. "Not edildi. Bu arada iş arayışın nasıl gidiyor? Liv özgeçmişlerinizi şahsen bıraktığınızdan bahsetmişti?"

Blake ve Olivia geçen ay bir ateşkese varmışlardı. Görünüşe göre, bu ateşkes Olivia'nın onu gördüğü yerde öldürmemesinden Farrah'ın mesleki sıkıntıları hakkında bilgi vermesine kadar evrilmişti.

Farrah iş arama sorunlarını Blake'ten saklamak istemiyordu; sadece bunu utanç verici buluyordu. Dairesini tasarlamak için ona bir ton para ödemişti ve şimdi saygın bir firmadan telefon görüşmesi bile alamıyordu. Ya da herhangi bir firmadan.

"Harika değil ama denemeye devam edeceğim." Farrah geri çekildi ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bu arada, daha fazla müşteri arıyorum, eğer evinin elden geçirilmesi gereken birini tanırıyorsanız..."

"Sana haber veririm." Blake ağırbaşlı bir ifadeyle onu inceledi. "Kendi başına devam etmek için gereken her şeye sahip olduğunu söylerken şaka yapmıyordum. Seni işe alacak kadar zeki olmayan bu stüdyoları siktir et. Tam bir setten birkaç bıçak eksikler ve onlarsız daha iyi olursun. O aptalları kovalamak için harcadığın tüm zamanı kendi işini kurmak için kullanabilirsin."

kendi şirketiniz. Yeteneğin ve bağlantıların var. Bak benim evimde ne kadar iyi bir iş çıkardın. Gelen herkes bayılıyor."

Farrah kaşlarını kaldırdı. "Kaç kişi geliyor?"

Blake konuklarını parmaklarıyla işaretledi. "Sen, Landon, Justin, Pat, Sammy, ve..." Kaşlarını çattı. "Mesele bu değil. Mesele şu ki, hayallerinizin peşinden koşmak için belirli bir zaman çizelgesi yoktur. Hiçbir zaman uyandığınızda yanıp sönen bir neon tabela görüp 'İşte o gün bugündür' diyeceğiniz bir gün olmayacak. Bu seçimi kendiniz yapmak zorundasınız."

Farrah onun destekleyici olmaya çalıştığını biliyordu ama yine de kızgınlık tenini ısıtıyordu. "Sana söyledim, hazır değilim. Zorlamayı bırak." Blake'ten uzaklaştı ve açılı cam bölmelerden birine doğru yürüdü. Manhattan'ın üzerinde havada asılı duran bir açık hava güvertesi olan The Edge'deydiler. Giriş ücretine dahil olanlar: 360 derecelik şehir manzarası ve yükseklikten hoşlanmayanlar için sağlıklı bir vertigo dozu -Farrah dahil-.

Kızın huysuzluğu Blake'i yıldırmadı. Onu takip etti, çenesinden tuttu ve kendisine bakmaya zorladı. "Bugün dünyada kaç tane Efsane dalı olduğunu biliyor musun?" diye sordu. "On iki tane. Austin, L.A., Chicago, New Orleans, Seattle, Houston, Dallas, Londra, Boston, Dublin, Barselona ve Madrid. New York ve Miami'yi de dahil edersek on dört. Ve çok daha fazlasını açmayı planlıyorum."

"Tebrikler." Farrah kendini Blake'in elinden kurtarmaya çalıştı ama nafile.

Parmakları kadının tenini yaktı ve bakışlarının yoğunluğu ruhunu kavurdu. "Beş yıl önce kaç tane vardı biliyor musun? Sıfır. Eğer bana nefret edenleri siktir edip hayallerimin peşinden gitmemi söyleyen kız olmasaydı hâlâ sıfır olurdu. Ben kendime inanmazken o bana inandı ve o olmasaydı bugün bulunduğum yerin yakınında bile olamazdım. Beni olduğum kişi yaptı ve her şeyimi ona borçluyum."

Farrah'ın nabzı kontrolden çıkmıştı. Aralarında görünmeyen bir ip uzanıyor ve Blake ona her baktığında, sanki onun dünyasının güneşiymiş gibi, kalbinin tellerini çektiyordu. Blake'in, onun ürperişinin bu ipliği aşip bedenine ulaştığını hissettiğinden emindi çünkü o da titriyordu, gözleri üzerlerinde asılı duran gece göğü kadar karanlıktı.

"'Nefret edenlerin canı cehenneme' ifadesini kullandığımı hatırlamıyorum," diye homurdandı.

Blake'in dişleri tekrar ciddileşmeden önce karanlıkta bembeyaz parladı. "Belki tam olarak bu kelimelerle değil, ama duygu oradaydı. Her şeyi yapabilirsin. Buna inan."

Sesindeki samimiyet nabzını bir daha asla gitmeyi düşünmediği bir yere doğru uçurumdan aşağı yuvarlanmaya yöneltti.

"Korktuğumu biliyorum. Ben de korkuyordum. Hâlâ da korkuyorum. Bazen uyandığımda ne yaptığım hakkında hiçbir şey bilmediğimi düşünüyorum ve her şeyin başıma yıkılacağından korkuyorum. Bu his hiç geçmiyor. Ama korkuyu geride bırakanlar başarılı oluyor." Blake onu serbest bıraktı ve yüzünü tekrar şehre dönmesi için çevirdi. Ellerini onun kalçalarına, çenesini de omzuna dayadı. "En son dünyanın tepesinde durduğumuz zamanı hatırlıyor musun?" diye fısıldadı. "Macau. Courtney'nin doğum günüydü. Bungee-jumping'e gitmiştik ve sen o kadar korkmuştun ki birkaç kez geri çekilmeye çalışmıştın. Bungee operatörünün bizi öldüreceğini düşünmüştüm."

Farrah'nın yumuşak kahkahası gece havasına karıştı. "Hatırlıyorum. Tony Robbins'e yakışır bir motivasyon konuşması yapmıştın."

"Lütfen. Ben Tony Robbins'ten daha iyiyim," diye alay etti Blake. "Mesele şu ki, en büyük korkularından biriyle yüzleştin ve onu çirkin suratına yumrukladın. Bunu tekrar yapabilirsin. Korkun ne olursa olsun ya da ne kadar düşersen düş, hayatta kalacaksın. Ve ben seni yakalamak için orada olacağım."

Farrah'ın nefesi kesildi. Manhattan ayaklarının dibinde uzanıyordu, yüce hayaller ve vaatlerden oluşan ısıltılı, karışık bir ağ. Bazıları kırılmış, bazıları gerçekleşmiş, hepsi de acımasız beton ormanda bir amaç duygusu arıyordu. Onu uçurumun kenarından binlerce metrelik bir yuvarlanmadan ayıran camdan başka bir şey yoktu.

Camlara ve Blake'in belini sıkıca kavramasına rağmen Farrah dehşete kapılmıştı çünkü düşmeye başlamıştı bile. Ve Blake ne derse desin, yere çakılırsa hayatta kalabileceğinden emin değildi.

Blake ertesi gün öğleden sonra Miami'ye uçtu ve Farrah'ı düşünceleriyle baş başa bıraktı.

İçindeki sesler yabani otlar gibiydi; beklendiği gibi, ölçülü olduğunda iyiydi, ama çok fazla olursa onu boğar ve felç ederdi.

Olivia başka bir randevuydaydı ve Farrah sessizliğe gömülmek, azalan kariyer beklentilerini düşünmek ve Blake'e olan hisleri yüzünden acı çekmek yerine annesini aradı.

"Cuma gününe kadar size cevap vermezlerse stüdyoları tekrar takip edin." Cheryl Lau'nun sesi telefonda cızırdıyordu. "Bazı insanlar o kadar tembel ki, muhtemelen henüz özgeçmişinize bakmamışlardır. Sen bir NIDA yarışması galibisin. CCU'dan sınıf birincisi olarak mezun oldun. Kapını aşındırıyor olmalılar."

"Biliyorum, biliyorum." Farrah ayak başparmağına yeni bir kat kırmızı oje sürdü. Düzenli bir iş bulana kadar profesyonel pediküre para harcamamayı tercih ediyordu. Ya da kendi tasarım stüdyonu kurabilirsin, diye fısıldadı iç seslerinden biri. Farrah onu bastırdı. "Neredesin sen?"

Dalgaların ve arka planda Kantonca konuşan insanların sesinden annesini zar zor duyabiliyordu.

"Derneğin yıllık toplantısı için San Diego'dayım." Cheryl burnunu çekti. "Çok fazla drama var. Üyelik başkanının karısı seyahatten hemen önce boşanma davası açtı ve dün o kadar çok içti ki sahilde sızdı. Çok aptalca. Soyulmadığı için şanslı."

"Vay canına. Vahşi tarafta yaşıyorsun," diye alay etti Farrah. "Hımm. Evde kalmalıydım. Burada insanların yaptığı tek şey dedikodu, dedikodu, dedikodu."

"Bunu her yıl söylüyorsun ama yine de her yıl inzivaya çekiliyorsun."

Annesinin, Farrah liseden mezun olduktan hemen sonra katıldığı yerel Çin dans derneğiyle aşk-nefret ilişkisi vardı. Nefret ettiğini söylemeyi çok severdi ama Farrah bunun göstermelik olduğunu biliyordu. Dernek, Farrah üç yıl önce New York'a taşındığından beri yalnız yaşayan Cheryl için çok ihtiyaç duyulan bir eğlence ve arkadaşlık kaynağı sağlıyordu.

Suçluluk duygusu Farrah'ın ensesini sızlattı. Onu daha sık aramalı ve ziyaret etmeliydi. Annesinin güçlü bir sosyal hayatı olmasına rağmen, Farrah onun yalnız olduğundan endişeleniyordu. Cheryl boşandığından beri kimseyle çıkmamıştı ve henüz ellili yaşlarındaydı. Aşkta ikinci bir şans için hâlâ bolca zamanı vardı.

"Yemek ve dans için geldim." Cheryl arka plandaki birine "Sessiz ol, kızım! konuşuyorum!" diye bağırdı.

Farrah güldü. "Sorun değil. Yolculuğunuzun tadını çıkarın. Seni daha sonra arayabilirim."

"Hayır, sorun değil." Cheryl tereddüt etti. "Noel için eve geliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki. Tatillerde hep eve gelirim." "Güzel, güzel."

Cheryl'in ses tonu Farrah'nın örümcek hislerini harekete geçirdi. "Anne, bana söylemediğin şey ne?"

"Yok bir şey. Sadece düşünüyordum." Cheryl boğazını temizledi. "Her neyse, yanında bir erkek arkadaş getirecek misin? Bir damat en iyi Noel hediyesi olurdu ama önce onu incelemem lazım. Anneler her zaman birinin iyi ya da kötü biri olup olmadığını anlayabilir."

Kafaya indirilen bir balyoz kadar incelikliydi. Cheryl'ın yuva kurma, evlenme ve bir sürü torun doğurma konusundaki nazik dürtüklemeleleri düpedüz itip kakmaya dönüşmüştü ve Farrah henüz yirmi beş yaşındaydı.

"İyi ya da kötü yumurta yok. Kimseyle çıkmıyorum." Teknik olarak doğru. Değil mi?

"Kimse yok mu?" Hayal kırıklığı telefonda Farrah'ın kulağına sızdı. "Bir randevun bile mi yok? Genç ve çekicisin. Belki de süpermarkete yeterince sık gitmiyorsundur."

Tamam, yumurta benzetmesi garipleşmeye başlamıştı. "Birileriyle çıktım." Farrah alt dudağını çiğnedi, Blake'le olan bir tür randevularını açıklayıp açıklamama konusunda kararsızdı. "Blake'le takılıyordum."

"Blake mi? Kalbini kıran Şangaylı çocuk mu?"

Cheryl, Farrah Şangay'dan eve döndüğünde ve Blake'i hatırlatan bir şey gördüğünde ya da duyduğunda gözyaşlarına boğulduğunda kızını teselli etmek için elinde mendiller ve dondurma ile orada olmuştu - birlikte izledikleri bir film; dans ettikleri bir şarkı; yirminci yaş gününde ona hediye ettiği ve mürekkebi bitene kadar atmaya kıyamadığı Kelly Burke sınırlı sayıdaki Pantone keçeli kalem seti.

"Evet." Farrah annesine olanları hızlıca özetledi, seks kısmı hariç. Cheryl'a Blake'in tasarım projesinden çoktan bahsetmişti, sadece müşteri olarak onun adını vermemişti. "Bir şey söylemeden önce, düşüncesiz davrandığımın farkındayım. Blake'le geçmişimizi göz önüne alırsak, onunla konuşmamalıyım bile. Değil mi?"

"Şart değil." Farrah annesini o kadar iyi tanıyordu ki telefonda omuz silkişini duyabiliyordu. "Değişmiş ve işleri yoluna koymak istiyor gibi görünüyor. Ayrıca, ona çok aşıktın. Belki de bu senin ikinci şansındır." Sesi hüzünlü geliyordu. "Kin, tutunulacak en kötü şeydir. Biri seni ne kadar incitmiş olursa olsun, affetmedikçe iyileşemezsin. Bazen bu hayatına devam etmek anlamına gelir. Diğer zamanlarda ise her şeye bir şans daha vermek anlamına gelir."

Farrah telefonunu daha sıkı tutuyordu. "Sence Blake'e bir şans daha vermeli miyim?"

İki ay önce olsa bu fikirle alay ederdi ama şimdi annesinin tavsiyesiyle içini garip bir sıcaklık kapladı.

"Bence kalbinin sana söylediğini yapmalısın. İncinmekten o kadar korkarız ki kalbimizi bir kaleye hapsederiz ama kalpler aradıklarını bulana kadar özgürce dolaşmak içindir. Bırak seninki seni gitmen gereken yere götürsün."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Haftalar süren baş ağrılarından sonra Blake'in işleri yeniden daha düzgün bir zeminde ilerliyordu. Tesisat sorunlarını halletmiş, zamanında teslimat yapabilecek başka bir içki distribütörü bulmuş ve Miami ziyaretini mükemmel bir şekilde gerçekleştirmişti. Sadece şehir yetkililerini avucunun içine almakla kalmamış, aynı zamanda popüler Wynwood bölgesinde Legends için mükemmel bir mekan bulmuştu.

New York şubesi henüz açılmamış olabilir, ancak Legends'ın yaptığı büyüklükte iş yaptığında, bir sonraki projeye başlamadan önce bir projenin bitmesini bekleme lüksüne sahip değildi. Blake hızlı bir program dahilinde çalışıyordu.

Ama Miami'nin sahillerinden ve bir iş anlaşmasının bir araya geldiğini görmenin heyecanından ne kadar keyif almış olursa olsun, şu anda olduğu yerde olmayı tercih ederdi: mutfağında, ellerini tezgâha dayamış, Farrah Hoover'ın seçmelerine katılır gibi ona sakso çekerken.

"Siktir." Farrah onu acımasızca çalıştırırken Blake'in iniltileri mermer boşlukta yankılandı. Diliyle. Elleriyle. Dişler. Onu boğazının sonuna kadar çekip apış arasına bastırana kadar tekrar tekrar sınıra götürdü.

Orgazmı onu acımasızca ve pişmanlık duymadan parçaladı. Dizleri büküldü ve mutfak tezgâhını eliyle sıkıyor olsaydı yere yığılacaktı.

Ölümcül pençe. Blake bağırduğundan emindi -yüksek sesle- ama kulaklarındaki uğultudan başka bir şey duyamıyordu.

Görüşü netleştğinde Farrah'ın kendinden memnun bir sırıtışla ona baktığını gördü.

"İş seyahatlerine daha sık çıkmalıyım." Onu kaldırdı ve tezgâhın üzerine oturttu. Henüz çıplak değildi ama bu bir saniye içinde halledebilecekleri bir şeydi.

"Hmm. Belki. Bu pastelitos içindi." Başını adamın Miami'den getirdiği guava dolgulu börek kutusuna doğru eğdi. "Beni BOB'la bırakıp kaçtığın için uygun bir özür."

Blake'in kaşları birbirine çarptı. "Bob da kim? Soyadı ne? Sadece konuşmak istiyorum." Ve onu öldür. Merak etme, yavaş ve acı verici olacak.

Farrah'nın gözleri muziplikle parlıyordu. "BOB. Pille Çalışan Erkek Arkadaş. Soyadı: Vibratör. Sanırım benden bıkmaya başladı, bu yüzden geri dönmen iyi oldu." Bacaklarını onun beline doladı ve dilini onun alt dudağında gezdirdi, bu da onu üzerinde oturduğu mermer levhadan daha sert hale getirdi.

Evet, şimdiden. Konu Farrah olunca, Blake'in aleti bir Iron Man şampiyonundan daha uzun maraton koşabilirdi.

"BOB Vibratör'den sonra ikinci sırada mıyım? Saçmalık." Blake'in omuzları artık avlaması gereken bir pislik olmadığı için rahatlamıştı. "İlk olarak, senden asla bıkmayacağım."

"Hmm. Göreceğiz."

"Görmemize gerek yok. Biz biliyoruz. En azından ben biliyorum." Blake ellerini kadının kalçalarının yanlarında gezdirdi. "Bunu kanıtlayabilirim."

"Cezbedici," diye mırıldandı. "Ama önce..." Onu itti ve tezgahın üzerinden atladı. "Kahve."

Blake'in çenesi çözüldü ve Farrah odayı sıcaklığıyla dolduran güneşli bir kahkaha attı.

"Kahve bekleyebilir. Daha senin sıran gelmedi." Özgürlük Heykeli büyüklüğünde bir ereksiyonla buradan çıkmasının mümkün olmadığını söylemeye gerek bile yok.

"Evet, bu yüzden kahveye ihtiyacım var," diye homurdandı Farrah. "Dün gece hiç uyumadık ve şimdiden..." Mikrodalganın üzerindeki saate baktı. "Sabah dokuz buçuk."

Tamam, Blake dün kaybettiği zamanı telafi etmek için fazla hevesli davranmış olabilir. Farrah hiç şikâyet etmemişti ama şimdi daha yakından bakınca yorgun görüldüğünü fark etti. Dudakları sarkmış ve esnemesini tutmaya çalışmış ama başarılı olamamıştı.

Blake biraz suçluluk duygusuyla, "Sana kahve getirelim," dedi. "Kahve çekirdeğim bitti ama alt katta bir kafe var."

"Mükemmel."

Blake giyindi, beyzbol sopasıyla birini bayıltacakmış gibi görünmemek için paketini sıkıştırmaya ekstra özen gösterdi ve asansöre binerek bir kahve dükkânı, kütüphane, gösterim odası ve birkaç konferans salonunun bulunduğu lobi katına indi.

Pazar sabahı pek fazla insan yoktu ve Blake içkilerinin parasını ödedikten sonra cam kenarında en iyi koltuklardan birini kaptılar.

"İyi haberlerim var." Farrah kalp şeklindeki latte sanatı eriyene kadar kahvesini karıştırdı. "Bir müşteriyle daha anlaştım."

"Bu harika bir haber!" Blake'in içinden gurur akıyordu. "Kimmiş o?"

"Bir model. Gelecek vaat ediyor ama büyük bir güzellik sözleşmesi imzaladı ve dairesini daha çok evi gibi hissettirmek istiyor. Fazla para vermiyor ama her şey hiç yoktan iyidir."

"Hâlâ harika." Blake onun elini sıktı. "Bunu yapabileceğini biliyordum."

Farrah'nın gözleri yumuşadı. "Teşekkür ederim. I-" Kısa bir süre durdu. "Aman Tanrım."

Blake onun bakışlarını takip ederek birbirlerine sarılmış halde içeri giren çifte baktı. Adam onların yaşlarındaydı. Yirmili yaşların ortalarından sonlarına doğru, metroseksüel bir dangalak tarzında iyi görünümlü. Kadın kusursuz bir şekilde

Bakımlıydı ama erkek oyuncağından en az yirmi yaş büyüktü. Kadın tanıdık geliyordu ama onu tanıyamadı.

Farrah'ın elini sıkıca kavrayarak kan dolaşımını durdurdu. "Bu Kelly Burke." Her kelimesinden şok damlıyordu. "Eski patronum. Ve bu da onun vaftiz oğlu, Matt. Z Hotels projesinden sonra terfi alan kişi."

Demek Kelly bu yüzden bu kadar tanıdık geliyordu. Farrah bu kadını idol olarak görmüş ve Şangay'da birlikteyken ona Kelly'nin bir resmini göstermişti - Kelly'nin tasarladığı her otelden bahsetmeye gerek bile yoktu.

Blake, Matt'in Kelly'nin kulağına bir şeyler fısıldamasını ve yaşlı kadının bir ergen gibi kıkırdamasını izledi. Farrah'ı henüz fark etmemişlerdi.

"O sadece onun vaftiz oğlu, değil mi? Biyolojik bir bağ yok mu?"

"Çünkü eğer öyleyse, bu oldukça rahatsız edici."

"Akrabalık yok. Ama yine de." Farrah'ın sesi titriyordu. "En iyi arkadaşının oğlu ve onun çalışanı."

Blake'in ağzı acımasız bir çizgiyle kapandı. "Şimdi o terfiyi neden aldığını biliyoruz."

Matt önce Farrah'ı fark etti. Gözleri irileşti ama sonra yüz ifadesini umursamaz bir hale getirdi. Kolunu Kelly'nin belinden çekti ve ona başka bir şey fısıldadı, bu da Kelly'nin lazer gözlerle eski çalışanına odaklanmasına neden oldu.

Kelly bir puma için oldukça seksiydi. Parlak kahverengi saçları, kıvrımlı vücudu ve cildini pürüzsüz ve çizgisiz tutan ince bir Botox dokunuşu. Ama yılan gözleri vardı, karanlık ve soğuk.

Blake ondan ilk görüşte nefret etti.

"Farrah." Kelly yanında Matt'le birlikte süzülerek geldi. "Seni burada gördüğüme şaşırdım."

"Seni burada gördüğüme şaşırdım. Matt'le birlikte." Farrah, kulakları pembeleşen Matt'e sivri bir bakış fırlattı.

"O benim vaftiz oğlum ve bu binada oturuyor. Ona dairesinde bir konuda yardım ediyordum," dedi Kelly, havalandırmadan gelen klima sesinden daha soğuk bir sesle.

Blake Matt'i daha önce buralarda görmemişti ama dördü de Kelly'nin bahsettiği "şeyin" ne olduğunu biliyordu.

"Seni ofiste özlüyoruz." Kelly samimiyetsizdi. "Şu anda hangi firmadasın?"

Farrah elini Blake'inkinden çekti ve kahvesinden bir yudum aldı. "Şu anda danışmanlık yapıyorum. KBI'dan sonra kurumsal bir kariyerin benim için uygun olmayabileceğini düşündüm."

"Anlıyorum." Kelly'nin gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Hangi firmalardan teklif aldınız? Şehirdeki pek çok tasarımcıyla arkadaşım var. Belki yeniden düşünmen için anlaşmayı tatlıya bağlamalarını sağlayabilirim. Çok yeteneklisin."

Cesaret verici sözlerine rağmen Kelly, saldırmak için kıvrılmış bir kobrayı andırıyordu.

Matt onun yanında bir elini saçlarının arasından geçirdi. En azından o, utanmış görünme nezaketini gösterdi.

Farrah'ın yüzü soldu. Gözlerinde bir şey parladı, bir farkındalık. Ne konuda, Blake bilmiyordu. "Teşekkür ederim, ama hayır." Ayağa kalktı. "Gitmemiz gereken bir yer var, o yüzden sizi yalnız bırakayım. Sizinle karşılaşmak her zaman bir zevk."

Blake, Farrah'ı asansöre kadar takip etti ve Farrah'ın kendi katının düğmesine öyle sert bastı ki, düğmenin kırılmamasına şaşırdı.

"Onlara benim davranacağımdan çok daha nazik davrandın," dedi. "Ne göt herifler. Birini tanıyan birini tanıyorum. İstersen hemen halledebilirler."

Şakası yüzünde düz düştü.

Farrah dümdüz önüne baktı, yüzü taş kesilmişti. "Bu o."

"Ne?"

"Başvurduğum firmaların hiçbirinden yanıt alamamamın nedeni Kelly." Kadının omuzlarında hafif bir titreme fark etti. Sinirden değil, öfkeden. "Beni kara listeye aldı. Tanrım, bunu daha önce fark etmediğime inanamıyorum."

Böyle bir şey yapabilecek kadar kinci ve aşağılık biri. Ben ilk katıldığımda KBI'da çalışan kıdemli bir tasarımcı vardı. Julie. Bir derginin şehirdeki en iyi elli gelecek vaat eden tasarımcı listesinde yer almıştı. Kelly buna dayanamadı, her ne kadar kendisi de o listeye girmeye uygun olmasa da. Julie'yi kovdu, onu tüm sektöre kötüledi - Julie'nin tasarım fikirlerini çalmasıyla ilgili bir şeyler söyledi - ve onu Michigan'a geri taşınmaya zorladı. Yeniydim ve Kelly'nin büyüğü altındaydım. Doğruyu söylediğini sanıyordum. Ama şimdi düşünüyorum da..." Başını iki yana salladı.

Asansörün sesi duyuldu. "Bunu yapabilir mi?" Blake tasarım dünyası hakkında fazla bir şey bilmiyordu ama televizyonda gördüklerine bakılırsa Kelly'nin Farrah'nın söylediği şeyleri yapabileceğini düşünmüyordu. İnsanlar çıldırmıştı.

"New York'taki en etkili ve saygın iç mimar o," dedi Farrah kesin bir ifadeyle. "NIDA'nın yönetim kurulunda yer alıyor. İnsanlar onun söylediği her şeye inanıyor."

"Ayrıca vaftiz oğlunu ve çalışanını beceriyor."

"Sağlam bir kanıt yok ve Kelly'yi tanıyorsam, izlerini örtbas edecektir." Farrah inledi. "Söyledikleri doğruymuş. İdollerinle asla tanışma çünkü seni hayal kırıklığına uğratırlar. Gezegendeki en sıcak insan olmadığını biliyordum ama hiç düşünmemiştim..." Blake dairesinin kapısını açtığı anda gözlerini ovuşturdu. "Benim hakkımda neler söylediğini Tanrı bilir."

"Özür dilerim." Blake kendini bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ediyordu. "Landon'la konuşabilirim. O büyük bir KBI müşterisi." En azından kıçlarına tekme basana kadar, ki bunu gözünü kırpmadan yapardı. Blake, Landon'ın Kelly Burke'ün en büyük hayranı olmadığı hissine kapılmıştı.

"Hayır." Farrah derin bir nefes aldı. "Onu küçük şeylerle rahatsız etmek istemiyorum. Onun yeterince işi var, senin de öyle. Senin New York açılışın ve Miami lansmanın var... Endişelenme. Bu benim hayatım. Bir yolunu bulurum."

"Hey." Blake onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bu 'küçük şeyler' değil. Dediğin gibi, bu senin hayatın. Kariyerin. Ve ben

size elimden geldiğince yardım edeceğim. Sadece söylemeniz yeterli."

"Teşekkür ederim." Farrah gözünün altını kaydırdı. "Artık bu konu hakkında konuşmasak olur mu? Sadece pastelitos yemek ve kötü reality TV izlemek istiyorum. Kelly meselesiyle sonra ilgilenirim."

"Tamamdır."

İkili günün geri kalanını hamur işleri ve Çin yemeği yiyerek ve Netflix'te Love is Blind'ı izleyerek geçirdi. Blake'in yapması gereken tonlarca iş vardı ve bugün yıllardır en verimsiz günü olmuştu ama Farrah'ın eli kanepede onunkine dolandığında -birbirlerine rastladıklarından beri ilk kez elini tutuyordu- buna değdiğini biliyordu.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Farrah yeterince uğraşırsa, Kelly'nin oğlunu ve çalışanını becerdiği bilgisini kendi yararına kullanabilir ve eski patronunu alaşağı edebilirdi. Kelly evli değildi ama bu onun lekesiz itibarını zedeleyecek kadar büyük bir skandal olurdu.

Farrah bunu yapmaya hazırdı. Dedikodu gazetelerine ve Kelly'nin rakiplerine isimsiz e-postalar bile göndermiş, müstehcen keşfinden onları haberdar etmişti. Ama gönder tuşuna basmadan önce onları silmişti.

O öyle biri değildi. Drama ve intikam umurunda değildi ve Kelly'nin seviyesine inmeyi reddediyordu. Ayrıca, Farrah'ın elinde Kelly'nin onu kara listeye aldığına dair somut bir kanıt yoktu, ancak bu en makul açıklama gibi görünüyordu.

Karmaya inanırdı. Eğer Kelly ona kazık atarsa, cezasını çekecekti.

Farrah bir öğleden sonra hayıflandıktan sonra, bir pembe dizi kötü adamı gibi eski patronunun düşüşünü planlamak yerine enerjisini yeni projesine harcadı. Tanrıya şükür Kelly'nin erişim alanı Manhattan'daki herkesi kapsamıyordu. Farrah yeterince çabalarsa onu idare edecek kadar müşteri bulabilirdi.

Model Yuliya ile çalışmak yeterince kolay oldu. Stüdyo dairesi küçüktü ve bir iç mekana ihtiyacı vardı.

tasarımcıdan çok dekoratör. Dekoratörler yalnızca estetiğe odaklanırken, tasarımcılar estetik, alan planlaması ve yapısal uygulamaya odaklanıyordu. Farrah'ın, Yuliya'nın heyecanlı bir Rusça ile ciyaklamasına neden olan bir konsepti bir araya getirmesi uzun sürmedi.

"Erken dönmüşsün." Ön kapı çarparak açıldığında bilgisayarından başını kaldırdı ve Olivia yeni yeşil şal elbisesi ve askılı siyah topuklu ayakkabılarıyla içeri girdi. "Randevun iyi geçmedi mi?"

Olivia 4 Temmuz'dan bu yana rekor sayıda randevuya çıkmıştı ama zavallı adamların hiçbiri üçüncü randevuyu geçememişti.

"İyiymiş." Olivia ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı ve siyah botlarıyla siyah sandaletlerinin arasına yerleştirdi. Girişteki ayakkabılık, dairedeki diğer her şey gibi Olivia'nın tam istediği şekilde düzenlenmiş ve renklerle kodlanmıştı. "Ama finans sektöründeki erkekler çok sıkıcı. Gün içinde finansal modellerle uğraşmıyor olmam, onları bucatini alla carbonara eşliğinde tartışmak istediğim anlamına gelmiyor."

Farrah'nın dudakları kıpırdadı. "Belki de randevu için finans dünyasının dışına çıkmalısın."

"Hipsterlardan nefret ederim." Olivia elini havada salladı. "New York'taki tüm flört havuzu bu. Finans, hippiler ve kendini beğenmiş model/fitness eğitmeni tipleri."

"Genelleme yapıyorsun."

"Genellemelerin bir sebebi var." Olivia, Farrah'nın yanındaki kanepeye çöktü. "Gecen nasıl geçti? Loverboy nerede?"

"Blake babasının doğum günü için Austin'e gidiyor." "Ne kadar evlatça." Olivia açık poşetten bir cips kaptı. Tuz ve sirke sehpanın üzerinde duruyor. "Seni almadığına inanamıyorum."

"İlişkimizin o aşamasında değiliz."

"İlişki mi?" Olivia'nın yüzüne hınzır bir sırıtma yayıldı. "Blake ile bir ilişkiniz olduğunu fark etmemiştim."

Farrah'nın yanakları ısındı. "Biz değiliz. Sadece lafın gelişi söyledim."

O ve Blake'in ne olduğunu bilmiyordu. İki hafta önce Kelly ve Matt'le karşılaştıktan sonra aralarında bir şeyler değişmişti. Resmi olarak, çıkarları olan arkadaşlardı. Ama Farrah onun yanındayken göğsündeki parıltıyı fark etmişti.

Aynı duyguları beş yıl önce de yaşamıştı. Yüksek sesle söylemeyi reddetse de ne anlama geldiklerini biliyordu.

Farrah'ın telefonu çaldı. Blake'in adı ekranda belirdi ve evet, zavallı küçük kalbi gitti.

İyi değil.

"Selam." Farrah telefonda göğsünün çarptığını duymamasını umuyordu.

"Selam. Austin'e yeni indim ve nasıl olduğuna bir bakayım dedim," dedi Blake, sesi uçağa biniş anonsları ve havaalanı sohbetleri arasında zengin ve kadifemsiydi.

Farrah gülümsemekten kendini alamadı. "Bu sabah sen havaalanına gitmeden önce yaptığının aynısı."

"Özlem duymak yok mu? Yanında olmamı dileyerek aya yumruk sallamak yok mu?" Hayal kırıklığı içinde kıkırdadı. "Kırıldım."

Gözlerini devirdi. "O kadar çok özlem duyuyorum ki, tahmin bile edemezsin. Aslında, şu anda senin bir resmine bakıyorum ve bir insanın nasıl bu kadar mükemmel olabileceğini merak ediyorum."

"İşte ruh bu," diye söylendi Blake. "Ne dersin, bu gece telefon seksi yapalım mı? Denkleme sesimi de ekleyebilecekken sadece bir resimle yetinmek zorunda kalmanı istemem."

Farrah, Blake'in onun şaka yaptığını bildiğinden yüzde yüz emin değildi ve Blake'in şaka yaptığından daha da az emindi.

"Beni telefon seksi teklif etmek için mi aradın?" Farrah'ın sorusu üzerine parmaklarıyla hiç de hanımefendiye yakışmayan bir hareket yapan Olivia'ya bir tokat attı.

Çok olgun, diye mırıldandı.

Olivia omuz silkti ve sırttı.

"Bu gündemimde yoktu ama artık var." Blake'in sesi yeniden güç kazanamadan kesildi. Cep telefonu sinyali yüzünden olmalı. "Aslında Austin'den istediğin bir şey olup olmadığını sormak için aramıştım. Bildiğim kadarıyla burada pastelitos yok ama harika bir ev yapımı kahve karışımı olan bir kafe var."

Farrah'nın midesi ılık bir yapışkana dönüştü. "Bana bir şey almak zorunda değilsin."

"Ben de istiyorum. Peki, kahve? Sana sürpriz yapmak isterdim ama söz konusu yiyecek ve içecek olduğunda... üzölmektense tedbirli olmak daha iyidir."

"Kahve kulağa hoş geliyor," dedi boğazındaki yumrunun arasından.

"Harika. Gitmeliyim - kız kardeşim onu görmezden geldiğim için bana kötü kötü bakıyor." Blake sesini alçalttı. "Bu gece daha sonra telefon seksi. O küçük siyah dantelli tulumunu giydiğinde bana mesaj at."

"İyi geceler, Blake."

Güldü.

Farrah asılı yukarı ve baktı at ve tavan ile Yüzünde gülünç bir sırıtış.

"Ah, bebeğim." Olivia iç çekti. "Sen gidicisin."

Farrah inkar etmedi. İkisi de doğru olduğunu biliyordu.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Blake'in Austin ziyaretinin iyi yanları: annesi ve kız kardeşi, harika barbekü ve Farrah ile ateşli bir telefon seksi seansı.

Kötü kısımlar: diğer her şey.

Sorun, Joe Ryan'ın ellinci doğum günü partisinde başladı; parti, Austin'in küçük banliyösü Cedar Hills için standarttı: köhne piknik masasına yığılmış hamburgerler, patates kızartmaları ve terli limonata bardakları; kısa kollu polo tişörtleri ve şortlarıyla etrafta dolaşan konuklar, en son banliyö skandalı hakkında dedikodu yaparken kavurucu yaz sıcağının altında pembeleşen tenleri ve Ryan'ların yan komşusunun country-rock yıldızı olmayı arzulayan oğlunun canlı müziği.

Blake, Harper'larla en iyi çim biçme makinesi modelleri hakkında akıllara durgunluk veren bir sohbetin ardından, annesi ve kız kardeşinin yeni bir parti parmak yiyecek hazırladığı mutfağa kaçtı. Aslında annesi hazırlıyordu; Joy telefonunda geziniyor ve nachos yiyordu.

Blake bir kaşını kaldırdı. "Gördüğüm kadarıyla işe yarıyorsun."

"Oh, kapa çenenini." Joy dilini ona doğru uzattı. "Sen de tam olarak Bay Yardımsever sayılmazsın."

"Anne, cipsleri doldurduktan sonra yardıma ihtiyacın var mı?" Blake geniş bir gülümsemeyle sordu. Nachos kâsesini Joy'un ulaşamayacağı bir yere itti ve onun öfkeli çığlığını duymazdan geldi.

Helen Ryan güldü. "Hayır, teşekkürler tatlım. Teklifin için minnettarım ama en son yemek yapmama yardım etmeye çalıştığında neler olduğunu hatırlıyorum." Yanağına şefkatle bir şaplak attı. "Çok tatlısın, sadece kız kardeşine inat yardım etmeyi teklif etmiş olsan bile."

Hey, teklif tekliftir.

Ayrıca Blake kabartma tozu ile karbonat arasındaki farkı nereden bilebilirdi ki? On yedi yaşındaydı.

"Onu cesaretlendirme anne." Joy cipslere ulaşmak için tezgâha doğru uzandı; o da cipsleri daha uzağa taşıyarak kaşlarını çattı. "Aylardır ilk kez eve geldi diye onu şımartman gerekmez. O en kötüsü."

"Sen en kötüsüsün."

"Değilim."

"Ben de."

"Çocuklar! Yapamaz mıyız?" Helen azarladı. "Siz yetişkinsiniz."

Öyle davran."

"O başlattı," dedi Blake aynı anda Joy, "O başlattı," diye itiraz etti.

Anneleri başını salladı. "Bir de çocuklar büyür derler," diye mırıldandı. "Joy, biraz daha limonata al. Ve Blake, bunu babana götür. Bu onun en sevdiği şey." Ona futbol topu şeklindeki pastırmalı peynir toplarından oluşan bir tabak uzattı.

Blake yüzünü buruşturdu. Dün geldiğinden beri babasıyla üç kelime konuşmuştu: merhaba ve mutlu yıllar. Joe tek oğluyla sohbet etmeye pek hevesli görünmüyordu ve bu duygu karşılıklıydı.

Helen onun isteksizliğini anladı. "Bugün onun doğum günü," diye hatırlattı ona. "Dene, tamam mı?"

"Tamam," diye homurdandı.

"Pekâlâ. Seni seviyorum, tatlım." Onun boştaki elini sıktı. "Evde olman çok güzel."

Blake yumuşadı. "Ben de seni seviyorum."

Eve daha sık gelmediği için kendini gerçekten suçlu hissediyordu. Dürüst olmak gerekirse, babasıyla arasındaki gerginlik dışında, o kadar da kötü değildi. Dün ailesinin evi toplamasına ve garajı temizlemesine yardım ederek geçirmişti - angarya bir işti ama bu zihinsizliği rahatlatıcı buluyordu - ve Joy'la birlikte Netflix'te Too Hot to Handle'ı izliyordu. Dizi o kadar kötüydü ki neredeyse iyiydi. Ayrıca, annesi hiç kimsenin yapamayacağı kadar iyi yemek yapabiliyordu ve eve adımını attığından beri onu en sevdiği yemeklerle dolduruyordu.

Arka bahçenin yapışkan sıcağına gitmek üzere mutfağın tatlı klimasından ayrıldıklarında Joy, "Sen tam bir yalakasın," dedi.

"Annemin favorisi olduğum için beni kıskanıyorsun." Blake ağzına bir peynir topu attı. Bir sürü kalmıştı; babası bir tanesini bile kaçırmazdı.

"Lütfen. Herkes benim en sevimli Ryan olduğumu bilir. Neyse, babamla iyi şanslar." Sesi piknik masasının üzerine koyduğu limonata sürahisinden daha tatlıydı.

Gözlerini kısmıştı. "Seni evlatlıktan reddedebilseydim, reddederdim. Aslında, şu anda bunu yapıyorum."

Neşe sahte bir sıkıntıyla kalbini sıktı. "Ama bensiz hayatın çok sıkıcı olurdu."

"Olumsuz."

"Git." Onu köşedeki meşe ağacının dibinde poker arkadaşlarıyla sohbet eden Joe'ya doğru itti. "Annem çocuk gibi davrandığımızı söylüyor, ama aslında sen ve babam." Bir parmağını çenesine vurdu. "Huh. Ortak bir payda var gibi görünüyor."

"Evlatlıktan reddedildi!" Blake omzunun üzerinden bağırdı. "Ve eğer New York'a gelersen benim evimde kalmayı unut."

Joy yanıt olarak sadece güldü.

Joe'ya yaklaşırken Blake'in neşesi azaldı ve ağzı sert bir çizgiye yerleşti. Oğulların babalarıyla konuşmak istememeleri normal miydi? Muhtemelen değildi.

Ama annesine deneyeceğine söz vermişti.

"Hey, baba," dedi, yaşı adamın yaklaşan futbol sezonu hakkındaki konuşmasını bölerek. "Bu senin için."

Joe tabağı Blake'e bakmadan kabul etti. "Teşekkürler."

Aralarındaki gerginlik havada asılı duruyordu.

"Blakey oğlum! Seni bir süredir buralarda görmemiştim." Büyük bir bira göbeği ve daha da büyük bir ağzı olan kısa boylu, tıknaz bir adam olan Max, Blake'in omzuna etli bir el attı. Babasının arkadaşları arasında Blake'in en az sevdiği kişiydi. "Büyük bir iş başardığına göre artık biz sıradan insanlar için fazla mı iyisin?"

Blake'in çenesi gerildi ama rahat bir gülümsemeyle bunu düzeltilti. "New York'ta yeni bir bar açıyorum, bu yüzden istediğim kadar ziyaret edecek zamanım olmadı."

"New York, ha?" Max sırtıttı. "Büyük, Kötü Elma. Sanırım bizim küçük banliyö Times Meydanı'na kıyasla sıkıcı görünüyor olmalı."

Kendine saygısı olan hiçbir New Yorklu Times Meydanı'nı, yani turist merkezini isteyerek ziyaret etmezdi ama Blake bunu Max'e açıklama zahmetine girmede. "Austin küçük bir şehir değil."

"Austin'den bahsetmiyorum, Cedar Hills'ten bahsediyorum. Şehirle burası arasında büyük fark var." Max bir buz küpünü çiğnedi. "Hey, babana ellinci yaş günü için ne aldın? Büyük doğum günü. Yeni ev mi? Yeni araba mı? Para sende."

"Yakında öğrenirsin. Sürprizi mahvetmek istemem," dedi Blake soğukkanlılıkla. Babasına bir saat almıştı.

-Özel işlemeli, 5.000 dolarlık bir saat, çekmecenin arkasında tozlanıp duracağından emindi. Joe, Blake'in ona aldığı hediyelerin hiçbirini kullanmadı.

Aslında Blake ailesine yeni bir ev almaktan mutlu olurdu. Ryanlar rahat ama eski, iki katlı bir evde yaşıyorlardı ve her yıl tamirat yaptırmaları gerekiyordu. Ama Joe ve Helen yıllardır bu evi kullanıyorlardı ve taşınmayı reddediyorlardı, bu yüzden Blake konuyu kapattı.

Max'in bunları bilmesine gerek yoktu. Blake'in zamanına değmezdi.

"Tabii, tabii." Max kıkırdadı. "Hey, Legends'ta bana indirim yapabileceğini düşünüyor musun? Aile dostu falan."

"Elbette." Cesedimi çiğnemedi.

Joe'nun bir başka arkadaşı Phil, "Legends demişken, NFL başlama maçı için oraya gitmeliyiz," diye düşündü. "Harika bir bar."

Bu kez Blake'in gülümsemesi samimiydi. "Teşekkürler."

"Eh." Joe yemeğinden bir şeyler atıştırdı. "Her zaman yaptığımız gibi senin evinde izlemek varken neden şehir merkezine kadar gelelim ki? Yeni bir televizyon da almışsın."

Blake'in kanı ısınarak içini kabarttı.

Benimle dalga mı geçiyorsun?

Babası açılışa gitmek istemedi mi? Güzel. Barlarına hiç gitmek istemedi mi? Tamam. Ama orada durup oğlunun önünde arkadaşlarını oğlunun işini desteklemekten vazgeçirmek? Hiç hoş değil.

"Legends arabayla yirmi dakika uzaklıkta ve televizyonları da var," dedi. "Sen bilmezsin tabii. Sen hiç gitmedin ki."

Grup sessizliğe gömüldü. Rüzgar bile esmeyi bıraktı.

"Ben gidip... bir bira daha alacağım." Phil geri çekildi.

"Ben sıçmaya gidiyorum," diye duyurdu Max.

Joe'nun arkadaşları teker teker kaçtı.

"Bu da neydi böyle?" Joe'nun sol gözü seğirdi, bu kızgın olduğunun kesin bir işaretiydi.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim." Blake kontrollü bir öfkeyle titredi. "Arkamdan istediğin kadar konuşabilirsin ama en azından arkadaşlarının önünde beni destekliyormuş gibi yapabilirsin."

"Bu kadar hassas olmayı bırak," dedi Joe küçümseyerek. "Paraya ihtiyacın yok ki."

"Mesele para değil." "O zaman ne hakkında?"

Blake durmalı. Joe'nun doğum günüydü ve bunu başkaları için mahvetmek istemiyordu. Ama yıllarca bastırılmış kızgınlığın kapağını bir kez açtığınızda, onu geri tutmak imkansızdır.

"Mesele beni hiç desteklememen," diye tısladı Blake. "Ne futbolu bıraktığımda, ne işime başladığımda, ne de hiçbir zaman. Bu, NFL hayallerini benim aracılığımla gerçekleştiremediğin için o kadar içerlemiş olmanla ilgili ki, başka bir şeyde başarılı olmama katlanamıyorsun. Kabul edelim, barımın başarısız olmasını istedin, böylece bunu yüzüme vurabilecektin. Hepsinden önemlisi, boktan bir baba olmanla ilgili."

Joe'nun yüzü soldu, sonra öyle bir kızardı ki, gören kalp krizi geçirdiğini sanırdı. Alnında bir damar atıyordu, ama suçlamaları ne doğruladı ne de reddetti. Hiçbir şey söylemedi.

Ancak başka biri yaptı.

"Blake." Arkasından gelen yumuşak soluk Blake'in damarlarında buz damlamasına neden oldu.

Sertçe yutkundu ve döndüğünde annesi ile kız kardeşinin dehşet dolu ifadelerle kendisine baktığını gördü. Joy'un ağzı açık kalmış, Helen'in gözleri ise yaşlarla dolmuştu.

Blake'in patlaması muhtemelen Helen'in "dene" derken kastettiği şey değildi.

Sikeyim.

Joy, Blake'i "sakinleşmesi ve kafasını kışından çıkarması" için süpermarkete gönderdi. Blake gıkını bile çıkarmadan ayak işlerini kabul etti. Babasının taş gibi sessizliğinden ve annesinin ağlamaklı gözlerinden uzaklaşmak için her şeyi yapardı.

Şimdi, keşke boğazındaki sert suçluluk düğümünden kurtulabilseydi.

Blake çenesini kapalı tutmalıydı. Joe'ya bir parça akıl vermek ne kadar iyi hissettirse de, bu babasının

Doğum günüydü ve tüm mahalle partideydi. Ryan'ın baba-oğul patlaması hakkında aylarca dedikodu yapacaklardı. Annesi ve kız kardeşinin hafta sonunu mahvettiğinden bahsetmiyorum bile.

"Lanet olsun." Blake dondurucu reyonunun içindekilere ters ters baktı. Alışveriş sepetinde dört kişilik bir eve bir yıl yetecek kadar yiyecek ve atıştırmalık vardı ama yine de fazladan bir kutu çilekli kivili buzlu şeker (kız kardeşinin favorisi) ve naneli çikolatalı dondurma (annesinin favorisi) aldı.

Bira reyonuna da uğradı ve altılı bir paket Budweiser aldı. Blake Stella'yı tercih etse de, bunun babası için olduğu kadar kendi akıl sağlığı için de olduğunu söyledi.

İhtiyacı olan her şeyi aldığından emin olan Blake ödeme yapmak için köşeyi döndü ve başka bir müşteriyle karşılaştı.

"Üzgünüm-" Özrü boğazında düğümlendi.

İşler her zaman daha kötüye gidebilir derler ya?

Doğruydı.

Çünkü Blake ne kadar berbat bir gün geçirmiş olursa olsun, hiçbir şey onu karşısındaki kişiyle karşılaşmaya hazırlayamazdı.

Kızın adı dudaklarından şaşkın bir fısıltıyla döküldü. "Cleo."

OTUZUNCU BÖLÜM

Yeşil gözleri şoktan puslanmış bir halde ona doğru kırptı. "Blake?" Cleo Bowden.

Eski kız arkadaşı. Eski nişanlısı. Çocuğunun eski annesi.

Blake onunla en son konuşalı dört yıl olmuştu. Son konuşmaları fiziksel acıya varacak kadar yapmacık ve garipti. Cleo'nun okul değiştirip Atlanta'ya taşınmasından hemen önceydi. Büyükannesi ve büyükbabası orada yaşıyordu ve ailesi kötü anılardan uzaklaşmasının onun için iyi olacağını düşünmüştü. Cleo kendi kabuğuna çekilmiş ve acı içindeydi. Blake, suçluluk duygusu ve kendinden nefret etme duygusuyla çılgına dönmüştü.

Asla bir araya gelmemesi gereken iki kırık insan, trajediyle birleşti.

Blake, "Austin'de olduğunu bilmiyordum," diyebildi.

Ailesi onun şehre döndüğünü biliyor muydu? Hayır. Bilselerdi ona söylerlerdi. Ayrıca Cleo'yla irtibatlarını uzun zaman önce kaybetmişlerdi. Ryanlar ve Bowdenlar için, ailelerinden bir kişinin eksildiğini bilerek birbirlerinin etrafında olmak çok acı vericiydi.

Benim yüzümden.

"Birkaç ay önce geri taşındım." Cleo iyi görünüyordu. Hatta parlıyordu. Üniversite günlerinden bu yana yüzü ve vücudu dolgunlaşmıştı ama kedi gibi gözleri ve koyu renk saçları

aynı kaldı. "Sonra, şey." Yüzü kızararak kendini işaret etti.

Blake'in onun neyi işaret ettiğini anlaması bir dakika sürdü. Anladığında ise kalbi durdu.

Cleo uzun, dökümlü bir elbise giymişti ve bu onu iyi kamufle ediyordu ama şimdi daha yakından bakınca açıkça belli oluyordu. Bir bebek yumrusu.

"Özür dilerim." Cleo, Blake'in elini öyle sert kavradı ki Blake irkildi. Doktorun gözlerinde bir parça sempati belirdi. "Korkarım artık çocuk sahibi olamayacaksınız."

"Nasıl?" Blake mucizelere inanmazdı ama doktoru kendi kulaklarıyla duymuştu. Araba kazası Cleo'yu kısır yapmıştı. Fallop tüpleri çok fazla hasar görmüştü. Yine de buradaydı, sadece anne adaylarının sahip olduğu ışıltının tadını çıkarıyordu.

Tüm durum gerçeküstüydü.

"IVF. In vitro fertilizasyon. İlk sefer işe yaramadı. İkincisinde her şeye rağmen oldu." Cleo'nun gözleri doldu. "Bir tür mucize, ha?"

"Evet." Kelimeyi boğazındaki yumrudan sıkarak geçirdi. "Tebrik ederim. Senin adına sevindim." Blake ciddiye. O gece onu en çok rahatsız eden şeylerden biri, Cleo'nun geleceğini ve bir aile kurma hayallerini mahvettiğini bilmektir.

Midesindeki suçluluk duygusunun bir kısmı hafifledi. Geriye bir ton kalmıştı ama kendini biraz olsun hafiflemiş hissediyordu. "Babası kim?"

Cleo'nun kulakları pembeleşti. "Muhasebecim. Ne düşündüğünüzü biliyorum," diye eklemek için acele etti. "Ama o tatlı biri. İstikrarlı. Hayatımda istikrarı kullanabilirim." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve parmağındaki pırlanta ışıkların altında parladı. Cleo, Blake'in sorgulayan bakışlarını görünce, "Geçen yaz evlendik," diye açıkladı. "Hamile kaldıktan sonra Austin'e taşındık çünkü ailem bana yakın olmak istiyordu ve babamın işi yüzünden Georgia'ya taşınamadılar, ben de buradayım."

"Bu harika."

İkisi de garip kahkahalar atmadan önce bir süre sessizlik oldu.

"Dostum, bu çılgınlık." Blake bir elini yüzünde gezdirdi. "İyi olduğunu gördüğüme sevindim. Ben... şey, hep nasıl olduğunu merak etmişimdir."

Kan. Metal. Çıglıklar.

Kulakları soluk anılarla çınladı.

"Bir süre karanlık bir yerdeydim," diye itiraf etti Cleo. "Ben de okula biraz ara verdim. Her zaman içimde bir parça-" Yutkundu. "Her neyse, bir çocuğu kaybetmek asla atlatılabilecek bir şey değil ama ben huzuru buldum." Onun yüzünü inceledi. "Peki ya sen? Sen nasılsın?"

"Ben iyiyim."

"Artık spor kulübü dünyasının kralı olduğunu duydum." Ağzı küçük bir gülümsemeye yukarı kalktı.

"Pek sayılmaz," dedi Blake, biraz öyle olsa da.

"Alçakgönüllü olma. Bu konuda hiçbir zaman iyi olmadın," diye alay etti. Cleo alışveriş sepetini karıştırdı. "Dinle, Blake. Son birkaç yıldır düşünmek için çok zamanım oldu ve sana söylemem gereken bir şey var. Sana uzun zaman önce söylemem gereken bir şey."

Suçluluk duygusu gözlerinden akıyordu, ki bu hiç mantıklı değildi.

Suçlu olmasını gerektirecek ne vardı?

Direksiyonda olan Blake'ti. Babasıyla saçma sapan bir tartışmaya girdikten sonra Cleo'nun evine gitmeleri için ısrar eden oydu, üstelik o kadar şiddetli bir fırtına vardı ki yağmurdan kendi sesinizi bile duyamazdınız. Bir geyikten kaçmak için direksiyonu kırmış, bir ağaca çarpmış ve hem oğullarını hem de ilişkilerini tek seferde öldürmüştü.

Bunu bilerek yapmamıştı ama suçluluk duygusu o günden beri her gece, özellikle de Blake duasını hatırladığında vicdanını sızlatıyordu. Kazadan önceki gece saat üçte uyanmış, yirmi iki yaşında beklenmedik bir baba olma düşüncesiyle ter içinde kalmış ve göklere sessiz bir mesaj göndermişti.

Lütfen bunların hepsini ortadan kaldırın.

Bir hafta sonra kaza oldu.

Blake düşük yapmayı düşünmüyordu. Hiç düşünmüyordu. Sadece paniklemiş ve bitkin düşmüştü ve çok dindar bir insan olmamasına rağmen, kazanın Tanrı'nın onu boktan, bencil, hazırlıksız duası için cezalandırma şekli olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı.

"Bu gece benimle eski yerimizde buluşabilir misin?" Cleo etrafına bakındı. "Bu konuyu burada konuşmak istemiyorum."

Eski yerleri, yani arkadaştan öte bir şey olmadıkları o eski güzel günlerde, gençken sık sık gittikleri oyun parkı. Gece boyunca ayakta kalır, salıncaklarda sallanır ve gökyüzüne bakarak geleceklerinin nasıl olacağını düşünürlerdi.

İkisi de olayların bu şekilde sonuçlanmasını beklemiyordu.

"Elbette." Merak Blake'in midesinde bir delik açmıştı. Ona daha fazla bilgi soramadan, Old Spice'ın kokusu duyularına saldırdı.

Blake yüzünü buruşturdu. Old Spice kullanan sadece bir kişi tanıyordu.

"Blake Ryan." Daniel Bowden'ın çatık kaşları taşı bile eritebilirdi. "Şehre geri döndüğünü bilmiyordum."

"Baba," diye tısladı Cleo.

"Cleo, git annenle kasada buluş." "Baba, Blake'i rahat bırak. Daha yeni karşılaştık." "Şimdi, Cleo!"

Dişlerini sıktı ama Daniel'in dediğini yaptı. Oyun alanı, saat sekizde, diye Daniel'in arkasından mırıldandı.

Blake gözlerini kırptırarak onayladı.

Cleo duyma mesafesinden çıktıktan sonra Daniel parmağını Blake'in göğsüne doğru uzattı. Çoğu insan için göz korkutucu bir adamdı. Bir buçuk metre boyunda kaslı ve ateşli bir adamdı ve tüm enerjisini kızının eski sevgilisine yöneltmişti.

Cleo'yla çıkarken Blake'i yeterince sevmişti. Cleo'nun kalbini kırdığında ondan nefret etmişti. Nefret ediyordu.

kazadan sonra.

Blake ile eski müstakbel kayınpederi arasındaki ilişki hızlı ve çirkin bir düşüş yaşamıştı ve Daniel Bowden'ın iyi olduğu bir şey varsa o da kin tutmaktı.

"Bay Bowden-"

"Kapa çeneni," diye hırladı Daniel. "Ve kızımдан uzak dur. Onunla konuşmanı istemiyorum. Ona bakmanı bile istemiyorum. Onu yeterince incittin. Sonunda ona doğru davranan birini buldu ve bunu mahvetmene izin vermeyeceğim."

"Planlamamıştım-"

Daniel, Blake konuşmuyormuş gibi devam etti ve sonraki sözleri Blake'in kanını buza çevirdi.

"Oy kullanacak yaşa geldiğinden beri onun duygularıyla oynuyorsun ve bir daha onun için işleri berbat etmene izin vermeyeceğim. Çünkü senin yaptığın bu. İnsanların hayatlarını mahvediyorsun. Dünya seni altın güzelliğinde bir çocuk olarak görüyor ama ben senin gerçekte ne olduğunu görüyorum: kara bir yıldız, bir kalp kırıcı ve bencil bir piç. Etrafındaki herkesi incitiyorsun ve daha da kötüsü, kendine yardım edemiyorsun. Yaptığın şey bu."

Dolunay gökyüzünde yuvarlak ve ağır bir şekilde asılı duruyordu; uzaktan bir köpek uluyor ve salıncaklar gecenin sessizliğinde gıcırdayarak boş oyun alanını kaplayan korku filmi atmosferine katkıda bulunuyordu.

Salıncakta yan yana oturan Blake ve Cleo dışında boştu.

Onların eski gençlik alanları.

O zamanlar hayat ne kadar basitti, tek düşünmeleri gereken üniversiteye nereye başvuracakları ve baloya kiminle gidecekleriydi.

"Babamı affet," dedi Cleo. "Sana ne dediğini bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum. Biraz aşırı korumacıdır."

"Onu suçlamıyorum." Blake ona orantısız bir gülümseme fırlattı, sanki Daniel Bowden'ın sözleri kalbine keskin, zehirli bir kalemle kazınmamıştı.

Öldürücü olan asla yalanlar değildi. Ne kadar skandal ya da yaygın olursa olsun, yalanlar doğruluk zırhını delmekte yetersiz kalırdı, çünkü siz -kimse bilmese bile- düşmanınızın söylediklerinin yanlış olduğunu bilirdiniz. Hayır, en tehlikeli olan karanlık gerçeklerdi, biri sizin için yüksek sesle söyleyene kadar kendinize itiraf edemediklerinizdi. Sizi şeytanlarınızla yüzleşmeye zorluyorlardı, sonsuza kadar kilitli kalmasını umduklarınızla. Ama bir kez ortaya çıktıklarında, onları geri koymak mümkün değildi.

Hayatınız boyunca peşinizi bırakmayacaklardı. "O zamandan beri aşırıya kaçtı... bilirsiniz." Cleo'nun kirpikleri

asağıya doğru süpürdü. "Tanrıya şükür Peter'ın -kocamın- ve benim kendi evimiz var, yoksa kafayı yerdim. Her neyse." Sinirli bir şekilde güldü. "Babam hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter. Burada olmamızın nedeni bu değil." Sağlıklı bir dozda sinirle birlikte suçluluk duygusu da gözlerine geri döndü. "Dediğim gibi, sana söylemek istediğim bir şey var."

"Ben de."

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Sen bir şey söylemeden önce, sana söylemem gereken bir şey var." Blake nefesini içine çekti. Oksijen ciğerlerini doldurdu ve hava vücudunu terk etmeden önce kelimeleri zorla çıkardı. "Fırtına gecesi ne oldu-"

Cleo'nun yüzünü acı kapladı. "Blake, yapma."

Devam etti. Bunu söylemek ve içinden atmak zorundaydı. Aksi takdirde suçluluk duygusu, geriye hiçbir şey kalmayana kadar onu santim santim ezecekti. "Bu benim hatamdı. Hepsi benim hatamdı. Beni suçlamadığını söylediğini biliyorum ama böyle bir şey olması için dua ettim. Yani bir araba kazası için değil, senin yaralanman için de değil. Ama Tanrı'dan her şeyi yok etmesini istedim ve-" Boğazı daraldı. "Özür dilerim. Bir süredir

Bunca yıl kaçtım, senden kaçtım, çünkü seninle yüzleşemedim. Yaptığım şeyle yüzleşemedim. Düşük yapmanın sebebi benim. Oğlumuzu ben öldürdüm."

Cleo'nun boğazından bir hıçkırık kaçtı. Yumruğunu ağzına bastırdı ve başını salladı. "Sana söylemem gereken buydu," dedi, sesi acıdan perişandı. "O senin oğlun değildi."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Bir sorun vardı.

Tedirginlik Farrah'ın iliklerine kadar işlemiş, onu ağırlaştırmış ve bir şüphe ve sinir dalgasının altında kalmasına neden olmuştu.

Blake bir hafta önce Teksas'tan dönmüştü. Döndükten sonraki gece için randevularını iptal etmek üzere ona mesaj atmıştı ve o zamandan beri ondan tek bir ses duymamıştı.

Farrah omuz silkmeye çalıştı ama onun yokluğunun derinliğini iliklerine kadar hissetti. Onu özlemişti; gözlerindeki ışıltıyı, gülüşündeki zenginliği, dokunuşundaki sıcaklığı.

Başka biri olsa bu sessizlik çok önemli olmazdı ama Blake asla bu kadar uzun süre ortalıkta görünmezdi. En azından iyi geceler demek için onu arar ya da mesaj atardı.

En son bu kadar iletişimsiz kaldığı zaman Şangay'daydı... ayrılmalarından hemen önce.

Paranoyaklaşıyorsun.

Farrah karton tadındaki pizzasını kemirdi. Zihni Blake'ten neden haber alamadığına dair karmaşık hikâyeler anlatırken, tat alma duyuları günü dinlenerek geçirmiş olmalıydı. Her bir hikâye yeni ve daha korkunç bir yola saparak, başka bir şey üzerinde durma ihtimalini ortadan kaldıran bir paranoya örümcek ağı oluşturdu.

Tekrar böyle hissetmekten nefret ediyordu. Bunun yine Blake yüzünden olmasından nefret ediyordu. Geçen sefer, bir hata yapmıştı.

onunla yüzleşmek için beklemek ve kendi endişesi içinde boğulmak. Bu sefer bunu yapmayacaktı.

"Biraz daha şarap ister misin?" Olivia yarısı boş olan Sauvignon Blanc şişesini kaldırdı.

Farrah başını salladı. "Hepsi senin. Buna benden daha çok ihtiyacın var."

Olivia'nın iş yerinde yeni bir müdürü vardı ve en hafif tabiriyle onunla anlaşılamıyordu. Geçen hafta her gün eve gelip müdürün ne kadar beceriksiz, kadın düşmanı ve cinsiyetçi olduğu hakkında atıp tutmuştu ki bu, son dört yıldır Wall Street'in eski erkekler kulübünü takdire şayan bir ustalıkla idare eden bir kadın için nadir görülen bir form düşüklüğüydü. Eğer Olivia soğukkanlılığını bu şekilde kaybediyorsa, bu yeni müdürün özel bir tür korkunç olması gerektiği anlamına geliyordu.

Açık havada bir film izleyerek stres atmak Olivia'nın fikriydi, işte buradaydılar, Brooklyn Bridge Park'ın ortasında bir battaniyenin üzerine çökmüşlerdi, Patrick Swayze ve Jennifer Grey ekranda mambo yaparken. Üzüm, peynir, şarap ve yağ lekeli büyük bir pizza kutusu oda arkadaşlarını ayırıyordu ve Manhattan manzarası - başlı başına bir sinema şaheseri - projektörün arkasında altın renginde parlıyordu.

"Teşekkürler." Olivia plastik bardağını ağzına kadar doldurdu. "Fikrini değiştirirsen bana haber ver. Blake hâlâ Casper numarası mı yapıyor?"

"Beni hayalet gibi görmedi." Farrah pes etmeden önce pizzadan bir ısırık daha aldı ve boş kutuya attı. Blake'e mesaj atmayı düşündü ama son beş mesajı da telefon aramaları gibi cevapsız kalmıştı. Bir mesaj daha atarsa kendini ulusal sapık veri tabanına kaydettirebilirdi, tabii böyle bir şey varsa. "LNY iki hafta içinde açılıyor. Çok meşgul."

En azından kendine böyle söylüyordu.

Blake'in hasta olmasından, kaçırılmasından ya da başka bir şeyden endişelenirdi.

LNy'nin açılışından önce resmi Legends Instagram hesabının her yerine sığramamıştı.

Adam hayattaydı, iyiydi ve görünüşe göre ondan kaçıyordu. Ancak Farrah hikayenin tamamını bilmeden hemen bir sonuca varmak istemediğinden bu teoriyi kendine sakladı.

"Muhtemelen haklısın." Olivia ağzına bir üzüm attı.

Farrah şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Blake ve Olivia'nın ateşkesine rağmen, arkadaşı hâlâ Blake'in en büyük hayranı değildi. "Blake'ten nefret ettiğini sanıyordum," dedi.

"Ondan nefret etmiyorum. Sana yaptıklarından sonra ondan biraz nefret ettim," diye düzeltti Olivia. "Ama bir zamanlar arkadaştık. Ayrıca insanlar değişir ve o senin için deli oluyor. Sana bakışından bunu anlayabiliyorum."

Farrah'ın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Bunu bilemezsin."

"Biliyorum ve duyguların karşılıklı olduğunu da biliyorum. Bunu inkâr etme," dedi Olivia, Farrah itiraz etmek için ağzını açtığı anda. "Ona ilk kez aşık olduğunda yanımdaydım. Ondan sonra çıktığın her erkek için de oradaydım. Ve ona gökteki yıldızları asmış gibi bakmanı sağlayan tek bir kişi oldu."

Farrah'nın göğsündeki ağrının daha önce yediği soğuk ve yağlı pizzayla hiçbir ilgisi yoktu.

"Onu yeni unuttum," diye mırıldandı. "O tekrar hayatıma girmeden önce."

"Saçmalık." Olivia boş fincanını battaniyenin üzerine çarptı. "Ona olan aşkın hiç bitmedi. İlk aşkın gelgit dalgası gibidir. Başın suyun üstüne çıkabilir ve hatta kıyıya ulaşabilirsin, ama en ufak bir dürtmeyle tekrar derinlere gömülürsün. Bu herkes için geçerli değil ama siz ve Blake için geçerli. Siz birbirinizin okyanuslarısınız."

Eğer bu doğruysa, sular cehennem gibi kayalıktı. Farrah'ın özgüveninin kenarlarına çarpıyor, onu aşındırıyor, aşındırıyor, ta ki Farrah bir denizde sürüklenene kadar

belirsizlik. Blake'in sessizliğini çok mu büyütüyordu, yoksa endişelenmeye hakkı var mıydı?

"Liv, şair." Farrah, Olivia'nın gözlemlerinin uyandırdığı ağır duyguları dağıtmak için arkadaşına bir üzüm tanesi fırlattı. "MBA yerine MFA almalısın."

İşe yaradı. Blake hakkındaki konuşma Olivia'nın homurdanıp bir üzümü geri atmasıyla durdu. "Ha! Hayatta olmaz. Ben aşk-meşk edebiyatı yapmam. Bu yüzden erotik okuyorum. Tüm saçmalıkları geçiştirip işin iyi kısmına odaklanıyorlar: seks."

"Hmm." Farrah'nın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Senin çok aşık olduğun bir zamanı hatırlıyorum."

"Sammy hakkında konuşmasan iyi edersin." Olivia kendine bir bardak şarap daha doldurdu ve yudumladı. "Tam bir felakete dönüştü."

Farrah'nın gülümsemesi genişledi. "Sammy'den bahsetmedim. Sen bahsettin. Onu görmek için uğramalısın, biliyorsun. Pop-up'ı çok popüler ama sana zaman ayıracaktır."

Olivia'nın gözleri yarıklara dönüştü.

Neyse ki, Farrah'ı boğamadan önce biri sözlerini kesti.

"Farrah?"

Gırtlaktan gelen tanıdık ses, nemli yaz havasında süzüldü ve ardından bir Chanel No. 5 bulutu geldi.

Farrah, KBI'daki eski amiri Jane'in kalabalığın arasından kendisine doğru ilerlediğini görünce gözleri fincan tabağı kadar büyüdü.

Ayağa fırladı. "Jane! Burada ne yapıyorsun?"

"Aynı senin gibi. Biraz Swayze'e karşı koyamıyorum, gerçi filmin yarısını kaçırmışım gibi görünüyor. Buraya yeni geldim ve seni gördüm, bir merhaba diyeyim dedim. Uzun zaman oldu." Jane Farrah'ı inceledi. "Nasılsın? Bugünlerde nerede çalışıyorsun?"

Jane, Kelly'nin Farrah'ı karaladığını bilemezdi. Kelly sabotaj konusunda kurnazdı. Onu yerleştirdi

Dedikoduları birkaç kilit kulağa iletip onların kendisi için dedikodu yapmasına izin verdi. Ayrıca, Jane Kelly'yi Farrah'ın gördüğü gibi görüyordu: yeteneği eksikliklerinden daha ağır basan, bazen acımasız bir endüstri ikonu olarak.

Jane'in Kelly ve Matt'in ilişkisinden haberdar olma ihtimali de sıfırdı, yoksa bu kadar sakin olmazdı. Jane'in nefret ettiği bir şey varsa o da ofis aşklarıydı, özellikle de bir üst ile astı arasında yaşananlar.

Farrah, "Danışman yolunu deneyeceğim," dedi. Kelly'nin kirli sırlarını ortaya dökmenin bir anlamı yoktu. Jane ona inansa bile, ortalığı karıştırmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

"Oh." Jane'in kaşları çatıldı. "KBI'a geri dönme şansın var mı? Seni özlüyoruz ve sen mükemmel bir tasarımcıydın."

Evet, eğer Kelly ya da Matt'in ilk günümde kahvemi zehirlemesini istersem.

"Hiç sanmıyorum. Yine de teklifiniz için minnettarım." Farrah gülümsedi. Jane stajyerliğinden beri ona akıl hocalığı yapıyordu ve diğer kadının tavsiyelerini ve mizahını özlemişti. "Bir gün kahve içmeliyiz. İş konuşmak yok."

Jane gülümsedi. "Çok isterim."

Farrah onu Olivia ile tanıştırdı ve Jane arkadaşlarına dönmeden önce bir dakika daha sohbet ettiler ve Farrah tekrar yere çöktü. İyi ki Olivia'yla birlikte kalabalığın en arkasında oturuyorlardı, yoksa diğer seyircilerin Johnny ve Baby'nin son dansını görmesini engellediği için patlamış mısır yağmuruna tutulabilirdi.

"İyi birine benziyor," dedi Olivia. "KBI'nın en tepesindeki kişi olmaması çok kötü."

"Evet." Farrah eteğiyle oynadı.

KBI'dan ilk ayrıldığında, başka bir firmaya katılmaya niyetliydi. İstikrarlı bir maaş çekine sahip olmayı seviyordu ve sektör hakkında öğrenmesi gereken daha çok şey vardı. Ancak Blake ve Yuliya'nın projelerinden sonra, kendi saatlerini belirlemenin ve üzerinde tam yaratıcı kontrole sahip olmanın ne kadar güzel bir his olduğunu fark etti.

(müsterinin katkısı hariç). Elbette, işin iş tarafı ona büyük bir baş ağrısı veriyordu -vergiler ve defter tutma şeytanın işiydi- ama her şey göz önüne alındığında kendisi için oldukça iyi gidiyordu. Yuliya onu dergi editörü arkadaşlarından birine bile tavsiye etmişti ve Farrah anlaşımayı tamamlamak üzereydi.

Peki neden bağımsız bir yol izlemedi?
Neden korkuyordu ki?

Korkun ne olursa olsun ya da ne kadar uzağa düşersen düş, hayatta kalacaksın. Ve ben seni yakalamak için orada olacağım.

İşte işin çılgın kısmı: Farrah Blake'e inanmıştı.

Bir haftadır onunla iletişime geçmemiş olsa bile. Beyni onun yokluğuyla ilgili komplo teorileriyle dolup taşsa bile.

Bunun nasıl ve ne zaman olduğunu bilmiyordu ama ona güvenmişti. Sadece yapabilecekleri konusunda değil, her konuda... her konuda. Blake tehlikeliydi, sizi kırma gücüne sahip her insan gibi, ama aynı zamanda onun güvenlik ağıydı. Teselli ve desteğe ihtiyaç duyduğunda başvurduğu kişiydi.

Belki de Kelly ve Matt'le karşılaştıktan sonra ona yardım etmek için her şeyi yapacağına söz verdiğinde gözlerindeki samimiyetti. Belki de onu kendisinin daha iyi, daha güçlü bir versiyonu olmaya zorlamasıydı. Belki de sadece kendisiydi - ruhunu doldurması ve onu aşka, kadere ve alinyazısına sadece soyut kavramlar olarak değil, gerçek bir şey olarak inandırması. Somut.

Her neyse, Blake bir kez daha savunmasını aşmıştı. Bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu bilmeliydi.
-Blake Ryan gözünü bir şeye dikti mi, onu elde edene kadar durmazdı.

Ve onu yakaladı.

Kanca, çizgi ve platin.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Farrah ertesi gün Blake'i görmeye gitti.

Onun kendisine ulaşmasını beklemekten yorulmuştu ve paranoyası onu çıldırtmadan önce netliğe ihtiyacı vardı. Adamın kalbine ikinci kez ne kadar kolay girdiğini keşfetmesinin etkisinden hâlâ kurtulamamıştı.

Yine de hiç gitmemişti.

Ama Blake kapıyı açtığında Farrah yanlış bir karar verip vermediğini merak etti.

Önünde duran adam yüzünden mi? Onu tanıyamadı.

Aynı altın sarısı saçlara, kristal gözlere ve yontulmuş kaslara sahipti, ancak eğlenceli, ukala gülümsemesi eksikti ve onu bir yabancıymış gibi inceliyordu.

Blake, normal Blake, ona asla böyle bakmazdı.

Hemen sonuca varma.

"Selam." Farrah kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atarken bile yüzünde rahat bir gülümseme belirdi. "Bir süredir senden haber alamıyordum, bir uğrayayım dedim."

"Özür dilerim." Onu içeri almak için kenara çekildi.

"Meşguldüm." "Anlamıştım."

Daireye girer girmez içki kokusu üzerine sinmişti. Farrah burnunu kırıştırdı. Bu da ne-

Mutfak tezgâhının üzerindeki boş bira ve viski şişelerini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Başını, onun tepkisini meraklı bir ilgisizlikle izleyen Blake'e doğru çevirdi.

Sarhoş gibi görünmüyordu. Kelimeleri gevelemiyor, ayakları üzerinde dengesiz durmuyor, yüzünde kızarıklık yoktu. Yine de Blake sarhoş olabilecek bir tipti ve kusmadıkça ya da bayılmadıkça bunu anlayamazdınız.

"Neler oluyor?" Midesindeki huzursuzluk yayıldı. "Her şey yolunda mı?"

Blake Teksas'a gittiğinde iyiydi. Barıyla ya da ailesiyle ilgili bir şey olmuş olmalıydı. Babasıyla pek iyi bir ilişkisi yoktu.

Gözlerinde bir şey parıldadı. "Ben iyiyim ama yalnız kalmayı tercih ederim. Bu gece viski ve ben gecesi. Davetsiz misafirlere izin yok."

Soğuk ve kuru konuşması sözlerinin daha da acı vermesine neden oldu. "Ölene kadar içeceksin."

Blake omuz silkti.

Hayal kırıklığı içinde kıvrıldı. "Teksas'ta ne oldu?"

"Teksas'ta bir şey olduğunu düşündüren nedir?"

"Normal halinle gittin ve geri geldin-"

Farrah onu savunmaya geçirecek bir şey söylemeden önce durdu. "Baban mı? Bir şey mi söyledi?"

"O benim babam değil." Blake'in gözleri parladı. Sonunda bir hayat belirtisi. "O benim sorunlarımın en küçüğü."

"O zaman ne?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Seni ilgilendirmez." Çenesi sıkıştı. "Ciddiyim. Şimdi git."

Çenesi inatçı bir şekilde eğildi. "Bana sorunun ne olduğunu söyleyene kadar olmaz."

"Kahretsin, Farrah." Hayal kırıklığı Blake'in sesine sızdı ve buz gibi yüzünü kırdı. "Bu kadar inatçı olmayı bırak. Bu senin kendi iyiliğin için."

Göğsünde öfke kıvılcımları çaktı. "O zaman bana çocukmuşum gibi davranmayı bırak. Bana neler olduğunu anlat ve kendi kararımı kendim vereyim. Ben yetişkin bir kadıyım. Benim için neyin iyi olup olmadığına karar verebilirim."

"İyi. Teksas'ta ne olduğunu bilmek ister misin?" Blake aralarındaki mesafeyi kapattı ve Farrah ondan yayılan katıksız acı karşısında yutkundu. Onu yakalamak, göğsüne bastırmak ve asla bırakmamak istiyordu. O acı yok olana kadar asla. "Bana güvenmemekle akıllılık ettiğinin farkına vardım." Başparmağını kızın alt dudağının üzerinde gezdirdi. "İsrar etmeme rağmen iş teklifimi asla kabul etmemeliydin. Kuşhane'deki o gün bana bir kez bakıp çekip gitmeliydin."

Bir mengene boğazına sarıldı ve sıktı. Bu konuşma iyi bitmeyecekti. Farrah bunu iliklerine kadar hissedebiliyordu. Ama uçurumdan düşmek anlamına gelse bile ilerlemekten başka çare yoktu. "Neden?"

"Çünkü ben iyi bir insan değilim. Ben bencil bir piçim Farrah ve bir şey istediğimde onu elde etmek için her şeyi yaparım." Blake'in gözlerinde pişmanlık vardı. "Seni her şeyden çok istedim ve seni hak etmediğimi bildiğim halde peşinden koştum. Bir gün seni inciteceğimi bildiğim halde. Bu yüzden, bu gerçekleşmeden önce gitme şansın var."

Çok geç kalmıştı. Çoktan canını yakmaya, onu parça parça doğramaya başlamıştı. Sözleriyle, acısıyla, yeterince iyi olmadığına dair inancıyla.

Bu, Blake'in çoğu insan tarafından görülmeyen yanıydı. Görünürde kendinden emin ve özgüvenli biriydi ama cilalı dış görünüşünün altında şüpheler ve güvensizliklerle dolu, dünyanın ondan beklentilerini asla karşılayamayacağından korkan bir çocuk yaşıyordu.

Farrah her iki tarafı da eşit derecede seviyordu - tabii ona izin verirse. "Sen benim için iyi bir insansın," diye fısıldadı.

"Şimdilik." Blake alnını onunkine dayadı, yüzü azapla gerilmişti. "Aklımdan geçen düşünceleri bilmiyorsun. Yaptığım şeyleri. Sonunda hep

Sevdiğim insanları incitiyorum ve işin korkutucu yanı, bunu neredeyse hiçbir zaman bilerek yapmıyorum. Sadece oluyor. Şimdi benden uzaklaş, Farrah, çok derine inmeden ve kalbini tekrar kırmadan önce."

Farrah'nın gözlerinin arkası yandı. "Aklından geçen düşünceleri bilmediğimi mi söylüyorsun? Söyle bana. Yaptığın şeyleri bilmediğimi mi söylüyorsun? Göster bana. Beni içeri al, Blake. Beni uzaklaştırma."

Boğazından sinirli bir inilti yükseldi.

Blake çekip gitti; sıcaklığı kaybordu ve acımasız soğuk boşluğu doldurmak için koştu. Buzdan iğneler Farrah'ın tenine batarak kalbine kadar ilerledi.

"Yapamam." Duygusuz maske geri gelmişti.

"Beni sevdiğini söylemiştin." Farrah son bir şans daha verdi. "İkinci bir şans isteyen sendin ve ben de sana bir şans verdim. Değiştiğini söyledin ve ben de sana inandım. Sana tekrar güvenmemi istiyorsun ama sen bile bana güvenmezken bunu nasıl yapabilirim?" Bakışları Blake'in bakışlarını delip geçiyor, onun geri adım atmasını, açılmasını, boş gözlerle kendisine bakmaktan başka bir şey yapmamasını istiyordu. "Blake, benim. Bana her şeyi anlatabilirsin."

Saniyeler geçip gitti.

Farrah'ın nefesi boğazının yarısına kadar sıkışmış, havada fırtına gibi esen endişeyle nereye gideceğini bilemiyordu.

"Seni seviyorum." Blake'in sesi çatallaştı. "Bu yüzden gitmene izin veriyorum."

Nefes bir hıçkırık olarak serbest kaldı.

Aptal. Aptal. Aptalca.

Daha iyi bilmeliydi ama yine de yaptı.

Farrah yine Blake'e aşık oldu. Ve Blake yine onun kalbini kırdı.

Bu kez, onun acımasız sözleri ve kalpsiz işten çıkarması yüzünden değildi. Ona inandığını söylediğinde

onu sevdiğini ve onun daha iyisini hak ettiğini düşündüğünü söylediğinde.

Hayır, acı veren şey Blake'in sevgisinin yeterli olmadığını bilmektir. Onu içeri alması yeterli değildi ve onun için savaşması da yeterli değildi. Onu seviyordu ama yine de gitmesine izin veriyordu.

Bunun asılca olduğunu mu düşünüyordu? Onun lanet bir korkak olduğunu düşünüyordu.

Blake, Farrah'ın içindeki karanlığı görmesine izin vermek yerine kolay yolu seçiyordu. Görmek istemesine rağmen. Karanlık onu korkutmuyordu. Bir yanı bundan zevk alıyordu çünkü insanlar sadece karanlığın pelerini altında gerçek benliklerini göstermeye cesaret edebiliyorlardı. Her şey -iyi, kötü ve çirkin- geceleri ortaya çıkardı. Ama sanılanın aksine, bu çirkin kısımlar insanı küçültmezdi. Hayır, onları bir bütün haline getiriyordu ve bu dünyada bütünlükten daha güzel, kendinizden nefret ettiğiniz parçalarınız da dahil olmak üzere birisinin sizi her zerrenize kadar sevdiğini bilmekten daha nefes kesici bir şey yoktu.

Güneş hiç batmazsa, yıldızlar asla parlamaz.

Ama Farrah, Blake'e karanlığın güzelliğini asla gösteremeyecekti. Blake onun her şeyini istiyor ama ona her şeyini vermeyi reddediyordu ve Farrah onun çenesindeki inatçı sertlikten ve gözlerindeki çakmaktaşıdan fikrini değiştirmesi için söyleyebileceği hiçbir şey olmadığını anlayabiliyordu.

Eğer ona kendisini sevdiğini söylerse, bu sadece onun daha da geri çekilmesine neden olacaktı.

Bağırsaklarında acının yanı sıra başka bir şey daha kaynıyordu: öfke.

"Son cevabın bu mu yani?" Farrah'ın sesi lav gibiydi, soğuyup kalın, sert bir kabukla sertleşene kadar öfkeyle sıcaktı. "Tırnak içinde 'beni incitmek istemediğin' için mi gitmeme izin veriyorsun? Tüm bunlara neyin sebep olduğunu bile söylemeden mi? Yürütmeye bile çalışmadan mı?"

Blake cevap vermedi. Boğazındaki bir kasılma dışında, mermerden oyulmuş ve dokunulduğunda soğuk olan güzel, duygusuz bir heykel gibi orada öylece duruyordu.

Söyleyecek bir şey kalmamıştı.

Farrah onun etrafından dolaştı ve kapı kolunu çevirdi.

Durdur beni.

Asansöre doğru yürürken koridorun pelüş halısı ayak seslerini bastırıyordu.

Güven bana.

"Aşağı" düğmesine bastı, gözleri alevler tüm vücudunu saracak kadar çılgınca yanıyordu ve ağzında kül tadı vardı.

Benim için savaş.

Ama Blake hiç yapmadı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sonraki ay, sefil sabahlar ve yıldızsız geceler silsilesi içinde geçip gitti.

Blake geçen zamanı takvimle değil, kalbinin parçalarıyla takip ediyordu. Verecek hiçbir şeyi kalmayana kadar, dünyanın en berbat kum saatine her gün bir parça ekleniyordu.

Hayatı bir kez daha parçalanmıştı ve Farrah'ın ışığı olmadan çatlaklardan sızan tek şey çirkin, karanlık bir sızıntıydı. Bu sızıntı Blake'in kendisinden nefret ettiği her şeyi, en derin korkularını, en kötü anılarını, en bencilce davranışlarını ve utanç verici düşüncelerini içeriyordu.

Teksas'tan döndüğünde iki seçeneği vardı: Farrah'ya Cleo'nun hamileliğiyle ilgili gerçeği anlatacak, aslında onu hiç aldatmadığını söyleyecek ya da gitmesine izin verecekti.

İlki, almak için çok cazip olduğu bir tanesiydi. Ama bu aynı zamanda bencilce bir seçimdi çünkü Blake Farrah'yı aldatmamış olsa bile, onu hiçbir zaman hak etmemişti.

Ayrıca Cleo'nun babası haklıydı. Blake insanların hayatlarını mahvetmişti. İstemediği halde sevdiği insanları incitmişti.

Annesi. Kız kardeşi. Farrah. Cleo. Babası bile, eğer babası zarar verebilirse.

Blake Farrah'la kalırsa, ona yine zarar verecekti. Bu kaçınılmazdı, onun laneti.

Bu yüzden, bu süreçte kendini kaybetmek anlamına gelse bile, onun gitmesine izin verecekti.

"Selam dostum. Açılış için tebrikler." Landon siyah Hugo Boss ceketini ve kot pantolonuyla Blake'e doğru yürüdü. LNY'nin açılış gecesi için kıyafet kuralı şık ve gündelikti ve konuklar da buna harfiyen uymuştu. "Bu parti harika."

"Teşekkürler." Blake gülümsedi çünkü herkesin ondan beklediği şey buydu. Bu gece karanlığa yer yoktu, sadece barda yanan ışıklar ve katılan yıldızlar vardı. Sosyetikler, ünlüler ve iş dünyasının önde gelenleri Legends'a akın ediyordu ve kahkahalarına ve sohbetlerine bakılırsa LNY büyük bir hit olmuştu - üç eğlence ve kaçış hikâyesi şimdiden o kadar çok ses getirmişti ki medya taleplerine yetişemiyorlardı.

Birinci kat klasik Legends'tı: markayı diğer şehirlerde bu kadar popüler yapan aynı lüks, ev dekorasyonu ile kaplanmış bir spor barı. Boynuzlu avizeler, deri kabinli meşe masaların üzerinde sallanıyor ve panelli duvarlarda aklınıza gelebilecek her türlü rekabetçi spor karşılaşmasını yayınlayan devasa düz ekran TV'ler sıralanıyordu. Devasa projeksiyon ekranı ve köşedeki sekiz sıra stadyum tarzı oturma yeri en büyük spor etkinlikleri için ayrılmıştı: NBA playoffları, Super Bowl, Dünya Kupası ve Olimpiyatlar.

Oyun izlemek yerine oyun oynamayı tercih edenler, bilardo masaları, pinpon masaları, dart tahtaları, Air Hockey, langırt, bira pongu, shuffleboard, masa oyunları ve hatta minyatür bir bowling salonunun bulunduğu ikinci kattaki dinlenme odası cennetine kendilerini bırakabiliyorlardı.

Üçüncü kat, lüks açısından hem gerçek hem de mecazi anlamda bir adım daha yukarıdaydı ve bir zanaat kokteyl barı içeriyordu.

Gece 11'den sonra bir gece kulübüne dönüşen kulüpte en ateşli DJ'ler, en iyi alkoller ve 15 metre yüksekliğinde bir şampanya kulesi bulunuyordu.

LNY, Blake'in hayalini kurduğu her şeydi. Legends'ın tipik bir spor barı zincirinden, şirketi ve markayı bambaşka bir seviyeye taşıyan bir spor barı ve gece hayatı franchise'ına geçişini işaret ediyordu.

Bu gece VIP açılışı vardı; yarın ise halka açık büyük açılış olacaktı ve daha da büyük olacaktı. Ancak Blake, hayallerinin hayata geçtiğini gördüğünde yaşadığı heyecanı bir türlü yakalayamıyordu.

Bunun yerine, odaklanabildiği tek şey Cleo'nun bir kâbus gibi kafasının içinde yankılanan sesiydi.

"Hiç seks yapmadık. Sarhoştun ve uyumak için seni otel süitlerinden birine götürdüm. Ama eve kendim gidemeyecek kadar sarhoştum ve diğer tüm odalar doluydu, bu yüzden gece kaldım. Hiçbir şey yapmadık. Ama uyandığında ne olduğunu hatırlamıyordun ve ben de sana o kadar kızgındım ki yalan söyledim."

"Sen benim en eski arkadaşlarımdan biriydin. On beş yaşımızdan beri sana aşıktım ve sen kalbimi kırdın. Şangay'a kaçtın ve beni geride bıraktın. Beni küçük düşürdün! Daha da kötüsü, gidip sadece birkaç aydır tanıdığın bir kıza aşık oldun. Onu bana tercih ettin. Beni. Hayatın boyunca senin yanında olan kişiyi. Seni bekledim. Bekledim, bekledim, sonunda sen gelene kadar bekledim ve sen yapabileceğin en affedilmez şeyi yaptın: bana umut verdin."

"Benimle hiç çıkmamalıydın, Blake. Eninde sonunda seni unutacaktım. Ama sen bana çiçekler getirdin, beni öptün ve beni sevdiğini söyledin. Senin için o kadar düştüm ki kalkamadım ve sonra beni orada bıraktın. Tek başıma. Bu yüzden sana kızgındım. Sadece arkadaş olmamızın sorun olmadığını söylesem bile, değildim. Ama seni hayatımda tutabilmemin tek yolu buydu, bu yüzden yalan söyledim."

Blake'in kulaklarına kan hücum etti. Damarlarında tanıdık bir duygu kokteyli dolaşıyordu -öfke, suçluluk, utanç, şok, pişmanlık. Hepsi hazır ve nazırdı, hiçbir dersi ya da ona işkence etme fırsatını kaçırmayan mükemmel öğrenciler gibiydiler.

"İyi misin?" Landon'ın kaşları endişeyle çatıldı. "Teksas'tan döndüğünden beri garip davranıyorsun."

"Ben iyiyim." Blake viskisinin kalanını yudumladı ve yanından geçerken kendisini tebrik eden bir televizyon oyuncusuna teşekkür ederek sırtıttı. "Sadece yorgunum."

Aktör olmalıydı. Nate Reynolds'a taş çıkartabilirdi.

"O gece bir bara gittim. Sana hâlâ çok kızgındım ve seni görünce... Neyse, yine içkiyi fazla kaçırdım ve barda tanıştığım bir adamla yattım. Korunup korunmadığımı hatırlamıyorum - artık doğum kontrol hapi kullanmıyordum - ama birkaç ay sonra hamile olduğumu öğrendim." Cleo'nun alt dudağı titredi. "Ondan olmak zorundaydı. Sen Şangay'a gittikten sonra yattığım tek kişi oydu. Ama adını bile bilmiyordum ve bunu aileme söyleyemezdim. Evlenmeden önce seks yapmam yeterince kötü zaten. Tek gecelik bir ilişki yaşadığımı ve tanımadığım bir adamdan hamile kaldığımı öğrenirlerse beni evlatlıktan reddederlerdi."

Blake'in elleri boş bardağının etrafında kenetlendi.

Cleo'dan nefret etmek istiyordu. O hafta sonu boyunca ondan nefret etmişti, babasının partisindeki patlamasının yarattığı gerginlik Ryan'ların evinde ağır bir şekilde hissedilmiş ve o da bunun sonuçlarıyla başa çıkmak yerine düşüncelerine çekilmişti. Oğlunun yasını yeniden tutmak zorunda kalmıştı ama bu kez, kendisine ait olduğunu düşündüğü bir şeyi kaybetmenin yasını tutuyordu. Gerçek olarak kabul ettiği, hayatını yarım on yıl boyunca tanımlayan bir şey dakikalar içinde altüst olmuştu.

Cleo, bebek doğmuş olsaydı Blake'e gerçeği söyleyecek miydi? Fark eder miydi?

"Mantıklıydın. En azından birbirimizi tanıyorduk. Birlikte büyüdüğ ve çıktık. Zaten herkes sonunda birlikte olacağımızı düşünüyordu." Cleo'nun yüzünden yaşlar süzöldü. "Çok özür dilerim. Gençtim, aptaldım ve paniğe kapıldım. Bu sır son beş yıldır beni parçalıyordu ama sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Bunu telefonda yapmak doğru gelmedi ya da kendime böyle bir bahane buldum. Ama bugün erken saatlerde sana rastladığımda, bunu bir işaret olarak gördüm."

"Umarım bir gün beni affedebilirsin ve bu konuyu kapatabiliriz. Daha önce de söyledim, yine söylüyorum, düşük yaptığım için seni suçlamıyorum. Bu beni, bizi yıktı ama senin hatan değildi. Bir kazaydı. Bu beni affetmen için seni suçlamak değil, ama umarım ihtiyacın olan huzuru sana verir. İkimiz de çok şey atlattık. Sanırım artık geçmişimizi unutup yolumuza devam etmemizin zamanı geldi."

Blake her ne kadar Cleo'dan nefret etmeye devam etmek istese de bunu yapamıyordu. Kısmen her ikisi de hatalı olduğu için -kazada o, aldatmada o- ve kısmen de rahatladığı için. Terazi biraz dengelenmişti (yine de onun tarafı daha ağır basıyordu) ve Farrah'ı aldatmamıştı. Olayların büyüklüğü içinde küçük bir ayrıntı gibi görünebilirdi ama onun için öyle değildi.

Ama Farrah bunu asla öğrenemeyecekti çünkü onu kendinden kurtarma ihtiyacı rahatlamasından daha ağır basıyordu.

"Farrah nerede?" Landon onun aklını okumuş gibiydi ama Blake ve Farrah'nın ayrıldıklarını ya da Teksas'ta neler olduğunu bilmiyordu. Blake en iyi arkadaşıyla ya da başka biriyle ayrıntıları konuşamayacak kadar meşgul ve mutsuzdu. "Onu bütün gece görmedim."

"Gelemedi." Blake'in gülümsemesi acıttı. Sahtelikle ilgili bir şeydi bu - etrafınızdaki herkesin daha iyi hissetmesini sağlardı ama içinizi kemirirdi.

"O iyi mi?" Landon'ın endişeli ifadesi değişmedi. "Böyle büyük bir geceyi kaçırmazdı."

Hayır, yapmazdı.

Blake onu zorlamadıkça olmaz.

"Bildiğim kadarıyla." Blake bir içki daha içmek için can atıyordu.

Doğru olanı yapmış, Farrah'ın onunla tekrar çok derine inmeden gitmesine izin vermişti. Bunu yapmanın onu mahvetmesi önemli değildi; önemli olan tek şey bir kez olsun bencilce olmayan bir şey yapmaktı.

"Bana mı öyle geliyor yoksa burası gerçekten çok mu sıcak?" Blake'in alnında boncuk boncuk ter vardı. Hava yoğunlaşmış, onu boğuyordu. Buradan çıkması gerekiyordu ama bu onun partisiydi. Buradan ayrılamazdı.

Başı nabzıyla aynı ritimde atıyordu.

Thud. Thud. Thud.

"Burada bir sürü insan var." Landon'ın yüzündeki endişe daha da arttı. "Belki de-" Kısa bir süre durdu. "Vay be. Bu düşündüğüm kişi mi?"

"Evet, Pat reklamcısıyla konuştu ve o da kabul etti-"

"Hayır, ünlü biri değil. Blake. Bak." Landon'ın gözleri garip bir heyecanla parlıyordu.

Blake baktı.

Ve tekrar baktı.

Çenesi düştü.

Burada ne halt ediyorlardı?

"Blake!" Joy ona el salladı ve yeşil elbisesi ve sarı dalgalarıyla Tinkerbelle'i kanalize ederek kalabalığın arasından ilerledi. "Sürpriz!"

Arkasında Blake'in annesi, etrafını saran ünlülerden etkilenmiş gibi görünüyordu ve Blake'in barlarından birine adım atacağını hiç düşünmediği bir adam vardı: Joe Ryan. Babası.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Alacakaranlık Kuşağı'na girmişti.

Blake'in içinde bulunduğu duruma bulabildiği tek açıklama buydu: Açılış gecesi LNY'deki ofisinde, babasının masasının karşısında oturmak.

Babası. Burada. New York'ta. Takım elbise giyiyor.

Joe cenazeye gitmediği sürece asla takım elbise giymezdi. Belki de bu Blake'in cenazesiydi, çok az ve çok geç gelmişti.

Zaten son bir aydır cehennemdeydi.

"Dışarıda ne güzel bir parti var." Joe resmi kıyafeti içinde son derece rahatsız görünüyordu. Blake'in annesinin onu buna zorladığına şüphe yoktu. Babası asla kendi isteğiyle kravat takmazdı.

Blake parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. Joe'nun doğum gününde yaptıkları tartışmadan beri babasıyla konuşmamıştı. "Burada ne halt ediyorsun?"

Belki de her şeye başlamak için iyi bir yol değildi ama bugünlerde sabrı çok azdı.

Joe'nun gözleri keskinleşti. "Ses tonuna dikkat et."

"Yoksa ne olur? Beni zaman aşımına mı uğratacaksın?" Blake öne doğru eğildi ve ellerini masanın üzerine koydu. "Ben yetişkin bir adamım baba. Kendi işim ve kendi param var. Artık beni korkutamazsın. Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"Buraya gelip sana ne yapacağını mı söyledim?" Joe kükredi. "Annen, kız kardeşin ve benim senin büyük gecen için buraya kadar uçtuğumuzu düşünürsen, daha minnettar olacağını sanırsın. Uçaklardan nefret ettiğimi biliyorsun!"

"Kaç gece içinde bir gece? Bir düzine mi?" Blake alay etti. "Seni her açılışa davet ettim ve bu katıldığın ilk açılış. Austin'deki kutlamaya bile gelmedin ve bu tam da senin lanet olası şehrindeydi, bu yüzden burada olduğun için kendimden geçmiyorsam kusura bakma."

Çirkinliği yüzeye çıkmış, hıncını çıkaracak bir hedef bulunduğu için minnettarlık duyuyordu.

Blake'in özel hayatı zaten darmadağınktı. Bu trendi devam ettirebilir ve babasıyla zaten yıpranmış olan ilişkisine bir kibrit çakabilirdi.

Her şeyin yanışını izleyin ve tüm acıları bir çırpıda ortadan kaldırın.

"Sen bu haldeyken seninle konuşamam." Joe ayağa kalktı ve keskin, öfkeli hareketlerle kravatını gevşetti. "Annenin ne dediği umurumda değil."

Bileğindeki bir parıltı Blake'in dikkatini çekti. "O da ne?" Babası ona ters ters baktı. "Neymiş o?"

Blake çenesini dikkatini çeken nesneye doğru uzattı. Aptalca bir soru sormuştu çünkü ne olduğunu biliyordu. Kahverengi timsah derisi kayışlı altın bir Patek Philippe saatti ve kasasının arkasına özel olarak 50 rakamı işlenmişti.

Blake bunu biliyordu çünkü babasının ellinci doğum günü için almıştı.

Joe'nun yüzü rahatsızlıkla doldu. "Bu bir saat."

"Bu sana ellinci yaşın için verdiğim saat. Takıyorsun."

"Tabii ki takıyorum," diye tersledi Joe. "Bu bir saat. Başka ne yapmam gerekiyor, yiyeyim mi?"

"Geçmişte sana aldığım hediyelerin hiçbirini kullanmadın."

Blake'in Joe'nun kırk sekizinci doğum günü için aldığı golf sopaları tozlanıyordu.

Kırk altıncı doğum günü için aldığı nadir viskiyi açmamıştı.

Hediye alamayacak kadar küçükken çizdiği doğum günü kartlarını fırlatıp attı.

"Nereden bileceksin ki? Eve ne kullandığımı bilecek kadar sık gelmiyorsun."

Blake'in burun delikleri alevlendi. "Beni suçluluk duygusuna sürüklemeye çalışma. Son baktığımda o viski şişesi hâlâ açılmamıştı ve iki ay önce evdeydim. Onu sana hediye ettikten dört yıl sonra."

"Güzel bir viski. Özel bir durum için saklıyorum." "Golf sopaları mı?"

"Rick taşınana kadar onları kullandım. Oynayan tek arkadaşım oydu." Joe kaşlarını çatı. "Ne diye bundan bahsediyoruz ki?"

"Çünkü." Blake başparmaklarını masasının kenarına doladı. Pürüzsüz meşe derisine öyle bir işledi ki, parmaklarını serbest bırakırsa ahşap damarlarının parmaklarının üzerine kazındığını görebileceğinizden emin oldu. "Verdiğim ya da yaptığım hiçbir şey senin için yeterince iyi değil."

Joe'nun gözlerinde şok parıldıyordu. Kravatıyla uğraşmayı bıraktı ve tekrar koltuğuna yığıldı. "Böyle mi düşünüyorsun? Yeterince iyi olmadığını mı?"

"Bana aksini gösteren hiçbir işaret vermedin," dedi Blake acı acı. "İyi olduğum tek şey futbol, unuttun mu?"

Yıllar önce ona bir spor barı açmak istediğini söylediğinde babasının verdiği tepki hafızasına kazınmıştı.

Bir işi yürütmek hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Spor barı mı? Hadi ama. Dışarıda milyonlarca spor barı var. Senden çok daha uzun süredir buralarda olan birinden dinle, evlat: iyi olduğun şeye sadık kal. Futbolda iyisin. Bu kadar.

Joe yüzünü buruşturdu.

"Sanırım sadece bir NFL süperstarı olmak senin için yeterince iyi. Bütün bunlar-" Blake kolunu geniş ofisinde gezdirdi. "Hiçbir anlamı yok. Kendi yaşayamadığın hayallerini gerçekleştiremediğim için benden hep nefret edeceksin."

Joe da üniversitede top oynamıştı, ta ki yırtık bir ACL onu profesyonel olamadan bırakmaya zorlayana kadar. Teselli kariyeri olarak fitness koçluğuna yönelmişti ama Blake yedi yaşında ilk mükemmel spiralini attığı andan itibaren, Blake bu yükün altında ezilinceye kadar oğlundan beklenti üzerine beklenti yüklemişti. Joe, en çok istediği şey olan NFL zamanı gelene kadar Blake aracılığıyla zaferini yeniden yaşadı. Blake seçmelerden önce okulu bıraktı ve babasının profesyonel futbol kariyeri hayallerini vekaleten suya düşürdü.

"Senden nefret etmiyorum," diye ısırıldı Joe. "Sen benim oğlumsun."

"Sadece kan bağıyla." Blake alaycı bir gülümsemeyle parladı. "Bana bakmaya bile zor dayanıyorsun. Ellinci doğum gününde bile."

"Çünkü utanıyorum, tamam mı?" Joe patladı. "Bu yüzden gözlerinin içine bakamıyorum!"

Blake oturmuyor olsaydı, yere yuvarlanacaktı. Şok, boğazında şişerek hava akışını kesti.

Joe'nun ağzı acımasız bir çizgi halinde düzleşti. "İtiraf edeyim, futbolu bıraktığında çok kızmıştım. Sen eşsiz bir yetenektin, Blake. Milyonda bir bulunur. Boş bir hayal uğruna geleceğini bir kenara attığını düşünmüştüm. Bunun için senden nefret etmedim; senin için endişelendim. Sıkışıp kalmadan, perişan olmadan ve borçlanmadan önce kafanı kışından çıkarmana yardımcı olacak biraz sert sevgiye ihtiyacın olduğunu düşündüm." Dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Neyse ki yanıldığımı kanıtladın. Ama beni açılışa davet ettiğinde..." Parmaklarını kalçasına vurdu, alışılmadık bir şekilde gergin görünüyordu. "Ben bu kadar... yani, pek de mükemmel olmayan bir babayken, bunu kutlamak ve gururlu bir baba rolü oynamak bana yanlış geldi. Her adımında seni geride tutmaya çalıştım ve

sen bana rağmen başardın, benim sayemde değil. Senin başarından faydalanmak istemedim-

Benim hiçbir ilgim yokken olmaz. Bu yüzden uzak durdum. Senden nefret ettiğim için değil. Sen benim oğlumsun. Senden asla nefret edemem."

Joe yüzünü yırtıp Independence Day filmindeki mürekkep balığına benzeyen uzaylı kafalarından birini gösterseydi Blake daha fazla afallamazdı. Son beş yıl boyunca babasıyla yaşadığı her etkileşim -ki pek fazla etkileşim olmamıştı- zihninden geçti. Bir yanı Joe'nun açıklamasına direndi. Joe'ya kızmak kolaydı çünkü Blake'in tek bildiği buydu. Blake kızların bit taşıdığını düşündüğünden beri "normal" bir baba-oğul ilişkileri olmamıştı.

Yine de Blake babasının gözlerindeki ifadeden onun doğruyu söylediğini anlayabiliyordu. Ayrıca bu sözleri yüksek sesle söylemenin ona ne kadar pahalıya mal olduğunu da biliyordu. Joe Ryan gururlu bir adamdı ve hatalarını sık sık kabul etmezdi. Mantığı çarpık ve berbat olabilirdi ama mantıklıydı

-Ona.

"O zaman şimdi neden buradasın? Ne değişti?" Blake rafındaki viski şişesine özlemle baktı. Şoktan bayılmamak için sert bir içki içebiliyordu. Her zaman doğru bildiğin bir şeyin ters yüz olması kadar kafa karıştırıcı çok az şey vardı.

Önce Cleo, şimdi de babam. Bir ayda iki oldu. Lanet bir rekor kırıyorum.

Joe garip bir şekilde kaşlarını çatarak çenesini kaşdı. "Partimde söylediğin şeyi düşündüm. Boktan bir baba olduğum hakkında."

Suçluluk duygusu Blake'in içini burktu. "Doğum gününde sana patlamak istememiştim."

Joe kuru bir sesle, "Uzun zamandır bekliyor gibiydim," dedi. "Biliyor musun, Pete'e açılış törenini Legends yerine kendi evinde yapmasını söylememin seni rahatsız edeceğini düşünmemiştim. Her zaman yaptığımız şey buydu. Ama sanırım bu tür şeyleri anlamakta pek iyi değilim." Çenesini bir kez daha kaşdı. "Yıllar boyunca iyi bir baba olamadığımı kabul ediyorum. Ben de New York'u atlamak istedim, biliyorsun. İstedim

kaçmaya çalıştım. Ama annen ve kız kardeşin bana patladılar. Senin tarafını tuttular."

Annesi babasına karşı mı çıktı? Şok edici şeyler gelmeye devam etti.

"Her neyse." Joe'nun yüzündeki rahatsızlık geri gelmişti. "Kaçmayı bırakıp seninle konuşmanın zamanı geldi diye düşündüm. Erkek erkeğe. Ve bunun şimdiye kadar yaşadığın en büyük açılış olduğunu biliyorum. İyi iş çıkardın," diye ekledi homurdanarak. "Gerçekten iyi bir iş. Seninle gurur duyuyorum."

Seninle gurur duyuyorum.

Blake hayatı boyunca bu sözlerin babasının ağzından çıkmasını beklemişti. Şimdi bu sözleri duyunca, onları anlamaya çalışırken beyni neredeyse patlayacaktı. Joe Latince Ulysses'i okuyor da olabilirdi.

Blake'in kalbinden midesine garip bir sıcaklık damladı ve orada bir gurur ve inançsızlık birikintisine dönüştü.

"Hepsi benim suçum değildi." Blake boğazını temizledi. "Ekibim harika bir iş çıkardı."

Kendisi strateji ve vizyonu yönetirken, vizyonunu gerçeğe dönüştürenler ekip üyeleri idi. Onlar Legends'ın temel taşlarıydı ve Blake de onlara öyle davranıyordu. Ekibi olmadan hiçbir yerde olamazdı.

"Öyle yaptılar. İyi konuşmaydı. Ben aşağıya iniyorum." Joe ayağa kalktı. Bu gece için bağ kurma sınırına ulaştığı belliydi. "Tanrı biliyor ya, annenle kız kardeşin margarita içerken başlarını her türlü belaya sokuyorlar."

Blake'in son gördüğü Helen ve Joy, ünlü bir erkek model ve LNY'nin gecenin ünlü barmeni olan Zane'e aval aval bakmakla meşguldü.

"Bekle."

Babası dondu kaldı.

Blake dudaklarını yaladı. "Dün yeni bir şişe viski aldım." Başını raftaki şişeye doğru eğdi. "Doğrudan İskoçya'dan. Benimle denemek ister misin?"

Aralarındaki zeytin dalı tereddütle gerilmişti.

Joe'nun gözleri viski ile Blake'in yüzü arasında gidip geldi. Bir gülümsemenin gölgesiyle yeniden sandalyesine yerleşti. "Çok isterim."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Saatin gece yarısı olduğuna inanamıyorum." Farrah bir esnemeyi bastırdı. "Büyükanne gibi konuşmak pahasına, en son bu kadar geç saate kadar dışarıda kaldığımda..."

Blake ile.

Yüzünü buruşturdu.

Farrah, Blake'i zihninin en karanlık köşesine itmek için çok iyi bir iş çıkarmıştı ve şimdi bu ilerlemeyi çözmeyecekti. Hele de başka bir adamla randevusu varken.

"Hatırlamıyorum," diye mırıldandı.

Paul parmaklarını onunkilerin arasından geçirirken gözleri kırışarak gülümsedi. "Gece yarısı kuralını benim için bozmandan onur duydum."

"Bu bir kuraldan çok bir tesadüf," diye karar verdi Farrah. "Her gece saat on civarında tesadüfen uykuya dalıyorum."

Güldü. "Ne olursa olsun, ayakta kaldığımız için mutluyum. Harika vakit geçirdim."

Paul'un tatlılığı onu öldürdü. Üçüncü randevularındaydılar. Onunla Olivia'nın "aklını Blake'ten uzaklaştırmak" için indirmeye zorladığı bir arkadaşlık uygulamasında tanışmıştı ve Paul mükemmel bir erkek gibi görünüyordu: yakışıklı, nazik ve akıllı, kalbini asla kırmayacak bir tip. Ama Farrah onunla takılmaktan ne kadar hoşlansa da, aralarındaki kimya

İki günlük bir fincan kahveden daha ılıktı. Öpüştüklerinde hiçbir şey hissetmedi. Ne havai fişekler, ne kelebekler, ne de hızlı atan nabız.

"Yiyecek bir şeyler almak ister misin?" Paul sordu. "Buralarda 24 saat açık bir lokanta var, iyi olması gerekiyor."

Farrah'ın yorgunluğu açlığıyla savaştı. Açlık kazandı.

"Tamam." Hiçbir şey endişelerini iyi bir hamburger ve milkshake kadar hafifletemezdi.

Kaldırımından aşağı inerlerken Farrah'ın zihni bir sonraki hamlesini düşünmek için dakikada bir mil koşuyordu.

Paul'den ayrılmalı mıydı yoksa zaman içinde daha güçlü duygular geliştireceğini umarak beklemeye devam mı etmeliydi? Aslında çıkmıyorlardı ama çıkmıyor da değillerdi. Onu oyalamak ve ona hak ettiği sevgi ve ilgiyi verebilecek başka biriyle tanışmasını engellemek istemiyordu.

Ama Farrah'ın bencil tarafı Paul'ün gitmesine izin verirse olacıklardan korkuyordu. Bu onun hayatında bir boşluk yaratacaktı ve boşluklarla ilgili bir şey vardı: doldurulmaları gerekiyordu. İyi ya da kötü, fark etmezdi, yeter ki onu yatıştıracak bir şey olsun.

Farrah, Paul'den sonra o boşluğu neyin dolduracağını bildiğini hissediyordu ve bununla yüzleşmeye hazır değildi. Henüz değil.

Ben berbat bir insanım.

"Oh, vay canına." Paul'ün sesi dehşete kapılmış gibiydi. "Bu düşündüğüm kişi mi?"

Farrah onun bakışlarını takip etti ve yasadışı olması gereken çok seksi erkek model Zane'in, bağımsız filmlerde ilginç, sıra dışı karakterleri canlandırmasıyla tanınan peri yüzlü bir aktrisle birlikte bir taksiye bindiğini gördü. Ama dikkatini çeken şey bu değildi.

Hayır, tökezleyerek çıktıkları barın adıydı: Efsaneler.

Blake'in barı.

Legends'ın Paul'le birlikte gece geç saatlerde bir stand-up komedi gösterisine katıldıkları mekânın yakınında olduğunu biliyordu ama yine de bu manzara onu şaşırtmıştı. Binanın üzerine Blake'in yüzü basılmış, ona sırtıyor olabiliirdi.

Farrah Paul'un elini daha sıkı tuttu. Bu gece Legends'ın açılış partisi vardı. Blake, işi ve New York'ta yakışıklı, başarılı bir bekâr olarak sürdürdüğü yaşam tarzı hakkında birkaç sayfalık bir yazı yayınlayan City Style'ın son sayısında her şeyi okumuştı.

Geceleri, Olivia yattıktan sonra Blake'in yazılarını karıştırmaktan utanıyor, onun gülümsemesini ve kendinden emin, rahat duruşunu görünce kalbi sızlıyordu. En azından çoğu insanın gördüğü buydu. Farrah onun omuzlarındaki gerginliği ve gülümsemesinin gözlerine tam olarak ulaşmadığını fark etti.

Tüm başarısına rağmen Blake acı çekiyordu.

Bu beni ilgilendirmez.

Blake tek başına kaçıp acı çekmek istiyorsa, Farrah onu durduramazdı.

"Hadi, gidelim." Paul'ün elini çekiştirdi. "Açlıktan ölüyorum."

Beş adım atmışlardı ki derin ve tanıdık bir ses onları durdurdu. "Farrah."

Adı havada süzülüyor, sevdiği birinin hayaletini görmüş birinin saygısıyla fısıldanıyordu.

Farrah yürümeye devam etmek istedi ama Paul onu nazıkçe dürttü. "Sanırım seninle konuşuyor."

Tesadüf, sen bir kaltaksın. Bunu biliyor muydun?

Farrah kendini toparladı ve arkasını döndü. Blake'in orada durduğunu, dünyayı sarsacak kadar muhteşem göründüğünü görünce tüm nefesi ciğerlerinden fırladı ve keşke boyaları ve bir tuvali olsaydı da onu sonsuza dek ölümsüzleştirebilseydi diye düşündü.

Blake koyu mavi bir kot pantolon, özel dikim siyah bir blazer ceket ve geniş omuzlarını ve ince belini ortaya çıkaran bembeyaz bir elbise gömleği giymişti. Karmakarışık sarı saçları ışıkların altında bir hale gibi parlıyordu ama gözleri saftı

Günah: Sizi büyüleyen mavi kristal havuzları, siz çok geç olana kadar farkına varmadan sizi büyülerinin altına çekiyordu.

O göklerden inmiş bir tanrıydı, Apollo ete kemiğe bürünmüştü ve aradan ne kadar zaman geçerse geçsin Farrah'nın bedeni her zamanki gibi tepki veriyordu: sahibine dönmek isteyen muhtaç bir hayvan gibi inliyor, mırıldanıyor, geriniyordu.

Dizleri jöleye dönmeden ve şehvet ve kalp kırıklığı içinde kaldırıma yığılmadan önce neyse ki zihni onu kapattı.

"Merhaba." Soğuk, resmi ses tonu sıfır duygu sergiliyordu. Farrah bu başarısından dolayı kendini sessizce tebrik etti. "Seni burada görmek ne güzel."

"Burası benim barım," dedi Blake. Bakışları Paul ve onun birbirine dolanmış ellerine kaydı; çenesinde bir kas kasıldı. "Açılış partisine katılmadın."

Onu aylar önce, her şey dağılmadan önce Olivia ve Sammy ile birlikte davet etmişti. Farrah bu gece gelmeyince Olivia da gelmedi. Olivia'ya göre Sammy San Francisco'daki fırını kontrol etmek için kısa bir yolculuğa çıkmıştı ve Farrah ona Sammy'nin nerede olduğunu nereden bildiğini sorduğunda çenesini kapattı.

"Yapacak başka bir işim vardı." Farrah, Blake'in gözlerinde kopan fırtınadan sapıkça bir zevk alıyordu. Artık kristal değillerdi; safir, karanlık ve öfkeliydiler. Hâlâ güzeldi ama omurgasından aşağı zafer ürpertileri gönderen çiğ, sıcak bir kıskançlıkla parlıyordu.

Karanlık yanı -küçük, kinci yanı- onu da kendisini kırdığı gibi kırmak istiyordu. Onun neler kaçırdığını görmesini ve pişmanlık içinde boğulmasını istiyordu.

"Paul ile bir randevum vardı." Başını yanındaki adama doğru eğdi, adam oldukça rahatsız görünüyordu. Farrah onu suçlamıyordu. Havadaki gerilim o kadar yoğun ki ikiye ayırabilirdiniz. "Tanıştığınızı sanmıyorum. Paul,

Bu Blake, eski tasarım müşterilerimden biri. Blake, bu Paul, erkek arkadaşım."

Paul onun erkek arkadaşı değildi -sadece üç kez buluşmuşlardı- ve Paul'ün şaşkınlıkla yer değiştirdiğini hissedebiliyordu. Yine de onu düzeltmedi, Tanrı kalbini korusun.

Onu bu şekilde kullandığı için suçluluk duygusu içinde dönüp duruyordu ama bununla daha sonra ilgilenenecekti. Farrah şu anda sadece Blake'ten dalga dalga yayılan hoşnutsuzluğa odaklanabiliyordu, hem ilişkilerinin klinik tanımına -eski tasarım müşterisi- hem de "erkek arkadaş" kelimesine.

Sanki üzölmeye hakkı varmış gibi. "Daha iyisini hak ettiği" için onu uyarmadan iten oydu. İşte buradaydı, daha iyisini hak ediyordu.

Al bakalım.

Evet, çocukça davranıyordu. Hayır, umurunda değildi.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Paul, Blake'in elini sıkmak için onun elini bıraktı ve nazik bir gülümsemeye gülümsedi. "Blake Ryan, değil mi? Geçen gün senin hakkında bir şeyler okumuştum. Baro için tebrikler."

"Teşekkür ederim." Blake gülümseyerek dişlerini gösterdi. Paul'ün elini o kadar sıkı tuttu ki diğer adam irkildi ama Blake dikkatini Farrah'tan ayırmadı.

"Bil bakalım şu anda içeride kim var?" Sesi bir oktav düşerek yumuşak ve samimi bir hal aldı ve kadının teni buna karşılık olarak ısındı. "Babam. O geldi."

İçinden bir şaşkınlık geçti. "Bunu duyduğuma sevindim."

Farrah gerçekten öyleydi. Blake'in babasıyla barışmasını istiyordu. İstemediği şey ise kalbinin şu anda olduğu gibi deliye dönmesiydi.

"Birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" Paul'ün sesi aralarına girdi ve Farrah bakışlarını Blake'inkilerden ayırdı.

Paul'ün orada olduğunu unutmuştu.

Blake'in yüzündeki karanlık ifade geri döndü. "Eskiden çıkıyorduk." Paul'ün elini sıkıca kavramaya devam etti.

Paul'ün yüzü kızardı ve Farrah Blake'e ters ters baktı. O da sırtarak karşılık verdi.

"Ee, ne zamandır çıkıyorsunuz?" diye sordu sohbet edercesine. Yumuşak samimiyet gitmiş, yerini ipek kaplı çelik almıştı.

"Bir ay." Bu kez, Blake'in gözleri sözlerinin ardındaki imalı anlam karşısında seğirdiğinde sırttan Farrah oldu.

Hayatıma devam etmem hiç zaman almadı.

Doğru değil ve Paul ile ilk randevusuna iki hafta önce çıktı. Ama Blake'in bunu bilmesine gerek yoktu. Ayrıca, yuvarlarsanız, on beş gün bir ay sayılırdı.

"Aferin sana. Çoğu insanın iyi bir ribaund bulması bundan daha uzun sürer." Blake'in dikeninden buz sarkıtları sarkıyordu.

Paul sonunda elini çekti.

Farrah'nın midesindeki ani öfke, kaynama aşamasını atlayıp doğrudan kaynamaya başladı. "Toparlanacak kimse yoktu."

Blake'in gözleri meydan okumayla parladı. "Hayır mı? Her gece adımı inletirken öyle görünmüyordu."

Thwack!

Avucunda acı çiçek açtı.

Farrah önce eline, sonra da parlak kırmızı bir avuç izinin mükemmel yanağını gölgelediği Blake'in yüzüne baktı.

Göğsü kabardı; çenesi o kadar sıkıldı ki azı dişlerinin protesto çığlıklarını duyabildi. Bunun dışında, tokadına hiçbir tepki vermedi.

Hayatında ilk kez birine tokat atmıştı. "Bu ne lan!" Paul

Blake'in göğsünü itti. "Bu da ne?

Senin derdin ne?" Paul

asla küfretmezdi.

Bu gece hepsinin içindeki en iyiyi ortaya çıkarmış gibi görünüyordu.

"Paul, gidelim." Farrah yorgundu, o kadar yorgundu ki ayakta duramıyordu. "O buna değmez."

Paul bir saniye tereddüt ettikten sonra kaşlarını çatarak Blake'i serbest bıraktı. Blake karşılık vermedi. Sanki oraya nasıl geldiklerinden emin değilmiş gibi boş gözlerle diğer adama baktı.

Farrah ve Paul onu barının parlak ışıkları altında, imparatorluğunun önünde yalnız bir kral olarak bıraktılar.

Blake'in yanından ayrıldıklarında, Farrah'ın derisine pençelerini geçirmiş olan kindarlık eriyip gitmiş, yerini utanç almıştı.

"Paul-"

"Yapma." Paul sanki ona çok yakın olmaya dayanamıyormuş gibi kaldırımın uzak tarafında yürüyordu. "İkimiz de biraz dinlendikten sonra konuşalım."

İkisi de konuşmanın nasıl gideceğini biliyordu.

Farrah Paul'le ilişkisini bitirmeyi kendisi de düşünmüş olsa da, tüm bunların bu şekilde olmasından nefret ediyordu. Paul yanlış bir şey yapmayan tatlı bir adamdı. Ucuz bir ribaunt gibi hissetmekten daha iyisini hak ediyordu.

Yere baktı, öfkeli gözyaşları gözlerini yakıyordu. Blake Ryan bir kez daha her şeyi mahvetmek zorunda kalmıştı.

BÖLÜM OTUZ ALTI

"Şut attı ve sayı yaptı!" Justin haykırdı. Top ağlara giderken elleriyle bir fırlatma hareketi yaptı, eşitliği bozdu ve Sammy ile kendisinin skorunu iki sayı artırdı. "İyi işti dostum." Sammy ile tokalaştı ve Blake'e sırtıttı. "Bugün oyundan düştün Ryan."

"Her neyse." Blake, Landon'ın topu getirmesini hiç ilgi duymadan izledi. Doğası gereği rekabetçi bir insandı ama bugün ikiye iki oynadıkları basketbol maçını kimin kazandığı umurunda bile değildi.

"Her neyse mi?" Justin'in kaşları havaya kalktı. "Kıçına ne girdi ve öldü? Bütün gün huysuz bir orospu çocuğu gibi davrandın."

Blake ona ters ters baktı. Justin'i oyunlarına davet ettiği için pişman olmuştu ve onu The Egret'ten Legends'a işe aldığı için daha da pişman olmuştu. Justin iyi bir barmendi ama tam bir baş belasıydı ve şimdi her gün onun ukalalığıyla uğraşmak zorundaydı. "Patronunla böyle mi konuşuyorsun?"

"Patron, kıçımın kenarı," dedi Justin neşeyle. "İstersen beni kovabilirsin. Huysuz kaltak kısmı konusunda hâlâ haklıyım. Değil mi?" Sammy ve Landon'a baktı, onlar da omuz silkerek onayladılar.

Hainler.

"Büyük açılış nasıldı?" Sammy alnındaki teri silmek için gömleğini kaldırdı. "Kaçırdığım için üzgünüm. San Fran'da fırın işleriyle uğraşmak zorunda kaldım."

Oradan geçen bir grup kız, Tompkins Square Park basketbol sahalarının tel örgüleri arasından onun çıplak karın kaslarına bakıyordu.

"Sorun yok."

"Gerçekten mi?" Sammy Blake'e şüpheyile baktı. "Çünkü kafamı koparıp sokak köpeklerine yedirecekmişsin gibi görünüyorsun."

"Senin yüzünden değil."

Hayır, onun yüzünden. Paul bilmem ne suratlı, aptal mavi ceketli ve daha aptal suratlı. Paul ne biçim bir isimdi ki zaten? Yirmi birinci yüzyılda yaşıyorlardı, 1900'lerin İngiltere'sinde değil.

Blake'in temiz hava almak için dışarı çıkmayı seçebileceği onca an arasından bunu seçmek zorundaydı. Gecesini, ayını ve lanet yılın geri kalanını mahveden anı. Dışarı çıkmalı ve onu görmeliydi. Onunla birlikte. El ele tutuşurken. Erkek arkadaşıyla.

Bugün basketbol sahası yerine boks ringine çıkmalıydı. Bir kum torbasını yumruklamak, Paul'ün erkek grubu suratıymış gibi davranmak kulağa çok çekici geliyordu.

Blake'in mantıklı tarafı ona kıskanmaya hakkı olmadığını söylüyordu. Farrah'ın gitmesine izin veren ve ona daha iyisini hak ettiğini söyleyen oydu.

Blake'in mantıklı tarafı siktirip gidebilir.

"Yalan söylemiyor." Landon Gatorade'inin kapağını açtı. "Farrah'a kızgın."

Blake arkadaşına bakakaldı.

Nereden bildi ki?

"Geçen gece seni Legends'ın dışında gördüm." Landon spor içeceğinden bir yudum aldı. "Onunla ve el ele tutuştuğu adamla karşılaştığında. Kendi bölgene işemekle o kadar meşguldün ki beni fark etmedin. O görüntüye bakılırsa, ikinizin arasının bozuk olduğunu tahmin ediyorum."

"Ciddi misin?" Sammy inledi. "Bu sefer ne yaptın? Bir insanın bu kadar çok kez çuvallaması nasıl mümkün olabilir?"

"Kapa çeneni." Blake'in tansiyonu kırmızı bölgeye yaklaşmıştı. Basketbol sahasının her yerinde öfkeden patlamasına ramak kalmıştı ve eğer patlarsa, her bir parçanın Paul bilmem ne suratlının kıkına sonsuza kadar musallat olmasını sağlayacaktı.

Her fırsatta seni beceren bir hayalet varken biriyle çıkmayı dene.

Landon, Sammy ve Justin'in yararlanması için, "Ona tokat attı," diye ekledi.

"Öyle mi yaptı?" Sammy aynı anda hem dehşete düşmüş hem de eğlenmiş görünüyordu. "Bu Farrah'ın yapacağı bir şey değil. Sen ne yaptın?"

"Neden benim hatam olduğunu düşünüyorsun?" "Öyle miydi?"

Blake kaşlarını çatı. İyi. Geçen gece götlük yapmıştı. Farrah'ı evinden kovduğu gece de götlük yapmıştı. Her yönden tam bir pislikti.

Ama Farrah'ı bu kadar kısa sürede başka bir adamla görmeyi beklemiyordu, hele de kalbi henüz kırılmamışken. Kendi işkencesinden kendisi sorumluydu ama lanet olsun, hayatına devam etmeden önce en azından birkaç ay bekleyemez miydi? Ya da daha iyisi, birkaç yüzyıl.

Daha iyisini hak ediyorsun.

Sözlerini ciddiye almış gibi görünüyordu.

Blake bencil olmasaydı, onun hayatına devam etmesine sevinirdi. Ama değildi, bu yüzden boş zamanlarında Paul'ün zihinsel voodoo bebeklerini yakmakla yetindi.

"Tabii ki onun hatası." Justin esnedi ve bir sonraki cümlesini Blake'e yöneltti. "Sanırım onun kalbini tekrar kazanmak için yaptığın dahiyane plan işe yaramadı."

Blake onu yakasından tutup çitlere çarpmadan önce gözünü kırpacak zamanı bile olmamıştı. Zincir bağlantıları alarmla takırdadı.

"Bu senin fikrindi," diye homurdandı.

"Birilerinin etekleri tutuşmuş." Justin olayların yarı şiddet içeren bir hal almasından etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Benim tavsiyemi dinlememen gerektiğini bilmelisin. Ayrıca bir sakinleştirici hap alıp öfke kontrolü derslerine yazılmalısın. Hemen."

"Ve sen de morarmak için yalvarıyorsun."

"Farrah seni terk etti diye acısını benden çıkarma."

Blake'in gözlerinin önünde kırmızı bir ışık çaktı. Kolunu geri çekti, Landon onu çekmeden önce Justin'in yüzündeki o kendini beğenmiş sırıtışı yok etmeye hazırды.

"Yeter," dedi sertçe. "Bunu yetişkinler gibi konuşalım, didişen çocuklar gibi değil."

"İyi ki bana vurmadın." Justin omuzlarını silkti. "Ben senin çalışanım. İşyeri saldırısı için dava açabilirdim."

Blake ona tekrar saldırdı. Bu sefer hem Landon hem de Sammy onu tutmak zorunda kaldı.

"Kovuldun," diye tısladı.

"Tamam." Justin gülümsedi, her zamanki gibi neşeliydi. Çılgın orospu çocuğu. Blake bir psikopatı işe aldığını ve kovduğunu düşünmeye başlamıştı.

"Sakin ol lan," diye emretti Sammy, Blake'in Şanghay'dan hatırladığı yumuşak başlı, iyi huylu Sammy'den farklı biri gibi konuşuyordu. "Bir çözüm bulabilmemiz için bize ne olduğunu anlatmak mı istiyorsun, yoksa huysuz bir çocuk gibi kavga mı edeceksin?"

Blake üçe kadar saydı ve burnundan sertçe nefes verdi. "Bırak beni."

"Justin'i eşek sudan gelinceye kadar dövmeyeceğine söz verirsen." "Söz veriyorum."

Şimdi bırak," diye homurdandı.

Landon ve Sammy onu bıraktıktan sonra Blake omuzlarını silkeledi ve Cleo kısmı hariç olanları arkadaşlarına kısaltarak anlattı. Anlatmak istemiyordu ama anlatana kadar onu dünyanın öbür ucuna kadar kovalayacaklardı.

Sözlerini bitirdiğinde üçünün de çenesi açık kalmıştı.

"Bekle. Şunu bir açıklığa kavuşturalım." Justin elini kaldırdı. "Hâlâ aşık olduğun bir kızdan... bir gün onu inciteceğinden korktuğun için mi ayrıldın? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Ayrıldıkları geceyi yeniden yaşamak Blake'in enerjisini tüketmişti ve Justin'e çıkışamayacak kadar yorgundu. "Karışık bir durum."

"Hayır, öyle değil. Çok basit. Sen. Sen. Bir. Salaksın. Hem de en yüksek dereceden." Justin tiksintiyle başını salladı. "Tebrikler, Bay Aptal, Yılın En Boktan Muhakemesi ödülünü kazandınız."

"Teşekkür ederim Sir Syphilis, katkılarınız benim için çok önemli."

"Bende frengi yok. Her iki haftada bir test yaptırıyorum."

Blake yüzünü buruşturdu, Justin'in bu kadar sık test edilmesini gerektirecek kaç kadınla yatmış olabileceğini düşünmemeye çalışıyordu.

"Justin'e katılıyorum," dedi Sammy. "Erkek ol ve Farrah'a içini kemiren şeyle ilgili gerçeği söyle. Bir varsayım yüzünden onu uzaklaştırmak aslında aptalca. Kalması ya da gitmesi onun kararı olmalı."

O çoktan gitti. Ve One Direction'ın hala bir şey olduğu zamanlardan kalma bir üyesine benzeyen biriyle yoluna devam etti.

"Bensiz daha iyi," diye mırıldandı Blake.

"Kendini duyuyor musun?" Sammy ellerini havaya kaldırdı. "Onun için en iyisinin ne olduğuna karar vermeye çalışmayı bırak! O sana aşık, seni aptal. Sen de ona aşıksın. Bunu bu kadar zorlaştırma. Bir yolunu bul."

"O bana aşık değil. Ve ben onu incitmek istemiyorum."

Sammy, Landon ve Justin aynı anda inlediler.

"Moron," dedi Justin. "Benim moron bir patronum var."

"Kovuldun," diye hatırlattı Blake ona.

"Tanrı'ya şükür. Aksi takdirde, aptallığınız ozmoz yoluyla bana da geçebilirdi."

"Blake." Sammy Blake'i omuzlarından yakaladı ve sarstı. Gerçekten sarstı. "Farrah'yı iterek ne yaptığını sanıyorsun? Onu incittin. İkimiz de onun ne kadar inatçı olabileceğini biliyoruz. Umurunda olmasaydı seni açmak için bu kadar uğraşmazdı. Sana ikinci bir şans verdi. İlk seferinde kalbini kırmış olmana rağmen sana tekrar güvendi. Peki sen ona borcunu nasıl ödedin? Onu içeri almak yerine gitmesine izin vererek. Senin yanında olması için ona bir şans bile vermedin."

Blake ağzını açtı ama ağzından tek kelime çıkmadı.

"Bu sefer sıçtın batırdın." Justin yine esnedi. "Senin saçmalıklarına katlanacak başka bir kız bulma konusunda bol şans."

"Kapa çeneni, J," dedi Landon.

Bu arada, Blake'in damarlarında yavaş ve sinsî bir şekilde ilerleyen dehşet, onu bütünüyle yutana kadar devam etti. "Ben bir aptalım," diye fark etti.

Arkadaşları toplu bir inilti daha çıkardılar.

Landon şiddetli bir migreni varmış gibi burnunun kenarını sıktı.

Justin, Landon'dan kaptığı basketbol topunu Blake'in suratına fırlatmak üzereymiş gibi salladı.

Sammy yere çöktü ve yorgun eliyle gözlerini ovuşturdu. "Bir içkiye ihtiyacım var."

Farrah'ın dairesinden çıkarkenki görüntüsü Blake'in zihninde canlandı.

SIKTIR.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Kapı zili çaldı, Farrah'nın sıçramasına ve kahvesini yere düşürmesine neden olan yüksek, beklenmedik bir zil sesi. Seramik kupa yüksek bir gümbürtüyle halıya çarptı.

Bir denizcinin yüzünü kızartacak bir dizi küfür savurdu.

"Geliyorum!" Çizimlerinin üzerine sıvı dökülmediğinden emin olmak için kontrol etti. Tanrı'ya şükür dökülmemiştir. Her şeye yeniden başlamak zorunda kalırsa ölecekti.

Farrah Yuliya'nın dairesini bitirmişti ve şimdi de dergi editörünün Soho'daki dairesini tasarlıyordu. Genç Brigitte Bardot'ya taş çıkartacak kadar göz alıcı bir Fransız olan editör, Paris'ten taşınarak... şey, Farrah emin değildi. Sormamıştı. Ama Soho'da bir daireyi karşılayabildiğine göre yüksek profilli bir yayın olmalıydı. Dergiler kazançlı maaş çekleriyle tanınmazlardı.

Kapı zili tekrar çaldı.

"Geliyorum dedim!"

Farrah kim olabileceğini merak ederek dairenin kapısına doğru kayd. Olivia işteydi. Teslimatçılar paketlerini lobiye bırakıyordu ve komşuları hiç uğramıyordu. Hatta yarısının neye benzediğini bile bilmiyordu.

Gözetleme deliğinden baktı. Tanıdık bir altın bukle parıltısı gördüğünde kalbi durdu ve... bu bir oyuncak ayı mıydı? Nesne o kadar büyüktü ki gözetleme deliğinin yarısını doldurduğu için bunu söylemek zordu. Farrah sadece kırmızı bir balon tutan tüylü kahverengi bir el gibi görünen şeyi seçebildi.

Yine de o sarı saçları karıştırmak mümkün değildi. Böyle saçları olan sadece bir kişi tanıyordu.

Farrah'ın terli avuçları kapı kolundan kaydı. Evde yokmuş gibi davranabilirdi. Ama hayır, çoktan bağırmış ve onu varlığından haberdar etmişti.

Lanet olsun.

Olivia, kapının diğer tarafında kimin olduğunu görmeden önce varlığını ele verdiği için onu her zaman azarlardı. Farrah bunu paranoya olarak görmezden gelmişti ama şimdi arkadaşının nereden geldiğini anlıyordu.

Derin bir nefes aldı, yüz ifadesini kayıtsızlık maskesine dönüştürdü ve kapıyı açtı.

Kayıtsız kalmaya yemin etmesine rağmen Farrah önündeki manzaraya bakakalmaktan kendini alamadı. Blake'in elinde bir oyuncak ayı vardı; 1.80'lik boyunun büyük bir kısmını kaplayan kocaman, sevimli bir oyuncak ayı. Ayıcık ona gülümsüyor, elinde parlak kırmızı kalp şeklinde bir balon tutuyor ve üzerinde kırmızı yazıyla "Özür dilerim Farrah" yazan ve kelimelerin altında küçük bir kalp bulunan beyaz bir tişört giyiyordu. Blake'in diğer eli o güne kadar gördüğü en büyük buketi tutuyordu. Çiçek aranjmanı mor ortancalar, lavanta gülleri, lavanta spreylilik orkideler -en sevdiği- ve büyük yeşil echeveria sukulentleriyle doluydu.

Blake kürkün ve çiçeklerin arkasından başını uzattı. Yanakları endişeyle çukurlaştı. "Merhaba."

Farrah kapıyı suratına çarptı.

"Farrah." Sesine bir yalvarış karıştı ve kapıdan sızarak, diğer yarısının ne kadar yakın olduğunu görmenin heyecanı ile inleyen hain kalbinin etrafını sardı. "Sadece konuşmak istiyorum."

"Birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yok."

Farrah'ın o kapıyı tekrar açmasına imkân yoktu. Kalbi ve bedeni onun düşmanıydı. Üçlü arasında akli başında olan tek kişi onun zihniydi ama çoğunluk kuralları vardı ve Blake'in varlığında kendine güvenmiyordu. Kalbini kaç kez kırmış olursa olsun, onu sıcak bir alevın altındaki mum gibi eritmenin bir yolu vardı.

Farrah göğsünde pompalanan organın biraz mazoşist olduğunu düşünmeye başlamıştı.

"Söyleyecek çok şeyim var," diye itiraz etti Blake. "Bunu bana kapıdan söyletme. Komşunuz az önce yanınızdan geçti ve eminim benim çılgın bir sapık olduğumu düşünüyorlar. Muhtemelen polisi arayacaklar."

"Güzel."

Bir shuffling sesi duyuldu ve Farrah tam onun gittiğini düşünürken, adam tekrar konuştu. "Özür dilerim, tamam mı? Geçen gece bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim ve seni kendimden uzaklaştırdığım için özür dilerim. İşleri berbat etmeye devam ettiğim için özür dilerim. Ben-" Blake'in sesi değişti. "Neye bakıyorsun sen? Daha önce hiç özür dileyen birini görmedin mi?" diye hırladı.

Farrah'nın ağzı bir gülümsemeye dönüştü ama sonra onu bastırdı.

Uzaktan biri bir şeyler söyledi, ardından bir kapı çarpıldı ve Blake'in sesinin yeniden yalvarışa dönüşmeden önce ofladığını duydu. "Her şey için özür dilerim. Lütfen beni affedin."

Ucuz bir doğum günü mumuydu, bir balmumu birikintisine dönüşerek dağılıyordu.

Yapma, diye uyardı beyni. Kelimelerle arası iyi ama güvenilmez biri.

Yap, diye ısrar etti kalbi. O tam orada! Ona git. İstedığının bu olduğunu biliyorsun.

Bu sırada vücudu mırıldanıyor, Farrah'ın teninin her yerine tüylerini diken diken ederek ve karnındaki ateşi körükleyerek söylemek yerine göstermeyi seçiyordu.

Farrah dişlerini sıktı. Sonsuza dek süren bir kararsızlıktan sonra kapıyı açtı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sana söyledim. Konuşmak istiyorum."

"Beni dairenden kovduğunda konuşmak istemedin. Senden uzaklaşmam gerektiğini ve daha iyisini hak ettiğimi söyledin. Peki, ne değişti?" Kapı kolunu sıkıca kavradı. "Artık daha iyisini hak etmiyor muyum?"

Blake yutkundu. "Her şeyi berbat ettim. Bunu fark etmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Ama-"

"Bana ve Paul'e karşı tam bir pisliktin."

Diğer adamdan söz edilince Blake'in dudakları inceldi. "O bunu hak etti."

Ayağı fırladı ve kadın tekrar kapatamadan kapı ile kapı çerçevesi arasına sıkıştı. "Özür dilerim, özür dilerim," dedi hızla. "Haklısın. Tam bir pisliktim ama-" Çenesi gerildi.

"Gerçekten onunla çıkıyor musun?"

Hayır. Farrah ve Paul hiç konuşmamışlardı. Blake'le karşılaştıkları geceden sonra onunla iletişim kurmayı kesmişti ve Farrah onu suçlamıyordu. Bencil ve çıkarıcı davranmış ve kendi küçük gündemini ilerletmek için onu kullanmıştı. Onun yerinde olsaydı, kendini kaldırırma atardı.

Farrah bunu Blake'e söylemeyecekti. Bilmeyi hak etmiyordu.

"Bunun seni ne kadar ilgilendirdiğini anlamıyorum." Frost her kelimenin etrafını sardı. "Gitmeme izin vermiştin, unuttun mu? Kiminle istersem onunla çıkabilirim."

Blake'in omuzları çöktü. "Biliyorum." Yeni tekmelenmiş bir köpek yavrusunu andırıyordu ve bu manzara karşısında kalbi sıkışmadıysa kahretsin.

Farrah ayağını yere vurdu. Sonunda daha fazla dayanamayarak kapıyı daha geniş açtı. "İçeri gel. İsteyeceğim son şey önümüzdeki ay boyunca katımın dedikodu konusu olmak," diye mırıldandı. "Zaten yeterince olay çıkardın."

Blake onun bu küçük yumuşama işaretiyle canlandı. Gözlerine güven geri geldi ve içeri girip oyuncak ayıyı ve çiçekleri oturma odasına yerleştirirken ona göz kamaştırıcı bir sırtış fırlattı. Ayı o kadar büyüktü ki yakındaki koltuğu bir oyuncak bebek evi mobilyası gibi gösteriyordu.

Farrah ayının yumuşak tüylerini okşadı. "Bunu buraya nasıl getirdin? Neredeyse senin kadar uzun."

Pembe Blake'in elmacık kemiklerini lekeledi. "Uber XL. İnşaat nedeniyle sokağınızı kapattılar, ben de yolun geri kalanında onu taşıdım. Binanızdan çıkan yaşlı bir kadını neredeyse deviriyordum. Buraya sağ salim gelebildiğim için şanslıyım çünkü muhtemelen İkinci Dünya Savaşı'ndan önce doğmuş biri olarak bastonuyla oldukça agresifti."

Farrah, Blake'in dev bir pelüş hayvan ve çiçekleri dengede tutarken yaşlı ve tatlı bir kadının bastonundan kaçtığını düşününce gülümsemesini gizleyemedi.

Blake bunu gördü ve atladı. "İşte bu kadar üzgünüm. Senin için neredeyse ölüyordum." Alaycı gülümsemesi eriyerek yavru köpek bakışına dönüştü. "Lütfen bana-"

"Hayır." Neşesi kayboldu ve o daha cümlesini tamamlayamadan nabzının çılgınca küçük atışları teninde dans ederek geri adım attı.

Ona ne soracağını biliyordu. Onu reddedebileceğinden emin değildi.

Olan biten her şeye rağmen Farrah hâlâ Blake'i seviyordu. Kalbinin etrafındaki duvarları göklere ulaşacak kadar yüksek inşa edebilir, alev uçlu oklar atan binlerce askerle silahlandırabilir ve timsahlarla dolu bir hendekle çevreleyebilirdi, ama Blake ısrar ederse - yeterince yaklaşırsa - bu savunmalar gelgitteki bir kumdan kaleden daha hızlı parçalanacaktı.

Bir zamanlar, onun en büyük kurtarıcısıydı. Şimdi, onun en büyük düşüşüydü.

Farrah'ın kendini koruyabilmesinin tek yolu, onu en uç noktasına bile dokunamayacağı kadar uzakta tutmaktı.

Savunmasının çevresini.

"Bu soruyu bitirme." Sözlere kurşun gibiydi, Blake'in göğsüne doğru ateşlenmişti. "Kendimi açıkça ifade ettim - ikinci şansımız sona erdi. Birkaç hediyenin bunu değiştireceğini düşünüyorsanız, fena halde yanılıyorsunuz."

"Biliyorum. Senden bir şans daha istemiyorum," dedi Blake yumuşak bir sesle. "Senden açıklamak için bir fırsat istiyorum. Sana her şeyi anlatacağım. Teksas'ta olanları, seni neden uzaklaştırdığımı. Bilmek istediğin her şeyi anlatacağım."

"Artık çok geç."

Deliliğin tanımının aynı şeyi tekrar tekrar yapıp farklı sonuçlar beklemek olduğunu söylerler. Farrah akıl hastanesinde uzun bir süre kalmak istemiyorsa Blake'e inanmayı bırakmalıydı. Akli başına gelene kadar daha kaç kez onu incitmesine izin verecekti?

Blake'in gözleri karardı. "Paul mü?" Bu ismi çürük bir meyve parçasıymış gibi tükürdü. "Ona aşık mısın?"

Şaka yapıyor olmalısın.

Farrah'nın kahkahasındaki mizahın yerini inançsızlık ve öfke aldı. "Defol git evimden."

Blake gitmek yerine daha da yaklaştı. Farrah geri adım attı, o ileri adım attı, ta ki sırtı duvara çarpana ve gidecek hiçbir yeri kalmayana kadar. Görebildiği tek şey oydu ve onun varlığı o kadar güçlü, o kadar her şeyi kuşatıcıydı ki, içinde boğuldu.

"Onun nesi var?" Blake talep etti. "Nasıl bu kadar çabuk ilerleyebildin? Benden mi? Bizden?"

Farrah'ın kanı damarlarında tısladı. "Ben ciddiym, Blake. Siktir git."

"Bilmem gerek!"

"Ona aşık değilim, seni aptal!" diye bağırdı. "Onunla çıkmıyorum bile! Tanrım, ne kadar kalın kafalı olabilirsin?"

Blake şaşkına dönmüş görünüyordu. "Sen değil misin?"

"Hayır." Farrah onu üzerinden itti. "Bir arkadaşlık uygulamasında tanıştık. Onu sadece iki haftadır tanıyordum. O gece kaçtın

Bize mi? Üçüncü randevumuzdu. Dönüp dolaşıp başka birine aşık olacak kadar vefasız olduğumu mu sanıyorsun?" Vurgulamak için parmaklarını şıklattı.

Blake'in yüzündeki solgunluk Edward Cullen'a taş çıkartabilirdi. "Bana tekrar aşık mı oldun?"

Farrah kafasını duvara vurmak istedi. "Sana her zaman aşıktım. Seni unuttuğumu sandığım zamanlarda bile. Seni unuttuğumu düşündüğümde bile." Sesi titriyordu. "Seninle tanıştığım günden beri kalbimi parça parça yonttun, ta ki tamamını alana kadar. Ve asla geri vermedin, seni piç kurusu."

Blake onun çenesini kavradı ve gözleri onunkilere dikilene kadar eğdi. "Ve onu geri vermeyeceğim. Asla," dedi şiddetle. "O benim, benimki de senin. Bir kalbe karşılık bir kalp. Bu sadece adil."

Keşke bu doğru olsaydı.

Farrah'ın göğsüne bir ürperti yerleşti, savunmasını güçlendirdi ve yapması gerekeni yapana kadar onu ayakta tuttu.

"İşte seninle benim aramdaki fark," diye fısıldadı. "Kalbimi aldığını gördüm ve sana izin verdim. Sana kayıtsız şartsız verdim. Sen bana kendininkini kilitli bir cam kutu içinde verdin -güzel, dokunabileceğime inanabileceğim kadar yakın, ama ne zaman yaklaştım beni uzaklaştırdın. Çünkü bana güvenmedin ya da bunu kaldıramayacağımı düşündün, bilmiyorum. Fark etmez. Sonunda, anahtarı sakladın ve kaçtın. Beni sevdiğini söylemene rağmen. Bunca zamandır burada olmama rağmen."

Blake ona karşı titredi, çenesinin taş gibi sertliğini gizleyen küçük, zar zor fark edilen titremeler. Elini çenesinden çekti ve avucunu kavrayarak göğsüne bastırdı. "Camdan bir kutu yok," dedi, gözlerindeki fırtına kasırgaya dönüşerek şiddetlendi. "Bu benim kalbim. Hisset onu. Orada ve atıyor. Senin için. Sadece senin için."

Sessizlik.

"Bu işi başarabiliriz." Blake'in sesinden sessiz bir çaresizlik sızdı ve havada çatırdadı. "Sayamayacağım kadar çok kez çuvalladım ama bunu nasıl telafi edebileceğimi söyle bana. Anahtarı mı istiyorsun? Sana anahtarı vereceğim. Sana on anahtar veririm. Sana bütün lanet evi veririm! Sadece ne istediğini söyle ve senin olsun."

"Hiçbir şey istemiyorum." Farrah, Hamptons'da bir yaz verandasında çaylarını yudumluyorlarmış gibi sakın bir şekilde elini adamın elinden çekti. "Görüyorsun ya, bir insanı bir daha geri dönmek üzere ancak bu kadar çok uzaklaştırabilirsin."

"Farrah..."

"Anahtar işe yaramaz çünkü içindeki kilidi açmaya çalışmaktan vazgeçtim."

"Yapma bunu."

"Kalbim sende kalabilir." Blake'e gözlerini kırpıştırarak baktı ve uzuvlarına yayılan uyuşukluğun ötesinde bir şeyler hissetmeye çalıştı. Ama hissedemedi. "Ama artık seninkini istemiyorum."

Farrah bugüne kadar bir insanın gerçekten içten içe öldüğünü görmenin mümkün olduğunu düşünmemişti. Şimdi, Blake'in gözlerindeki ışığın yavaş çekimde sönerek kristal havuzları dümdüz, boş buz parçalarına dönüştürmesine tanık oluyordu. Güçlü, kaslı vücudu buruşmuş ve yüzünü yıkım kaplamıştı. O artık Apollo değil, düşmüş bir tanrıydı, ölümlüydü ve kanlar içindeydi ve daha fazla izlemeye dayanamadı.

Farrah gözlerini kapattı. Görünüşe göre hissizliğinin de bir sınırı vardı.

Blake'in kahkahası kısa, hüzünlü ve acı doluydu. "Kalbime hiç dokunmadığını iddia eden biri için, onu söküp parçalama konusunda esrarengiz bir yeteneğin var."

Ayak sesleri kapıda durdu. Onun kendisine baktığını görmek yerine hissetti. "O hâlâ senin, biliyorsun. Asla başkasına ait olmayacak. Ne bu hayatta, ne de gelecek bin hayatta. Dünya dönmeyi bırakana ve yıldızlar toza dönüşene kadar kalbim senin. Onu sevebilir, ondan nefret edebilir ya da unutabilirsin. Ama her zaman senin olacak."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Farrah, Blake'ten kurtulduğunu sanıyordu.

Ondan bir hafta boyunca haber alamadı; yalvaran mesajlar, telefon aramaları ve sesli mesajları saymazsak, onları görmezden geldi, ama yine de onu engellemeye cesaret edemedi.

Sonra bizzat gelmeye başladı. Her lanet gün. Ona sadece beş dakika vermesi için yalvarıyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın onu unutamayacağından emin olmak için.

Farrah, Blake'in son üç haftadır yaptığı gibi binanın önündeki verandada oturduğunu gördüğünde ağzı ince bir çizgi halinde sıkıştı, onu gördüğünde hissettiği keskin sızıyı görmezden gelmeye çalışsa da.

Şimdiye kadar komşularından birinin polisi arayacağını düşünmüştü ama adam bir şekilde hepsini, hatta ikinci kattaki huysuz yaşlı kadını bile kazanmayı başarmıştı.

Farrah onun ne tür bir büyücülük yaptığını bilmiyordu ama hain, çırpınan kalbi ne derse desin bunun bir parçası olmak istemiyordu.

Ona yaklaştıkça göğsü daha çok acıyordu.

Ona bakma. Bakma ona. Bakma ona.

Blake onu görünce ayağa fırladı. "Açıklamam için bana bir şans verir misin?"

Farrah onu görmezden gelmeye kararlı bir şekilde çantasından anahtarlarını çıkardı, ancak soruyu soramadan ağzından kaçırdı

Bunu engelle. "Gitmen gereken bir yer yok mu?"

Blake her akşam binasının önünde sahibinin eve gelmesini bekleyen bir köpek yavrusu gibi bekliyordu. Onun işten doğruca buraya geldiğini varsayıyordu. Ne kadar kaldığını bilmiyordu ama Olivia bir keresinde saat sekizde eve gelmiş ve onu dışarıda perişan bir halde gördüğünü söylemişti. Farrah'ın konuşmayı kesip kendini odasına kilitlemesi iki dakika sürmüştü ve orada ağlamamak için çabalıyor, içinden Blake'e küfrediyor ve dışarı koşup kendini onun kollarına atma isteğine direniyordu.

"Var. Al." Blake, yüzü tekrar ciddileşmeden önce küçük, yıkıcı bir gülümseme attı. "Farrah, lütfen. Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var."

"Geçen gün kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum." Farrah'ın elleri, metal avucuna acı veren oluklar açana kadar anahtarların etrafında kıvrıldı. Kulakları uğuldadı ve kalbi çılgınca, inatçı bir ritimle göğüs kafesine çarptı. "İlgilenmiyorum. Senin şansın vardı. İki şansın vardı. İkisinde de beni ittin. Yani tebrikler. İsteddiğini aldın. Uzak duruyorum. Şimdi sen de aynısını yapmalısın."

Ne demek istediğini anlatmak için Blake'in gözlerinin içine bakmaya çalıştı ama onun yerine alnına baktı.

Blake'in çenesi gerildi. "Bu kadar kolay gitmene izin vermeyeceğim."

Boğazından hüsrana dolu bir inilti koptu. Bunu neden bu kadar zorlaştırıyordu? "Kes şunu. İkimiz de bunun uzun sürmeyeceğini biliyoruz." Aralarında eliyle işaret etti. "Bir gün burada olmayacaksın. Gideceksin. İşler zorlaştığında hep yaptığın şey bu."

"Bu sefer değil." Blake'in gözleri, kadının omurgasını titreten bir yoğunlukla onun gözlerinin içine bakıyordu. "Ben seni seviyorum, sen de beni seviyorsun. Bundan vazgeçmeyeceğim."

"Zaten yaptın." Farrah derin, titrek bir nefes çekti ve başını çevirdi, içindeki duygu karmaşasından korkuyordu

boğaz onun yüzüne yansıyacaktı. Yıkılmadan önce gitmesi gerekiyordu. "Sözcüklerle aran her zaman iyiydi ama eylemler daha önemli ve seninki bana bilmem gereken her şeyi anlattı."

Blake onu tekrar yakalayamadan binanın içine kaçtı. Bir gözyaşı kaçtı, sonra iki, sonra ne yapacağını bildiğinden daha fazla.

Lanet olsun ona, diye düşündü acı acı.

Blake haklıydı. Ona yaşattığı onca şeyden sonra bile onu seviyordu ve her gün buraya gelerek ne yaptığını biliyordu.

Ama duracaktı. Bundan emindi. Ama o durmadı.

Aralık ortası gelmişti. Yapraklar ağaçlardan dökülmüş, tatil ateşi şehri sarmıştı ama Blake inatla, yanılmaz bir şekilde orada kalmaya devam ediyordu, öyle ki Olivia bile onun için üzülüyordu.

"Belki de onunla konuşmalısın," dedi Olivia bir akşam, Farrah tatil için eve dönmek üzere eşyalarını toplarken. Uçuşuna dört gün vardı ama Olivia'yla bu kadar uzun süre yaşadıktan sonra, oda arkadaşının bazı eğilimleri - erken toplanmak da dahil olmak üzere - kendi eğilimleri haline gelmişti. "Neredeyse iki ay oldu. Kırgın ve kızgın olduğunu biliyorum, buna hakkın da var ama o deniyor. Hiçbir erkek bu kadar uzun süre beklemez."

"Liv, yapma." Farrah bir elbiseyi bavulunun köşesine itti. Blake'i aklından çıkarma konusunda iyi bir iş çıkarmıştı; tabii onu apartmanın dışında her gördüğünde kalbinin parçalanması dışında. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Olivia oyuncak ayının oturma odasındaki televizyonun yarısını kapatmasından şikâyet ettiğinde bile Blake hakkında konuşmaktan kaçınmayı başarmıştı. Farrah ayıyı atamayacağını çünkü devasa olduğunu ve ondan kurtulmanın iyi bir yolu olmadığını söyledi ama ikisi de bunun doğru olmadığını biliyordu.

Doğru. Neyse ki Olivia ona bariz yalanını söylememiştir.

Bu sonbaharda dikkatini dağıtacak pek çok şey olmuştu: Şükran Günü'nden hemen önce patlak veren ve Manhattan'da şok dalgaları yaratan Kelly-Matt skandalı. Kelly'nin en iyi arkadaşı ve Matt'in annesi, zamanını Chicago ve New York arasında paylaştıran varlıklı, iyi bağlantıları olan bir sosyetik, oğluna sürpriz yapmak için uçakla gelmişti. Matt'i Kelly ile yatakta yakalayınca şaşırان da kendisi oldu.

Sosyete, Kelly'nin Manhattan sosyetesini arasındaki itibarını öldürdü. Dedikodu siteleri bu iğrenç ilişkiyi haftalarca haber yaptı-Tasarım ikonu çalışanıyla (ve vaftiz oğluyla) yatakta yakalandı! Zengin varis puma tarafından tuzağa düşürüldü!-ve Matt kendi kışını kurtarmak için Kelly'nin onu ilişkiye zorladığını açıkladı. Ayrıca, kendisine haksızlık ettiğini düşündüğü kişilerden intikam almak için kullandığı taktikler de dahil olmak üzere tüm kirli sırlarını açıkladı. Bunlar arasında New York'taki tüm tasarım stüdyolarının yöneticilerine Farrah'ı işe almamalarını çünkü onun itaatsiz ve birlikte çalışması zor biri olduğunu söyleyen bir PSA göndermek de vardı. Kelly, Farrah terfi alamadığı için çocukça bir öfke nöbeti geçirip işi bırakmadan önce Farrah'ı kovmak üzere olduğunu iddia etti.

Matt'in suçlamaları bir dedikodu yazarının Kelly'ye geçen yıl boyunca gönderdiği iğrenç ve hiç de zorlama olmayan mesajların geçmişini ortaya çıkardı. Kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtırıp Chicago'ya kaçtı; Kelly ise KBI'dan uzun süreli bir izin aldı ve bildirildiğine göre şehir dışında saklanıyordu.

Bu arada Farrah eski iş arkadaşlarından gelen mesajlar ve Kelly'nin aldatmacası ortaya çıkana kadar sessiz kalan şirketlerden gelen görüşme teklifleriyle dolup taşıyordu. Sonunda ne olduğunu kesin olarak bildiği ve sektördeki itibarının artık paramparça olmadığı için mutluydu ama eski iş arkadaşları için üzülmekten de kendini alamıyordu. Birçoğu iş aramak zorunda kalmıştı.

Başka bir yerde, KBI'nin yeni müşteri akışı yavaşlamıştı.

Farrah kendisine gelen görüşme tekliflerine henüz yanıt vermemişti. Birkaç ay önce olsaydı, bu tekliflerin üzerine balıklama atlardı ama şimdi başka biri için çalışmak istediğinden o kadar da emin değildi. Kendi işinin patronu olmaktan hoşlanıyordu ve hatta işin iş tarafını bile öğrenmeye başlamıştı. Sayılır.

"Sadece söylüyorum." Olivia'nın sesi Farrah'ı şimdiki zamana geri getirdi. "Dışarıda deli gibi kar yağıyor. Blake muhtemelen donuyordur."

Farrah'ın kalbi, Blake'in dışarıda fırtınanın içinde titreyerek durduğunu hayal edince sıkıştı. "Dışarıda değil."

"Saat yedi. Genelde sekiz ya da dokuzaya kadar çıkmaz."

"Kendin söyledin. Deli gibi kar yağıyor. Hiçbir akli başında kişi şu anda dışarıda olurdu."

"Akli başında hiç kimse eski sevgilisinin binasının önünde iki ay boyunca beklemez," diye karşılık verdi Olivia.

Farrah eşyalarını toplamaya devam etti ama kalbi buna el vermiyordu. "Ne zaman bir Blake savunucusuna dönüştün?"

"Ne kadar mutsuz olduğunu gördüğümünden beri. Onu istediğin kadar görmezden gelebilirsin ama ondan gerçekten kurtulmak isteseydin uzun zaman önce polisi arardın."

"Hiçbir yasayı çiğnemiyor," diye mırıldandı Farrah.

"Eminim taciz ya da başka bir şey için dava açabilirsin. En azından deneyebilirdin. Ama denemedin." Olivia'nın sesi yumuşadı. "Bebğim, böyle devam edemezsin."

"Gitmeyeceğim. Birkaç gün içinde Los Angeles'a gidiyorum ve bir ay boyunca orada olacağım. Döndüğümde Blake burada olmayacak." Farrah kot ceketini katladı ve elbisesinin yanına koydu.

"Sen öyle diyorsan." Olivia dudaklarını büzdü. "Bu fırtına elektrikleri falan kesmeden önce bir duş alacağım."

"O kadar da kötü kar yağmıyor!" Farrah onun arkasından bağırdı, tam o sırada dışarıda şiddetli bir uluma havayı yırttı.

Blake'in orada olmasına imkan yoktu. Değil mi?

Yapma, Farrah Lin. Sakın yapma.

Farrah inleyerek ceketini ve ayakkabılarını giydi, anahtarlarını aldı ve dışarı çıktı. Bu kadar ısrarcı olduğu için Blake'e, onun dışarıda olabileceği fikrini aklına soktuğu için Olivia'ya ve umursadığı için kendisine kızgındı.

Binanın kapısını açtı ve buz gibi bir hava neredeyse onu devirecekken irkildi. Yer kalın, toz halinde karla kaplıydı ve soğuk, derisini pençeleyene kadar kat kat giysilerini ıslattı.

Farrah fark etmedi. Köşede titreyen figüre bakmakla meşguldü. Adam bir tentenin altında duruyordu ama tente, karın saçlarında ve paltosunda birikmesini engelleyemeyecek kadar küçüktü. Cildinde endişe verici bir mavi renk vardı.

Nefesi bir şok ve öfke dalgası halinde dışarı fırladı. "Ne halt ediyorsun sen?" diye sordu. "Kendini öldürteceksin!"

Blake'in gözleri parladı. "Dışarı çıkmışsın." Sonra ince montunu görünce kaşlarını çattı -bu kadar hızlı bir yolculuk için parkasını giymemişti- ve terliklerini. "Donuyor olmalısın."

Farrah ağlamak istedi. "Donuyor muyum?" Blake'in kolundan tutup onu içeri çekti ve karnında patlayan kıvılcım yağmurunu görmezden gelmeye çalıştı. Kapı arkalarından kapanarak soğuğun büyük kısmını dışarıda bıraktı ama Blake titremeye devam etti. Erimiş kar yüzünden sıırılsıklam olmasına şaşmamalıydı. Dağınık bir duygu yumağı boğazını tıkadı. "Bu fırtınada dışarıda ne yapıyorsun? Delirdin mi sen?"

Blake kaşlarını hafifçe çatarak omzunu kaldırdı. "Sana hiçbir yere gitmeyeceğimi söyledim. Bana açıklama şansı verene kadar olmaz."

Farrah çılgılık atmak istedi. "Hipotermiye girebilirdin!"

"Buna değer." Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "En azından benimle konuşuyorsun."

Kesin olarak deliydi.

Bütün gece tartışabilirlerdi ama Blake'in teni hâlâ soluk mavi renkteydi ve yakında ısınmazsa gerçekten hipotermiye yakalanacaktı.

Farrah, "Bu kıyafetleri çıkarman gerek, yoksa hasta olacaksın," dedi. Blake konuşmak için ağzını açtığı anda, "Ve sakın şu anda cinsel bir imada bulunmaya cüret etme," diye ekledi.

"Tamam." Blake'in gözlerindeki muzip parıltı ona bunu söylemiyor olabileceğini ama aklından geçirdiğini söylüyordu.

Farrah'ın dudakları kendini tutmadan önce yukarı doğru kalktı. "Bunu temel insani nezaketten başka bir şey olarak algılama, ama benim evimde duş alıp üstünü değiştirebilirsin."

Blake onu sessizce dairesine kadar takip etti, yeni duş almış Olivia kanepede erotik kitaplarından birini okuyordu. Olivia, sıırıslık olmuş Blake'in oturma odasına girdiğini görünce kaşlarını çatmaktan başka bir şey yapmadı. "Blake."

"Liv." Blake onun selamına karşılık verdi.

"Odamda olacağım. Bütün gece," diye duyurdu Olivia. Kitabını kapattı, ayağa kalktı ve gitti, ama Farrah'a bir "sana söylüyorum" bakışı atmadan önce değil, Farrah bunu görmezden geldi.

Blake duş alırken, Farrah onun giysilerini çamaşırhaneye attı ve bir fincan sıcak çay hazırladı, bir yandan da karmakarışık düşünceler ağını çözmeye çalışıyordu. Blake ne kadar zamandır dışarıda duruyordu? Saatlerdir kar yağıyordu. Giyinip kuşanmıştı ama lanet olsun, neden kar fırtınası şiddetlendikten sonra oradan ayrılma sağduyusunu göstermemişti? Eğer dışarı çıkmasaydı ne kadar kalacağını Tanrı bilirdi.

Farrah'ın gözlerinin arkasına bir yanma hissi yayıldı. Kalbi o kadar acıdı ki elleri titredi ve neredeyse çayı üzerine dökecekti.

Duşun sesi kesildi ve Blake bir çift erkek eşofmanı ve mor bir Thayer Üniversitesi tişörtüyle banyodan çıktı. Tanrı'ya şükür tenindeki mavi renk azalmıştı ama kaşları çatıktı.

Farrah çayı eline tutuşturarak, "İç şunu," diye talimat verdi. "Seni ısıtacaktır."

"Teşekkürler." Blake bardağı aldı ama içmedi. Onun yerine, henüz sormadığı bir sorunun cevabını arıyormuş gibi gözlerini onunkilere dikti. "Bu kıyafetler kime ait?"

"Affedersiniz?"

"Bu giysiler." Blake'in çenesinde bir kas kasıldı. "Sakın bana etrafta sadece erkek kıyafetleri olduğunu söyleme."

Omuz silkti. "Belki eski bir erkek arkadaşınındır. Ya da şimdiki bir kaçamağın. Hatırlamıyorum."

Göğsünden bir hırıltı yayıldı. "Güncel bir kaçamağın yok. Onu görürdüm ve öldürürdüm."

"Onu arkadan gizlice sokabilirdim." Farrah'nın gülümsemesi pastadan daha tatlıydı. Binanın arka tarafının çok tehlikeli olduğu ve o girişi asla kullanmayacağı gerçeğini boş verin; neredeyse donarak ölmesine neden olduktan sonra ona acı çektirdiğı için suçluluk duygusu midesini kemirirken bile Blake'in yüzünün kızarmasından zevk alıyordu.

Suçluluk duygusu galip geldi ve iç çekti. "Kıyafetler kuzenime ait, tamam mı? Ara sıra ziyarete gelir ve her zaman bazı eşyalarını geride bırakır. Kıskanmaya hakkın olduğundan değil," diye ekledi parmağını göğsüne saplayarak. Tuğla bir duvarı dürtmek gibiydi. "Ayrıca, daha önce bana cevap vermedin. Orada ne halt ediyordun?"

"Seni bekliyorum." Blake'in yüzündeki kıskançlık damgasının yerini bir memnuniyet pırıltısı aldı. "İşe yaradı. Sen geldin."

Farrah buna inanamıyordu. Lanet olası bir aptala aşık olmuştu. "Kendini koruma uygun sıfır," diye öfkelenildi. "Ölebilirdin!"

Gözlerinin arkasındaki yanma hissi geri döndü.

"Ben hâlâ hayattayım. Ama umursadığını bilmek güzel," diye alay etti Blake.

Bir damla gözyaşı süzüldü ve kızgınlıkla onu sildi. "Elbette umurumda," diye tersledi. "Kimsenin benim yüzümden ölmesini istemiyorum."

Blake'in yüzündeki ifade, gözyaşları yüzüne doğru akmaya devam ettikçe bir telaşa dönüştü. "Hey, ağlama. Ben buradayım. Ben iyiyim." Blake onu göğsüne çekti, o da buna izin verdi, yüzünü Blake'in omzuna gömdü ve Blake yatıştırıcı hareketlerle onun saçlarını okşadı. "Şşş. Sorun yok."

Hıçkırıklar Farrah'ın bedenini sarmıştı. Hâlâ ona kızgın olması gerektiği düşünülürse, bu utanç verici olmanın da ötesindeydi ama onu dışarıda titrerken ve iliklerine kadar ıslanmış halde görmek kalbinin etrafındaki buzları kırmıştı. Sadece bir anlığına Blake'in olmadığı bir dünyada yaşamamanın nasıl bir şey olacağını hayal etmişti ve bu düşünce o kadar yıkıcıydı ki nefes alamıyordu.

Tüm hatalarına ve yanlışlarına rağmen Blake her zaman onun ışığı, kayası, ağırlık merkezi olmuştu. O olmasaydı, dünya kesinlikle ekseninden düşer ve unutulmaya yüz tutardı.

Farrah onu itecek ve ters ters bakacak gücü toplamadan önce bir hıçkırık daha koptu içinden. "Bunu bir daha asla yapma, duydun mu beni?" Hıčkıra hıčkıra ağladı. "Neyi kanıtlamaya çalıştığını bilmiyorum ama bu aptallığın da ötesindeydi."

"Tamam." Blake ellerini onaylarcasına kaldırdı.

"Yapmayacağım.

Ama bunu yaptığım için pişman değilim."

O imkansızdı. "Blake-"

"Hayır," dedi sertçe. "Beni dinle. Eylemlerin sözlerden daha önemli olduğunu söylemiştin ve haklıydın. Geçmişte seni kendimden uzaklaştırarak, bana güvendiğin halde sana güvenmeyerek hata yaptım ama artık ben böyle biri değilim. Artık kaçmıyorum." Sertçe yutkundu. "Affetmenin çok fazla şey istemek olduğunu biliyorum ama seni içeri almama izin vermen için en ufak bir şansın var mı? Sana değiştiğimi göstermek için.

Kar ne kadar sert yağarsa yağsın ya da işler ne kadar ters giderse gitsin ben burada olacağım."

Farrah'nın göğsündeki sızı büyüdü. "İstiyorum," diye fısıldadı. "Gerçekten istiyorum. Ama sana her baktığımda Şangay'daki o geceyi ve dairendeki o geceyi hatırlıyorum. Beni dışladın ve yanında olmam için bana bir şans bile vermedin. İki kez. Öylece unutamam. Henüz değil."

Birini sevmenin en acı yanı, onsuz yaşayamayacağınızı bilmek ama onunla da yaşayamamaktır.

Blake'in boğazı düğümlendi. Başını eğdi ve başını salladı. "Anlıyorum. Hazır olduğunuzda burada olacağım."

O kadar üzgün görünüyordu ki Farrah neredeyse boyun eğip kendini tekrar onun kollarına atacaktı, ama bunu yapmak içini ne kadar acıtırsa acıtsın, kendini direnmeye zorladı.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Dışarıda kar fırtınası devam ettiği ve Farrah hâlâ onun hastalanmasından endişe ettiği için Blake geceyi kanepede geçirdi. İşin kötü yanı, gözünü bile kırpmamıştı. Bunun yerine tavana baktı ve Blake'in yanına kıvrılıp onu hiç bırakmama dürtüsüyle savaştı.

Evet, onu seviyordu. Hem de çok. Ama acı çekmeyi bırakmamıştı ve ona bir şans daha vermeye henüz hazır değildi.

Farrah birkaç gün sonra, tatilin iyi bir dikkat dağıtıcı olacağını umarak Los Angeles'a gitti. Tatilin büyük bölümünü Netflix ve In-N-Out hamburgerlerini yiyerek ve talihsiz pişirme deneyleri yaparak geçirdi. Farrah'ın Sammy'nin özel yumurtalı tartlarını yeniden yaratma girişimi, altın muhallebi ile doldurulmuş çıtır çıtır, lapa lapa kabuklar yerine şekilsiz kahverengi şekerlemelerle sonuçlandı. Bir ısırık, yumurtalı tartların tadının aynen göründükleri gibi olduğunu doğruladı. Farrah ve annesi partiyi çöpe atıp en yakın Çin fırınından bir düzine gerçek yumurtalı tart aldılar ve bu olaydan bir daha hiç bahsetmediler.

Farrah annesinin erkek arkadaşıyla da tanıştı. Evet, erkek arkadaşıyla.

Cheryl konuyu açtığında neredeyse Sıcak Cheeto'yu yutacaktı, ailesine ilk kez biriyle çıkıp çıkamayacağını soran bir genç kız kadar gergin görünüyordu. Bu yüzden

Annesinin Farrah'ya tatil için eve gelip gelmeyeceğini sorduğunda neden bu kadar tuhaf davrandığını anlamıştı.

Cheryl, Farrah'nın tepkisi konusunda endişelenmemeliydi: Farrah çok heyecanlanmıştı. Cheryl tek çocuktı ve Los Angeles'ta aileleri yoktu. Cheryl'ın dans derneğindeki arkadaşlarına rağmen annesinin yalnız kalmasından endişelenmişti. Arkadaş sevgisi romantik aşkla aynı şey değildi ve Cheryl hayatının geri kalanını yalnız geçirmek için çok gençti. Mutluluğu hak ediyordu, özellikle de Farrah'nın babasından acımasızca boşandıktan sonra.

Ayrıca, annesinin erkek arkadaşı Kevin iyi birine benziyordu. O ve Cheryl bir balo salonu dans yarışmasında tekrar karşılaşan eski sınıf arkadaşlarıydı ve Farrah onun annesine hayran olduğunu söyleyebilirdi. Boşanmıştı ve çocuğu yoktu, yumuşak konuşuyordu ve şaşırtıcı derecede alaycı bir mizah anlayışı vardı ve veritabanı yöneticisi olarak sıkıcı da olsa istikrarlı bir işi vardı. Orta yaşlı erkek arkadaşlara göre çok daha kötü olabilirdi.

Mektuplar olmasaydı, tüm bunlar dikkat dağıtıcı olabilirdi.

Farrah, Blake'in Los Angeles adresini nasıl aldığını bilmiyordu ama tahmin edebiliyordu ve New York'a döndüklerinde Olivia'yla sert bir konuşma yapacaktı.

İlk mektup bizi nelerin beklediğinin habercisiydi. Düz bir zarf içinde, el yazısıyla yazılmış ve imzasız olarak geldi.

Zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum ve buna saygı duyuyorum. Ama ne zaman hazır olursan kapım sana açık. Bana bir şans daha verebileceğini hissettiğinde mektuplarımı oku.

İkinci mektup basit bir karttı. Farrah açıp açmamakta tereddüt etti ama sonunda merakı galip geldi.

Altı yaşındayken, kız kardeşim çok hastalandığı için ailem Disneyland tatilini iptal etti ve bir an için tek çocuk olmayı dilediğimi hatırlıyorum.

Ertesi gün, üçüncü bir notla birlikte en sevdiği çikolatalardan oluşan dev bir kutu aldı.

On dört yaşındayken internetten porno satın almak için babamın kredi kartını çaldım. Annem harcamaları gördü ve babamla bu konuda büyük bir kavga etti. Babam hacklendiğini düşündü, ben de onlara gerçeği hiç söylemedim.

Kuryeyle elden teslim edilen hediyeler ve notlar gelmeye devam etti.

Austin'deki bir kafeden bir kutu gurme kahve çekirdeği - Blake'in ona hatıra olarak alacağını söyledikleri: On altı yaşındayken iki "arkadaşımın" birinci sınıftan bir öğrenciyi dolaba tıktığını gördüm. Bu ilk kez olmuyordu. Bütün yıl boyunca ona zorbalık etmişler ve hayatını cehenneme çevirmişlerdi. Zorbalığa katılmadım ama onları durdurmadım da - çünkü uyum sağlamak istiyordum. Çünkü sevilmek istiyordum. Çünkü mezuniyet balosu kralı olmaya çok yaklaştım ve bunu mahvetmek istemiyordum. Zavallılığın da ötesinde, biliyorum ama genç ve aptaldım ve tek önemseydiğim popüler olmaktı. Mezuniyet balosu krallığını kazandım. Zaferin etkisi iki hafta içinde geçti. Ama hiçbir şey söylememiş olmanın - sözde arkadaşlarım olan o zorbalara karşı durmamış olmanın- pişmanlığı bugün bile yakamı bırakmıyor.

Güzel bir kar küresi: Yirmi yaşındayken, istemediğim halde çocukluk arkadaşıma çıkma teklif ettim. Bunu yaptım çünkü ailem bunu yapmamı istiyordu ve herkes birlikte mükemmel olduğumuzu söylüyordu. Zaman veririm onu olması gerektiği gibi seveceğimi düşünmüştüm. Durumun böyle olmadığını çabucak anladım ama yine de onu bir yıl boyunca oyaladım. Bana aşık olduğunu gördüm ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadım. Kalbini kırdım, sonra ayrıldım, ama karma yine de beni buldu...

Şangay silüetinin çerçeveli siyah-beyaz bir fotoğrafı: Yirmi bir yaşındayken hayatımda ilk kez aşık oldum. İstemiyordum ya da beklemiyordum ama aşık oldum. Güzel, nazik, akıllı, komik, şımarık, yetenekli... isteyebileceğim her şeye sahipti. Onunla işleri berbat

etme korkusu içinde yaşadım.

onu. Sonra bir gün, yaptım. Onun kalbini kırdım... ama aynı zamanda benimkini de kırdım. Tamamen ve tamamen. Ama o zaman bunu bilmiyordu, çünkü ona hiç söylemedim. Ona gerçeği söylemek yerine, yalan söyledim ve evde bir kız arkadaşım olduğunu söyledim - gerçekte olmasa bile. Gerçeği öğrenirse benim hakkımda ne düşüneceğinden korkuyordum, ki zaten onu kaybettiğimi düşünürsek bu ironik bir durum.

Güzel bir sonsuzluk bileziği: Yirmi yedi yaşımıdayken sevdiğim kadınla tekrar karşılaştım. Onu sevmekten hiç vazgeçmedim ama ayrıldıktan sonra ona ulaşmaya çok korktum çünkü... eğer anlayamıyorsanız, zor konuşmalarla ilgili sorunlarım var. Onları sevmiyorum. Onlardan kaçıyorum. Ama melek gibi biri olduğu için bana bir şans daha verdi ve ben yine her şeyi berbat ettim. Onu ittim ve yine kaçtım. Baştan beri bilmem gereken şeyi fark edecek kadar kafamı kıcımdan kaldırına kadar bir süre sefalet içinde boğuldum: Ondan kaçmaya çalışmak, suyu okyanusa geri süpürmeye çalışmak kadar beyhude. Yaptığım her şey, düşündüğüm her şey ona geri dönüyor. Şu anda bana kızgın ve onu suçlamıyorum. Ama artık kaçmayacağım. Hayatımda ilk kez kalacağım ve savaşıacağım. Onun için. Bizim için.

Mektupların hiçbiri imzalı değildi. Olmaları da gerekmiyordu. "İyi olacağına emin misin?" Cheryl onu inceledi

Kızım endişeyle. "İstersen evde kalıp kötü televizyon izleyebiliriz."

"Hayır, ben iyiyim." Farrah derin bir nefes aldı.

Blake'in mektupları, tatilden hemen önce kar fırtınasında yaptığı o çılgın, aptalca numarayla birleşince savunması sarsılmıştı ama yüzünü gülümsemeye zorladı. Cheryl tatilin büyük bir bölümünü onun mektupları okumasını, çocukluk yatağının altındaki ayakkabı kutusuna tıkmasını ve gözyaşlarına karşı koymasını izleyerek geçirmişti. Farrah annesinin endişelendiğini anlayabiliyordu. Ama bu yeni yıl arifesiydi. Duygusal bir karmaşa yaşayarak bunu mahvetmeyecekti. "İyi eğlenceler

Kevin. Zaten Kris'in partisine gitmem gerekiyor. Eğer kaçırsam beni öldürür."

Kris ve Nate her yıl Beverly Hills'teki malikanelerinde büyük bir yılbaşı partisi düzenliyordu ve Farrah bunu kaçırmak istemiyordu, çünkü Kris'in ona ne yapacağından çok korkuyordu.

Aşık Kris, Şangay Kris'inden daha nazik olabilir ama yine de iyi zamanlanmış bir ıgneyle kafanızı koparabilir.

"Pekâlâ." Cheryl'in endişeli ifadesi yerinde kaldı. Kızının elini okşadı. "Zor birkaç ay geçirdin ama yakında yeni bir yıl olacak. Sana söylediklerimi unutma: Biri seni ne kadar incitirse incitsin, affetmeden iyileşemezsin. Özellikle de bunu açıkça istediğin zaman. Tartışma," diye ekledi Farrah tam da bunu yapmak için ağzını açtığında. "Ben senin annenim. Ne kadar inatçı olduğunu ve güvenmenin senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ama bu çocuk kalbinin bir parçası olmasaydı tüm o mektupları ve hediyeleri saklamayacağını da biliyorum. Ona bir şans daha vermek istiyorsun. Seni durduran ne? Neden korkuyorsun?"

Farrah ayakkabılarına baktı. Yepyenyidiler, sadece yeni yıl için alınmışlardı. "Tekrar incinmek istemiyorum."

"Zaten canın yanmıyor mu?" Cheryl nazıkçe sordu.

Farrah'ın cevap vermesine gerek yoktu; ikisi de gerçeği biliyordu.

Kris'in partisi her zamanki gibi inanılmazdı. Los Angeles'ın en seksi, en zengin ve en ünlü beş yüz kişisi, dünyanın en iyi pop yıldızının canlı eğlencesi ve şehrin en pahalı ve aranan şefinin gurme ikramları eşliğinde Nate'le birlikte devasa malikanelerinde yılbaşı gecesini kutladı.

Farrah şampanyasını yudumluyor ve devasa bir süper kahraman film serisinin iki erkek başrol oyuncusu yanından geçerken fangirl olmamaya çalışıyordu. İçlerinden biri gözüne çarpıp gülümsedi ve yumurtalıkları patladı.

Kris'in en sevdiği ünlülerin çoğunu tanıması Farrah'ın aklını hâlâ kurcalıyordu ama bir selfie ya da imza almak için can atsa da, partilerinden birinde çılgın bir sapık gibi davrandığı için arkadaşının kışına tekme basacağını biliyordu.

"Hey!" Ev sahibesi, muhtemelen ortalama bir Amerikalının aylık kirasından daha pahalı olan ışıltılı altın bir elbiseyle yanımıza geldi. "Parti nasıl gidiyor?"

"Her zamanki gibi harika. Beni davet ettiğin için teşekkürler." Farrah arkadaşına sarıldı.

Los Angeles'a geldiğinden beri Kris'le birkaç kez buluşmuşlardı ama Kris vakfının Noel galasını, Yeni Yıl partisini ve düğününü planlamakla o kadar meşguldü ki derinlemesine konuşmaya vakit bulamamışlardı.

Farrah, Blake'in mektupları konusunda arkadaşının fikrini almak istediğinden falan değil. Kris'i tanısaydı, Farrah'ya Blake'in voodoo bebeğini yapmasını ve onu mektupların ve hediyelerin küllerinin serpildiği bir şenlik ateşine atmasını söylerdi.

Kris Carrera duygusal davranmazdı.

Bu arada Cheryl'ın sözleri Farrah'ın beyinde dönüp duruyor, düşüncelerini daha da bulandırıyordu.

Zaten canın yanmıyor mu?

Evet. Ama incinmenin dereceleri var mıydı? Blake'i kol mesafesinde tutmak, onu tekrar içeri almaktan ve tekrar çekip gitmesinden daha mı iyiydi? Donuk, sürekli acı, en yüksek zirveleri yaşayıp en alçaklara düşmekten daha mı iyiydi?

Farrah'ın kafası kararsızlıkla çarpıyordu.

"Lütfen. Sanki bu bir soruymuş gibi." Kris gözlerini devirdi. "Daha önce sohbet etme fırsatı bulamadığımız için üzgünüm. Nate-" Kızardı. "Her neyse, meşguldüm."

Farrah sırttı. Kris'in nereye kaçtığına dair şüpheleri varsa bile, Nate'in dağınık saçları ve kanaryayı seven kedi sırtışı bunu doğruluyordu.

"Hey, Farrah." Yanlarından geçerken ona göz kırparak selam verdi. Kris'in dudaklarına hızlı bir öpücük kondurma fırsatını da kaçırmadı.

Kris soğukkanlılığını korudu ama gözleri bariz bir sevgiyle parlıyordu.

Kıskançlık pençelerini Farrah'ın bağırsaklarına batırdı. Kris için gerçekten mutluydu ama onun ve Nate'in sevgi gösterisini izlemek, hâlâ taze olan yaralarına tuz basmak gibiydi.

Nate bir R&B şarkıcısına ve onun süper model/foodie karısına merhaba demek için ayrıldığında Kris başını eğdi ve Farrah'yı kartal gözüyle inceledi. "Liv bana Blake'le olanları anlattı."

Ülke dışında yaşadıkları zamanlarda bile, arkadaşları ortaokul kızlarından daha fazla dedikodu yapıyordu.

Farrah omuz silkti. Yılın son saatlerini aşk hayatını ya da onun eksikliğini tartışarak geçirmek istemiyordu.

"Üzgün görünüyorsun."

"Ben üzgün değilim." Farrah şampanyasından bir yudum daha almaya çalıştı ama bardağının boş olduğunu fark etti.

Kris dudaklarını büzdü. "Üzgün insanlardan hoşlanmam, özellikle de benim partimde. Bu marka değil."

"Sana söyledim, üzgün değilim." Farrah bir gülümseme yapıştırdı.

"Yalan söylüyorsun, tahmin ettiğim gibi. Ama bu yıl daha iyi bir insan olmaya karar verdim, o yüzden..." Kris tereddüt etti, alışılmadık bir şekilde gergin görünüyordu. "Liv'in bana yaptırmış olabileceği ya da olmayabileceği bir şey yaptım."

Farrah'ın kafasındaki tüm uyarı zilleri çaldı. "Siz ne yaptınız?"

Kris cevap vermek yerine çenesini Farrah'nın omzunun üzerinden bir şeye doğrulttu.

Farrah biliyordu.

Arkasını dönmeden önce bile, ne ya da kim olduğunu biliyordu.

-arkasındaydı. Tenindeki karıncalanma, vücudundaki

Kalbi... Gözleri şüphelerini doğrulamadan önce vücudu tepki verdi.

Blake Ryan. Burada. L.A.'de, Kris'in evinde, ondan bir metre uzakta.

Beyaz gömleğinin üzerine özel dikim bir blazer ceket giymiş, papyon takmış ve zayıf, kaslı vücudunu tüm ihtişamıyla gösteren dar kesim siyah bir pantolon giymişti. Saçları çok mükemmel görünmesini engelleyecek kadar dağınıktı ve dudakları Farrah'nın midesine garip şeyler yapan küçük, mahcup bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmıştı. Bir elinde küçük, hediye paketine sarılı bir kutu taşıyordu.

"Merhaba," dedi Blake usulca. "Konuşabilir miyiz?"

KIRKINCI BÖLÜM

Blake, Farrah'ın tepki vermesini beklerken kalbi boğazında düğümlendi. Gözlerini kırpıştırarak ona baktı, kocaman kahverengi gözleri okunamıyordu. Kırmızı tulumu kıvrımlarına yapışıyor ve rujunun rengiyle uyum sağlıyordu. Bir ateş tanrıçasına benziyordu ve sıcaklığı onu yakıp kül ediyor, derisini ve kemiğini yakarak ruhunun en karanlık köşesine sakladığı sırları ortaya çıkarıyordu. Onları saklandıkları yerden çıkarıp teker teker Farrah'a vermek, ruhundan parçalar koparmak gibi bir şeydi.

Ama önceki notlarını yazmak ne kadar acı verici ve kaygı uyandırıcı olsa da, Blake'in elinde tuttuğu notla kıyaslanamazlardı.

Kris boğazını temizledi. "Ben diğer konukları kontrol edeceğim. Eğer mahremiyet istiyorsanız kütüphaneyi kullanabilirsiniz." Ayrılmadan önce başını Blake'in sağındaki kapıya doğru eğdi.

Blake'in göğsünde minnettarlık çiçekleri açtı. Kris'in kendisine yardım etmesini beklemiyordu. Yıllardır konuşmamışlardı ve Kris, Şangay'da onun hakkında pek de iyi bir izlenim bırakmamıştı. Kris'in isteksiz yardımı için Olivia'ya teşekkür etmesi gerektiğini düşündü.

Olivia, aylarca Farrah'la birlikte oturdukları binanın önünde beklediğini görünce ona acımış ve yardım etmeyi teklif etmişti. Ona, Farrah'ın bir gün

Kris'in NYE partisine katıldı ve Kris'i kendisini davetli listesine eklemesi için ikna etti.

Blake, Farrah New York'a dönene kadar bekleyebilirdi ama Olivia'ya göre bu Ocak ortasına kadar olmayacaktı ve o kadar uzun süre bekleyemezdi. Zaten her geçen gün biraz daha ölüyordu. Bu yüzden Noel için Austin'e uçtu ve orada ailesiyle Cleo hakkında uzun ve sert bir konuşma yaptı. Şok olmuşlardı ama Cleo'nun yalan haberini beklediğinden daha iyi karşılamışlardı. Daha çok iyi olup olmadığı konusunda endişelenmişlerdi, bu da onun varlığından haberdar olmadığı bir parçasına dokunmuştu.

Geçmiş geçmişte kalmıştı ve Blake sonunda bunu geride bırakabilirdi.

Artık hayatında düzeltmesi gereken tek bir önemli parça vardı.

"İçeride konuşalım." Farrah yanından geçip kütüphaneye doğru yürüdü; Blake de onu takip etti, vücudu beklentiyle gerilmişti.

Dün gece Los Angeles'a inmiş ve bugünün çoğunu odasında volta atarak, otelin spor salonunda egzersiz yaparak ve işleriyle ilgilenerek geçirmişti. Yılbaşı gecesiydi, gece hayatı endüstrisi için en büyük gecelerden biriydi. Blake geçtiğimiz birkaç ay boyunca e-posta, telefon görüşmeleri ve günlük toplantılar aracılığıyla şirketini yakından takip etmiş, ancak Miami'deki tanıtım da dahil olmak üzere saha ziyaretlerini Patricia'ya devretmişti. Birkaç haftada bir günlerce ortadan kaybolmadan Farrah'yı takip edebilmesinin tek yolu buydu.

Farrah mermer şömineye yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Burada ne yapıyorsun?" Titriyordu ya da belki de umudu konuşuyordu.

Onu hâlâ önemsiyordu. Onu kar fırtınasında bulduğunda yaşadığı korku da bunu kanıtlıyordu. Dürüst olmak gerekirse Blake neden o kadar uzun süre dışarıda beklediğinden emin değildi. Tek bildiği, onun gözüne tekrar girmek için yanıp tutuştuğuydu ve bunun için karda kışının donması gerekiyorsa

Hayatının aşkının ortaya çıkıp onunla konuşması gibi küçük bir şans... Bu, almaya razı olduğu bir riskti.

Ve işe yaramıştı.

Şimdi, keşke onun son duvarını da aşabilseydi.

"Buraya senin için geldim," dedi basitçe. "Ve sana bunu vermek için." Blake elindeki hediyeği uzattı. Farrah ona saldırmayı bekleyen bir kobra gibi baktı.

Bir an için kadının kutuyu almayacağını düşündü. Ama sonra kız ona doğru yürüdü ve sarılmış kutuyu avucundan aldı. Portakal çiçeği ve vanilya kokusu baş döndürücü bir etkiyle ona çarptı ve onu göğsüne bastırıp nefes alamayana kadar öpmek için sıkılı yumruklarını ceplerine sokmak zorunda kaldı.

Hediye paketinin kırışması sessizliğin yerini alırken Blake'in bakışları onun yüzünden ayrılmadı. Farrah mat altın folyonun altında yatan şeyi gördüğünde sesli bir nefes çekti.

Küçük bir cam kutunun içine yerleştirilmiş, kalp şeklinde oymalı bir madalyon.

"Madalyonun içinde bir şey var." Blake cebinden kutunun anahtarını çıkardı ve avucunun içine bastırdı, kız uzaklaşmadan önce onun teninin yumuşak sıcaklığının tadını çıkardı. "Son mektubum. Şimdi okumak zorunda değilsin. Ben sadece..." Sözüünü yarıda kesti. "Bunu kendim teslim etmek istedim." Adam onu izliyordu, nabızı derisinin altında atıyordu. "Diğer mektuplarımdan herhangi birini okudun mu?"

Farrah'ın burun delikleri açıldı. "Evet," diye itiraf etti.

Sessiz bir kelimenin bu kadar güçlü olması ne garipti. Blake'in kalbi göğsünde yükseldi ve bir sırtışı bastırdı.

Bana bir şans daha verebileceğinizi hissettiğinizde mektuplarımı okuyun.

Belki Farrah sadece merak etmişti ama alabileceği her türlü galibiyeti alacaktı.

Adam, kadının titreyen elleriyle kutuyu açmasını nefes almaya korkarak izledi. Kâğıdı aldı.

madalyonun içine sıkıştırılmış, en küçük kareler halinde katlanmış.

İçinde Blake her şeyi açıklıyordu: Cleo'nun hamileliğinin ardındaki gerçeği; kazayı; Austin'deyken Cleo ve babasıyla karşılaşmasını; Daniel Bowden'ın sözlerinin beynine nasıl kazındığını ve nasıl bir insan olduğuna dair tüm korkularını nasıl sömürdüğünü.

Yıllar boyunca sahip olduğu en derin, en karanlık düşünceleri, onu ne kadar boktan bir insan olduğuna ikna eden düşünceleri paylaştı - baba olmanın heyecanı ve paniği, bu kadar genç yaşta ebeveynlik yapmaya zorlandığı için duyduğu kızgınlık, araba kazasındaki rolü nedeniyle duyduğu suçluluk ve hepsinden daha utanç verici olan rahatlama. Bir milisaniyeden daha kısa süren bir titreşimdi ama Blake'in hayatının geri kalanını sevmediği biriyle geçirmek zorunda kalmayacağı için hissettiği o küçük rahatlama hissi, Cleo'yla yolları ayrıldıktan sonra da peşini bırakmadı.

O milisaniyede, cehenneme gideceğinden emin olmuştu çünkü böylesine korkunç bir kayıp karşısında sadece canavarlar rahatlayabilirdi. Rahatlamanın daha büyük tepkisinin çok küçük bir parçası olması, ezici keder ve acı tarafından hızla bastırılmış olması önemli değildi. Böyle bir şeyin var olması bile onun için en büyük utanç kaynağıydı.

Blake'in nabızı şöminenin üzerindeki saatle aynı ritimde atıyordu.

Kene. Bir sonsuzluk. Tik. İki sonsuzluk.

Bu sırada Farrah'ın yüzünde bir duygu evreni oynayıyordu: Şok, dehşet, sempati, acı ve üzüntü, Blake'in gözleriyle buluşmak için başını kaldırdığında bir kreşendoya dönüştü.

"Bunların hepsi doğru mu?" diye fısıldadı.

"Evet." Sözcükler kuru dilinin üzerinde tısladı. "Bana inanmıyorsan kaynakları kontrol edebilirsin. Landon ne olduğunu biliyor. Ailem de. Ama nasıl hissettiğimle ilgili kısımlar-" Blake'in boğazı sert bir yutkunmayla geçti. "Hepsi benim. Sana anlattığım şeyleri daha önce hiç kimseye anlatmadım.

Notlar. Hayatımın çoğunu güneş olarak geçirdim - mezuniyet balosu kralı, futbol yıldızı, başarılı iş adamı - güneş battığında ve gece çöktüğünde ne olacağından korkuyordum. Bu yüzden kaçtım. Karanlık her çöktüğünde, ne zaman zor bir konuşma yapmam ya da bokumla yüzleşmem gerekse koştum. Futbolu bıraktığımda Şangay'a kaçtım çünkü bunun sonuçlarıyla uğraşmak istemiyordum. Cleo'nun hamile olduğunu öğrendiğimde senden kaçtım ve yalan söyledim çünkü gerçeğe nasıl tepki vereceğini öğrenmekten çok korkuyordum. Hiç umursamadığıma inanırsan bunun daha kolay olacağını düşündüm." Blake'in ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Kendime bunun seni rahat bırakmak istediğim için olduğunu söyledim ama gerçekte işleri kendim için zorlaştırmak istemeyen bencil bir piçin tekiydim."

"Bebeğimizi kaybettikten sonra sana ulaşabilirdim. Tek düşündüğüm sendin. Her gece. Ama çok karanlık bir yerdeydim ve o çukurdan çıktıktan sonra bile yaptığım ya da yaptığımı sandığım şey için kendimi çok suçlu hissettim. Seni hak etmemiştim ve bunca yıldan sonra hayatını yeniden altüst etmek istemedim. Sonra gökten inen bir melek gibi yeniden kucağıma düştün ve işte bu diye düşündüm. Bu bir şans daha vermemiz gerektiğinin işareti. Ve verdik, vermek zorunda olmasanız da verdiniz. Ama bir kez daha, işler zorlaştığında seni ittim ve kaçtım, çünkü içimde ne kadar çarpık, berbat bir durumda olduğumu görmeni istemedim. Seni incitmek istemediğimi söyledim ama gerçekte nasıl bir insan olduğumu öğrendiğinde kalacağına inanacak kadar sana güvenmedim ve çok üzgünüm. Sen bana güvendin ama ben sana güvenmedim. Bu yüzden gitmene izin verdim."

Blake'in sesi kalınlaştı. "Ama şunu fark ettim. Kaçmaktan yoruldu. Geçmişime bakınca buna inanmanın zor olduğunu biliyorum. Bu yüzden onca ay seni bekledim ve ne kadar sürerse sürsün beklemeye devam edeceğim. Zamana ihtiyacın var, bunu anlıyorum. Ama bu mektuplar... Gerçek beni görmeni istedim. Sana uzun zamandır vermem gereken seçeneği vermek için."

önce. Kalabilirsin ya da gidebilirsin, ama şunu bil ki, eğer yanımda olmazsan, güneşin ne kadar parlak olduğu önemli değil. Sensiz sonsuz güneş ışığında yaşamaktansa, seninle sonsuz karanlıkta yaşamayı tercih ederim. İşte buradayım, senden bana bir şans daha vermeni istiyorum. Bu sefer her şeyimle. Her yaram, her kusurum, her berbat düşüncem ve her hayalim. Hepsi senin. Artık kaçmak istemiyorum ama gözlerimin içine bakıp beni sevmediğini söylemezsen

-Güneş patlayana kadar seni dünyanın öbür ucuna kadar kovalayacağım. O sensin, Farrah Lin. Her zaman öyleydin. Her zaman da öyle olacaksın."

Kâğıt Farrah'ın elinden yere düştü. Blake'in her bir kirpiğini tek tek sayabileceği ve üst dudağının üstündeki minicik beni görebileceği kadar yakın durana kadar aralarındaki mesafeyi kapattı. Sinirleri tüm hızıyla omurgasından aşağı inerken bile onu içine çekti, kokusuyla sarhoş oldu.

"Sen kötü bir insan değilsin Blake," diye fısıldadı, bir eliyle onun yüzünü kavrayarak. "Sahip olduğun o karanlık, bencil düşünceler var ya? Hepimizde var. Bu seni bir canavar yapmaz. Seni insan yapar."

Blake tartışmak istedi. Hastalıklı bir yanı korkunç bir insan olduğunu, hayatındaki iyi şeylerin hiçbirini hak etmediğini kanıtlamak istiyordu. Ama bu parçasının kendi suçluluk duygusu ve güvensizliği olduğunu ve yoluna devam edebilmek için buna en çok ihtiyacı olan kişiyi, yani kendisini affetmesi gerektiğini fark etmeye başlamıştı.

Farrah küçük bir adım geri attı ve onu tekrar kendine çekmemek için elinden geleni yaptı.

Ona verdiği madalyonu boynuna takarken bakışlarını ayırmadı.

"Benim hakkımda pek çok şey biliyorsun Blake Ryan, ama bilmediğin bir şey var. Sana olan aşkım hiç bitmedi, Şangay'dan sonra bile. Kendime öyle olduğunu söyledim ama bu bir yalandı. Bu benim gerçeğim: Sen benim Tek Büyük Aşkımsın, peri masalımsın, Hollywood romantizmimsin. Hepinizi istiyorum.

Aynı şekilde sen de benim her şeyimi istiyorsun. Her yaramı, her gülüşümü, her rüyamı ve kâbusumu. Bunca zamandır düşüyordum; sadece beni yakalayacak kadar uzun süre kaçmayı bırakmana ihtiyacım vardı. Ayrıca..." Farrah eğildi, nefesi onun dudaklarını gıdıklıyordu. "Karanlığın güzel olduğunu düşünüyorum. Ve günbatımına bayılırım."

Dudakları Blake'in dudaklarına çarpmadan önce Blake'in cevap verme şansı olmadı, zihni karardı ve içgüdüleri devreye girdi.

Elleri dolaştı, vücutları sürtündü ve dilleri sonsuza dek sürmesini istediği boğucu bir dansa karıştı.

"Bu bir şansım daha olduğu anlamına mı geliyor?" diye sordu, emin olmak için.

"Son şansın. Sakın berbat etme," diye uyardı Farrah, yanakları pembeleşmiş ve gözleri şehvetle parlıyordu. Ama alttan alta bir ciddiyet de vardı.

"Güven bana. Bunu mahvetmektense kolumu kesmeyi tercih ederim." Blake onun kulağının altındaki hassas noktayı ısırdı ve bunun sonucunda oluşan ürperti Blake'i acı verecek kadar sertleştirdi. "Bana yapıştın kaldın bebeğim. Beni kendi süper seksi, süper yetenekli süper yapıştırıcın olarak düşün."

Farrah'nın kahkahası havada çınladı. "Yetenekli, ha?" Kadının ağzı yaramaz bir sırıtişla kıvrıldı ve adam neredeyse boşalıyordu. "Bunu kanıtla."

Otuz saniye sonra giysileri yerdeydi, Blake'in cüzdanında her zaman sakladığı acil durum prezervatifi takılıydı ve Farrah'ı duvara çarpmıştı.

"Kris kütüphanesini kirlettiğimiz için çok kızacak," diye uyardı. Farrah bir omzunu kaldırdı. "Bunu atlatacaktır."

"Aynen öyle olacak."

Blake Farrah'ın kalçalarını sıkıca kavradı ve onun içine daldı, ağzını kendi ağzıyla kapattı ve onun şaşkınlık ve zevk çığlıklarını yuttu. Vücutlarından terler akıyordu ve Kris'in duvarlarının ses geçirmez olmasını umuyordu; aksi takdirde Hollywood'daki tüm A sınıfı ünlüler istemedikleri bir ses deneyimi yaşayacaklardı.

Umursadığından değil. Blake'in tek umursadığı kollarındaki kadındı.

Beş yıl, iki kıta, birçok kalp kırıklığı.

Başlarından bir sürü şey geçmişti ama ait oldukları yerin burası olduğuna dair aklında en ufak bir şüphe yoktu.

Birlikte.

Farrah'a çarptı, boşalmamak için kendini zor tutarken parmakları Farrah'ın kalçalarına saplandı.

Henüz değil.

Alnında boncuk boncuk ter vardı ve nefesi kısa, ağır pantolonlarla dışarı fırlıyordu.

Farrah etrafını sardı ve çığlık attı, erimiş lav dalgası gibi üzerine çöken, daha fazla dayanamayana kadar her sinir ucunu ateşe veren nefessiz bir zevk feryadı.

Blake'in orgazmı, ona son bir kez daha girerken vücudunda patladı, öfkesi o kadar çığ, o kadar güçlüydü ki,

Farrah'ın uzuvları gövdesinin etrafında kilitlenmemiş olsaydı yere yığılabilirdi. Parlak ışıklar görüşünü benekledi

ve duyularının kontrolünü yeniden kazanana kadar artçı soklar içinden dalgalandı. Kendine geldiğinde, kütüphane

kapısından Kris'in öfke dolu sesini duydu. "Onları öldüreceğim. Mahremiyet dediğimde kastettiğim bu değildi. Şimdi dezenfekte etmek için bir ekip tutmam gerekiyor.

tüm odayı."

Blake ve Farrah birbirlerine baktılar ve kahkahalara boğuldular.

"Oops. Sanırım Kris bize kızgın." Farrah'nın gözleri eğlence ve utanmazlıkla parlıyordu.

"Buna değdi."

"Yüzde yüz," diye kabul etti. Saçları savrulmuş, ağzı şişmiş, teni terden kayganlaşmıştı. Hayatında gördüğü en güzel şeydi ve onun kendisine ait olduğuna inanamıyordu.

Sonunda.

Tamamen.

"Seni seviyorum, Farrah Lin."

Gözleri sıvıya döndü. "Ben de seni seviyorum, Blake Ryan."

Dudakları uzun, tatlı ve kalıcı bir öpücükle tekrar buluştu ve Blake bir ömür boyu kaçtıktan sonra nihayet evinde olduğunu anladı.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Altı ay sonra

"Kimse birbirini öldürmedi, bu iyi bir şey." Blake yemek masasını silerken Farrah tabakları bulaşık makinesine yerleştirdi. "Aslında annelerimizin bu kadar iyi anlaşması biraz korkutucu."

"Bu yüzden ayrılmak zorunda kaldılar. Bana karşı birleşmelerine izin veremem." Blake annelerini taklit etmek için sesini yükseltti. "Blake, Farrah'a iyi davranıyor musun? Blake, bu köfte biraz kuru olmuş. Blake, neden Farrah kendi adını taşıyan özel bir içkiye sahip olan tek kişi?"

Vanilya özlü portakal çiçeği votkalı martini Farrah, iki ay önce Legends New York'ta piyasaya sürüldü ve büyük ilgi gördü.

Egoistlik etmek gibi olmasın ama Farrah'ın bara geldiğinde sipariş ettiği tek içki buydu.

Kıkırdadı. "Yani, bunlar geçerli sorular." Blake onu yerden kaldırıp omzunun üzerinden atarken ciyakladı. "Ne yapıyorsun sen? İndir beni!" "Onların tarafını tutarsan böyle olur işte." Blake onu kanepeye fırlattı ve güçlü kolları ve kalçalarıyla üzerine çullandı. Çelik gibi sert ereksiyonu kadının karnına saplanmıştı ve kadın o kadar ıslanmıştı ki, sıırılsıklam olduğunu hissedebiliyordu. külot ona yapışıyor.

Farrah nefes nefese, "Onları yemeğe davet eden sendin," dedi.

"Doğru. Ne düşünüyordum ki?" Blake'in bir günlük kirli sakalı, boynunu yalayıp emerken kızın hassas tenine sürtündü. Meme uçları tepki olarak büzüştü ve boğazından boğuk bir inilti döküldü.

"Bilmiyorum," diye soludu Farrah, bir his dalgasının içinde kaybolmuştu.

Blake hem annesini hem de ailesini New York'a uçurmuştu. Joy Mayıs ayında eğitim psikolojisi alanında yüksek lisansını tamamlamış ve mezuniyet hediyesi olarak New York'a gitmek için Blake'e yalvarmıştı. Blake de kabul etmiş ve büyük bir aile kutlaması yapabilmeleri için ailesinin de ona eşlik etmesini sağlamıştı.

Farrah, Blake'in ailesiyle birkaç ay önce, orijinal Legends barının yeni tasarımı konusunda danışmanlık yapmak üzere onunla birlikte Austin'e gittiğinde tanıştı. Dört yılın ardından artık güncelleme zamanı gelmişti ve Farrah resmen bundan sonraki tüm Legends projelerinin iç tasarımcısı oldu. Erkek arkadaşıyla birlikte iş yapma konusunda tereddütleri olsa da bu işi başardılar.

Farrah'nın tasarım işi Efsaneler portföyü olmasa bile geliyordu, bu yüzden gelir için Blake'e bağımlı değildi. Kelly skandalından sonra kendisine ulaşan firmaların röportaj tekliflerini kibarca reddetmişti. Peki ya geçen sonbahar çalıştığı dergi editörü? Meğer Mode de Vie'nin yeni genel yayın yönetmeniymiş ve Farrah'nın çalışmalarını o kadar sevmiş ki dergi için onun profilini çıkarmış. Ondan sonra teklifler o kadar hızlı geldi ki Farrah yetişemedi.

Legends'a gelince, o ve Blake, artık hedefleriyle uyuşmadığı takdirde çekip gidebileceği konusunda anlaştılar, ancak bunu yakın zamanda yapmayı planlamıyordu. Farrah geçen yılki konut projelerinden ne kadar keyif almış olsa da, konaklama tasarımı onun tutkusuydu ve

Blake'in genişleyen işleri için yeni, yenilikçi konseptler geliştirmek ve bunları yerel kültüre uyacak şekilde uyarlamak.

Bu arada Blake, Farrah, KBI'daki eski amiri Jane ve asistanlarından oluşan üç kişilik tasarım firması F&J Creative'i büyütmenin pratik yönleri konusunda ona yardımcı oldu. Jane yılbaşından kısa bir süre sonra KBI'dan ayrıldı ve Farrah'yı arayarak birlikte çalışmak isteyip istemeyeceğini sordu.

Farrah tereddüt etmeden kabul etti. Diğer kadın Farrah'ın sahip olmadığı yılların deneyimine sahipti ve Farrah da yeni bir bakış açısına ve daha genç bir demografiye hitap ediyordu. Mükemmel bir ekip oluşturmuşlardı.

Blake ve Farrah ilk ziyaretlerinden sonra Austin'e pek çok hafta sonu gezisi yaptılar. Babası biraz soğuktu ama çabaladığı belliydi. Joe ve Blake arasında gerginlik devam ediyordu - yılların kırgınlığını ve küskünlüğünü göz açıp kapayıncaya kadar silemezsiniz - ama bu konuda ilerleme kaydediyorlardı. Bu arada, annesi ve kız kardeşi Farrah'ı kollarını açarak karşıladı. Joy ilk gece yemekten sonra onu kenara çekip Blake'i gülümsetebildiği için -uzun zamandır ilk kez gerçekten mutlu edebildiği için- teşekkür etti ve Farrah Ryanlar'ın evinin alt katındaki koridorda gözyaşlarına boğuldu.

Blake'in üzülmesine rağmen ikisi o zamandan beri çok iyi arkadaşlardı. Her zaman kendisine karşı komplo kurduklarından yakınırdı ve her zaman haksız da sayılmazdı.

"Sence annen benden hoşlanıyor mu?" Blake onun kulağının altındaki hassas deriyi kemirerek içinden bir inilti çıkardı. "Muhtemelen." Farrah'nın annesi onu seviyordu. Blake uzun boyluydu, başarılıydı ve Çinlilere göre "zengin bir yüzü" vardı. okuma standartları. Onun sadece kusur oldu Çin geleneklerini anlamadığı için Cheryl'a doğum gününde Diptyque mumlarından bir set almıştı, çünkü Farrah annesinin onların kokularını ne kadar çok sevdiğinden bahsetmişti ve Cheryl çıldırmış dışarı Çünkü mumlar vardı Çin

kültüründe uğursuz hediyeler olarak kabul edilir. Neyse ki
onu affetmiş.

bir çift 24 ayar altın ve yeşim küpeyle takip etti. Farrah emin olmak için onları kendisi seçti. Bu da işe yaramadıysa, Blake'in bu hafta sonu Cheryl'ı uçurarak Farrah ve Cheryl'ın anne-kız birlikte kaliteli zaman geçirmelerini sağlaması anlaşılmayı mühürledi. "Şu anda annem hakkında konuşmayalım. Yanlış geliyor."

Blake'in kıkırdaması göğsünde titreşti. "Nedenmiş o?"

"Çünkü sana çok pis şeyler yapmak üzereyim." Farrah Blake'in kemer tokasına uzandı ama Blake onun bileğini kavradı ve elini çekti.

"Henüz değil. Önce sana göstermem gereken bir şey var."

"Eminim biliyorsundur." Tekrar pantolonunu çıkarmaya çalıştı ve yine reddedildi.

"Nuh-uh. Bunun için daha sonra zamanımız olacak." Blake kendini onun üzerinden iterken gözleri eğlence ve örtülü bir şehvetle parlıyordu.

Farrah suratını astı. Bu iyi olsa iyi olur.

Onu balkona kadar takip etti, bacaklarının arasındaki ağır ve muhtaç zonklamadan dolayı düzgün yürümeye çalışıyordu.

"Bana göstermek istediğin şey nedir?" Farrah seks yapmayı tercih etse de merakını bastıramıyordu.

"Bunun için iyi bir gün seçtim." Blake onun sorusunu duymazdan gelerek gülümsedi. "Şu gün batımına bakın."

Saat akşam yedi buçuktu ama yaz mevsimi olduğu için ateşli ışık topu ufkun altına doğru inmeye yeni başlamıştı. Uykuya doğru yavaş yürüyüşü gökyüzünü soluk morlar, yumuşak turuncular ve pamuk şekeri pembelerinden oluşan bir sanatçı paletiyle kapladı. Uzakta, Manhattan'ın ışıkları yanıp sönüyordu, o kadar yoğun ve çoktular ki şehrin ikonik silüetinin üzerine dökülmüş yıldızlardan oluşan bir halı gibi görünüyordular.

Günün en sevdiği saatinde Farrah'ın en sevdiği manzaraydı.

Ama her ne kadar nefesini kesmiş olsa da, bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlayamadı. İzlediler

Her gün birlikte gün batımı.

Döndü. "Çok güzel ama ben-" Sözleri boğazında düğümlendi.

Çünkü Blake artık onun arkasında durmuyordu. Tek dizinin üzerine çökmüştü ve elinde bir elmas tutuyordu. Farrah'ın şimdiye kadar gördüğü en muhteşem, en mükemmel sarı elmas, güneşi utandıracak kadar parlak bir elmas.

Dünya kendi ekseninde dönmeye başladı. Farrah'ın eli ağzına gitti, beyni önündeki manzarayı algılamakta zorlanırken midesi alt üst oldu.

Konuşurken Blake'in eli titriyordu. "Beş yıl önce sana aşka inanmadığımı ve filmlerde gösterdikleri çılgın, aptal aşkın bir aldatmaca olduğunu söyledim. Sen bana ne kadar yanıldığımı dakika dakika, gün be gün kanıtladın, ta ki bir gün uyanıp o kadar derine düştüğümü ve bir daha asla çıkamayacağımı fark edene kadar. Ve biliyor musunuz? Çıkmak istemiyorum. Ama aynı zamanda tamamen yanılmadığımı da fark ettim çünkü filmlerde gösterdikleri o çılgın, aptal aşk, sana karşı hissettiklerimin yanında hiçbir şey. Sen benim gecemin yıldızları, dünyamın güneşisin ve her gün Tanrı'ya şükrediyorum ki dünyadaki tüm şehirler arasından Şanghay'da okumayı seçtim. Aksi takdirde seninle tanışamazdım ve sen. Sen. Her şeysin. Ama senin olmanı her şeyden çok istediğim tek şey karım olman." Blake'in sesi boğuklaştı. "Farrah Lin, benimle evlenir misin?"

Blake'in yüzü gözünün önünde belirene kadar gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı, güzeldi ve sinir ve beklentinin karışımıyla gergindi.

Anne karnından çıktığı andan itibaren Farrah her şeyi çok fazla düşünmüştü. Kahvaltıda ne yiyeceğinden kalbini kime vereceğine kadar her karar, binlerce olasılık dalıyla birlikte geliyor, gerçek arzularını bulandırana kadar kıvrılıp bükülüyor ve birbirine dolanıyordu.

Ama bir kez olsun Farrah düşünmedi. Düşünmesine gerek yoktu. Cevap sanki başından beri onun bir parçasıymış gibi hızla geldi.

"Evet," diye boğuldu. "Evet, evet, evet! Seninle evleneceğim!"

Blake rahatlayarak sarktı. Yüzüğü kızın parmağına taktı ve sonra dudakları kızın dudaklarındaydı. Kızın kolları adamın boynuna dolandı ve Farrah öyle bir mutluluğa daldı ki ölüp cennete gitmiş olmalıydı.

"Geleceğin Bayan Ryan'ı," diye mırıldandı. Bu lakap onu heyecanlandırdı. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

"Ve ben, sen." Öyle ki vücudu ve ruhu onunla birlikte sızladı. Farrah'ın sesine şehvetli bir sıcaklık girdi. "Şimdi, neden beni o güzel yatak odana götürüp beni ne kadar sevdiğini göstermiyorsun?"

Bu yatak odasını tasarlamak için çok zaman harcamıştı ve onu sonuna kadar kullanmak niyetindeydi.

Blake'in gözleri şeytani bir parıltıyla parladı ve ona öyle bir sırttı ki dizlerinin bağı çözüldü. "Evet, hanımefendi."

Blake onu kucağına alıp gelin gibi dairenin içine taşıırken Farrah tekrar çılgılık attı ve gecenin karanlığı gün doğumunun altın sıcaklığında eriyene kadar ona onu ne kadar çok sevdiğini tekrar tekrar gösterdi.

EPILOG

"Bunu başardığına inanamıyorum." Farrah hayretle başını salladı. "İnanılmaz."

"Paranın satın alamayacağı neredeyse hiçbir şey yok," diye söylendi Kris. "Benden sonra nişanlanmış ve benden önce evlenmiş olsan da bunu sana balayı hediyesi olarak kabul et, seni kaltak."

"Yüzyılın düğününü yapabilmek için nişanınızı uzatmak sizin hatanız." Courtney Kris'i dürttü. "Senin sözlerin, benim değil."

Farrah güldü. "Neredeyse" uyarısı onu şaşırtmıştı - Kris Carrerra'nın satın alamayacağı ne isteğı olabilirdi ki?

O resmen Farrah Lin Ryan'dı.

Onu çıldırtan ve aynı zamanda mutluluktan havalara uçuran bir adamla evlendi.

Gino'nun karşısından bakıp çocuklarla bir tur daha içki içen Blake'le göz göze geldiğinde yüzünü kocaman bir sırıtma kapladı. Blake ona göz kırptı ve kızın nefesi hızlandı.

Son birkaç haftadır durmaksızın seks yapıyorlardı (çünkü balayında başka ne yapılabilirdi ki?) ama yine de bir bakışıyla kızın içini dışına çıkarma yeteneğine sahipti.

Farrah ve Blake bir ay önce New York'ta güzel bir çatı bahçesinde evlendiler. Kızın annesi düğünü Kaliforniya'da yapmalarını istemişti; Blake'in annesi ise Austin'de yapmak istemişti ama onlar kendilerini yeniden bir araya getiren ve artık evleri olarak gördükleri şehirde kaldılar.

Düğün, baş nedimesi tarafından mükemmel bir şekilde planlanmış küçük ve samimi bir olaydı. Olivia Tang tarafından koordine edilen bir etkinlikten beklendiği gibi, tören sorunsuz geçti. Hava bile açık gökyüzü ve güneşli havayla işbirliği yaptı, böylece Olivia'nın beş yedek planından birine başvurmak zorunda kalmadılar.

Sevdikleri herkes katılmıştı: aileleri, en yakın arkadaşları, iş arkadaşları (Justin'in erkekler gecesinde pokerde hile yapmasının ardından Blake'in konuk listesinden çıkarmakla tehdit ettiği Justin de dahil) ve Farrah'nın yıllardır görmediği Şangay grubunun üyeleri.

Leo, Luke ve Nardo'yu artık onlarla yakın olmamasına rağmen bir hevesle davet etmiş ve evet yanıtını aldıklarında hoş bir sürpriz yaşamıştı. Bu geziye gelmeyi kabul etmelerine daha da şaşırmıştı.

Blake ve Farrah Maldivler ve Sri Lanka'daki balaylarından eve dönmeye hazırlanırken Kris onlara bir hediyesi olduğunu ve "Asya'da da kalabileceklerini çünkü Şanghay'a gideceklerini" söyleyen bir mesaj gönderdi. Onlara Çin'e iki adet birinci sınıf bilet göndermişti; vardıklarında bir şoför onları Kris'in Bund yakınlarındaki çatı katına götürdü ve burada yurtdışında eğitim gören eski arkadaş gruplarını onları beklerken buldular.

Kris. Courtney. Olivia. Sammy. Leo. Nardo. Luke. Hepsi oradaydı.

Kris, Blake ve Farrah'ın hikayesi FEA'da başladığı için bunun gecikmiş bir yeniden birleşme olduğunu söyledi. Onlar bir aileydi ve bazı üyelerini görmeden yıllar geçerseniz bile aile ailedir.

Farrah, nostalji onu bunaltmasaydı, arkadaşıyla şok edici duygusallığı için dalga geçebilirdi.

Her şeyi başlatan şehirde, eski arkadaşlarıyla çevrili olmak, Şanghay'da olan her şeyi sadece bir fantezi değil, hafızasına kazıyacağı kadar güzel ve gerçek kılıyordu.

Çocuklar bira, patates kızartması ve küçük akvaryum büyüklüğünde iki mojito akvaryum kokteyli ile geri döndüler.

Blake, Farrah'nın yanındaki koltuğa kaydı ve bir kolunu onun omzuna attı; Farrah onun yanına sokuldu ve arkadaşları patates kızartması için kavga ederken sırttı.

"Patatesleri ben aldım. İlk benim hakkım." Luke sepetin içine daldı ve ağzına bir avuç attı.

"Ugh." Kris burnunu kırıştırdı. "Onlar paylaşmak için, seni Neandertal. Sepeti kirlettiğine göre yeni bir sipariş almamız gerekiyor."

Luke bir lokma kızarmış patatesin içinden, "Ağla bakalım," dedi. "Sen zenginsin. Bunu karşılayabilirsin."

"Bir üniversite için çalışıp hala ders almamanı seviyorum."

"Bankada milyonların olmasına rağmen o sopayı kışından çıkaramamana bayılıyorum."

"İşte bu kadar. Düğünümünden kovuldun," diye öfkeleni Kris.

"Bana uyar. Uçak bileti, otel ve düğün hediyesinden tasarruf ederim."

"Çocuklar." Courtney ellerini masaya vurdu, ağzı bastırılmış kahkahalarla seğiriyordu. "Yemin ederim, sanki yine üniversitedeyiz."

"Eğer geriye dönüş yapacaksak, sonuna kadar yapalım bari." Sammy sırttı. "Never Have I Ever?"

Courtney'nin yüzü heyecanla parlıyordu. "Gecenin en iyi fikri. Sen her zaman benim favorim oldun."

Yanındaki Olivia gözlerini devirdi.

"Kırıldım," dedi Leo, hiç de kırılmış gibi görünmüyordu. O ve Courtney yurtdışı eğitimleri bitmeden çok önce kaçamaklarına son vermişlerdi ve aradan geçen yıllar aralarına biraz mesafeli de olsa rahat bir dostluk yerleştirmişti.

Esmer kız utangaç bir omuz silkme hareketi yaptı. "Üzgünüm Leo. Yine de harika öpüşüyordun."

"Biliyorum."

Herkes güldü.

Blake, Farrah'ın kulağına, "Benim kadar iyi değil," diye fısıldadı. Blake'in kolu Farrah'ın omzunda sahiplenici bir şekilde sıkılaştı ve Farrah kahkahasını bastırdı.

Blake'in FEA'nın başında Leo'ya duyduğu kısa süreli aşkı hatırladığına şüphe yoktu. Evli olmalarına ve aradan yıllar geçmesine rağmen Blake diğer adama hâlâ şüpheyile bakıyordu.

"Kimse senin kadar iyi değil." Farrah onun dizini okşadı.

"Aynen öyle." Blake erkekçe bir memnuniyetle böbürlendi.

"Never Have I Ever'dan farklı bir oyun oynamalıyız." Nardo gözlüklerini düzeltti. "Entelektüel açıdan daha teşvik edici bir şey."

Sammy arkadaşının sırtını sıvazladı. "Dostum. Bir bardayız. Sakin ol."

"Aynen öyle. Ayrıca, yapmalıyım ve istiyorum farklı şeylerdir." Courtney'nin ses tonu itiraz kabul etmiyordu. "Ben başlayayım. Boynumdan aşağısını hiç deldirmedim."

Nardo iç çekti.

Grup son çağrıya kadar Gino'da kaldı. Uzun, çökmekte olan bir geceydi ve Farrah'ın kendini yeniden on dokuz yaşında hissetmesini sağladı - genç, vahşi ve özgür. Sadece daha iyiydi, çünkü bu kez hikâyenin nasıl bittiğini biliyordu ve umduğundan da iyiydi.

Blake onlar çıkmadan önce tuvalete girdi ve Farrah onu dışarıda bekledi, kaldırımın iki ucunda duran Olivia ve Sammy arasında tam olarak neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Bütün gece tek bir kelime bile etmemişlerdi ama birbirlerine attıkları bakışlar şehri yakıp yıkabilirdi.

Farrah, FEA'daki en tatlı çiftin nasıl olup da bu tuhaf, birbirlerinden nefret eden ya da birbirlerini seven bir çiftle dönüştüğünü merak ediyordu.

birbirlerine karşı dinamik.

Olivia'nın Stanford'da yüksek lisans yapmak için Kaliforniya'ya taşınmasıyla birlikte işlerin nasıl gelişeceğini görmek ilginç olacaktı.

Farrah en iyi arkadaşıyla aynı şehirde olmayı özleyecekti ama bunun bencilce olduğunu düşünüyordu. Ne de olsa nişanlandıktan sonra Blake'in dairesine taşınmış ve Olivia'yı Chelsea'deki dairelerinde kiracı olarak bırakmıştı.

"Selam." Leo kendine özgü rahat sırtışıyla yanımıza geldi. "Evlilik hayatına alışabildin mi?"

"Sadece bir ay oldu ama şu ana kadar hiçbir şikayetim yok." Eski arkadaşına gülümsedi. "Geldiğin için teşekkürler. Gelmene gerek yoktu."

"İnan bana, bunu hayatta kaçırmazdım." Leo bir elini kıvrıcık siyah saçlarında gezdirdi. "Aslında sana vermek istediğim bir şey var. Başka bir düğün hediyesi ama Şanghay'a bir haftalık bir gezi kadar abartılı değil."

"Sorun değil. Bence Kris abartılı hediyeler konusunda piyasayı ele geçirmiş durumda." Merak Farrah'ın içine işledi. O kadar insan arasında Leo'dan ikinci bir hediye beklemiyordu.

Leo yıpranmış kahverengi postacı çantasından kalın, ciltli bir kâğıt yığını çıkardı. "Bir sonraki romanımın ilk taslağı. Takma isimle yazdım." Yüzünde mahcup bir gülümseme belirdi. "Hikâye bir süredir aklımdaydı ama birkaç ay önce düğün davetiyenizi alana kadar bitirmeye niyetim yoktu. Önce senin okumanı istedim."

Farrah'ın kaşları çatıldı. "Neden ben?" Leo basitçe, "Oku," dedi.

Ertesi gün Farrah pencere kenarındaki koltuğuna kıvrıldı ve güneş ufukta batana ve ay ışığı pencerelerden süzülüp uzun zaman önce ve çok uzaklarda bir şehirde aşık olan bir kız ve bir oğlan hakkındaki hikâyenin yırtık sayfalarını aydınlatana kadar el yazmasını baştan sona okudu.

Blake arkadaşlarını severdi. Harikaydılar.

Ama bir hafta durmaksızın eşlik ettikten sonra onlardan bıkmıştı. Karısıyla yalnız kalmak istiyordu. Onu başkaları bölmeden öpmek ve ertesi sabah yedi çift bilen göz ve bok yiyen sırtışıla uğraşmak zorunda kalmadan geceleri ona çığlık attırmak istiyordu.

Kris'in gerçekten odalarını ses geçirmez hale getirmesi gerekiyordu.

Çin'deki son günlerinde Blake eşyalarını Kris'in çatı katından Z Hotels Shanghai'daki bir süite taşıdı. Farrah'la o devasa otel yatağında neler yapabileceklerine dair düpedüz kötü fikirleri vardı ama önce nostalji yürüyüşlerini tamamlamaları gerekiyordu.

Farrah eski buluşma noktalarını ziyaret etmek için ısrar etmişti - Moller Villa (bu resmi bir buluşma değildi ama ilk akşam yemeklerini orada baş başa yemişlerdi), M50 sanat bölgesi (yine gerçek bir buluşma değildi ama yeterince yakındı), Sevgililer Günü'nde gittikleri buz pateni pisti - ve Blake onu şımarttı. İlk başta bunu Farrah istediği için yapmıştı ama gün ilerledikçe kendini hafıza şeridinde yürümekten keyif alırken buldu. Bu ona ne kadar yol kat ettiklerini hatırlattı.

Gecelerini Bund'da sonlandırdılar. Beş yıl sonra Şanghay silüeti hâlâ muhteşem bir güzellikteydi. Eskimeyen, zamansız ve o kadar göz kamaştırıcıydı ki ona bakmak acı veriyordu.

Blake yirmi iki yaşındayken şehrin üzerinde yükselen kulelere baktığını ve kendini çok küçük, çok önemsiz hissettiğini hatırlıyordu. Şimdi ise nehrin karşısındaki ışıltılı binaların yayılışına baktığında kendini dünyanın tepesindeymiş gibi hissediyordu.

Patlayan bir işi, harika arkadaşları ve ailesi ve kollarında hayallerinin kadını vardı. İhtiyacı olan her şeye sahipti.

"Sanki hiç ayrılmamışız gibi." Farrah içini çekerek parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve sahil boyunca yavaşça yürümeye devam ettiler. "Tanrım, burayı özlemişim."

"Bu şehir bazı şeyler gördü." Blake'in gamzeleri sinsice ortaya çıktı. "Öpüştükten sonra Bund'a ilk kez geldiğimizde sana ne sorduğumu hatırlıyor musun?"

Farrah'nın gülümsemesi onunkiyile eşleşti. "Benden kız arkadaşın olmamı istedin. Hem de olabilecek en beceriksiz şekilde."

"Beceriksizce değildi. Çok güzeldi."

"Elbette öyleydi." Kadın adamın yanağını okşadı; adam kadının elini kendi elinin içine aldı ve dudaklarına götürdü.

"Beş yıl önce tam da bu noktada sana kız arkadaşım olmanı teklif etmiştim. Şimdi sen benim karımsın." Blake yürümeyi bıraktı ve alnını ona yasladı. "Dönüp dolaşıp aynı noktaya geldik, değil mi?"

Farrah'nın gözleri arkasındaki ışık senfonisinden daha parlak parlıyordu. "Evet, öyle."

"Mutlu musun?" Konuşurken dudakları onunkileri okşadı. Dünyadaki onca şey arasında en önemli şey buydu.

"Evet." Basit, kendinden emin, tereddüt veya açıklamaya gerek yok.

Blake elleriyle Farrah'ın yüzünü kavradı ve onu öptü; derin, uzun, nefessiz bir öpücüktü bu, hayatlarını değiştiren şehrin ısıltılı gülümsemesinin altında birbirlerinin içinde eriyip gitmelerini sağladı.

Daha önce birçok kez öpüşmüşlerdi. Ama bu sefer farklıydı.

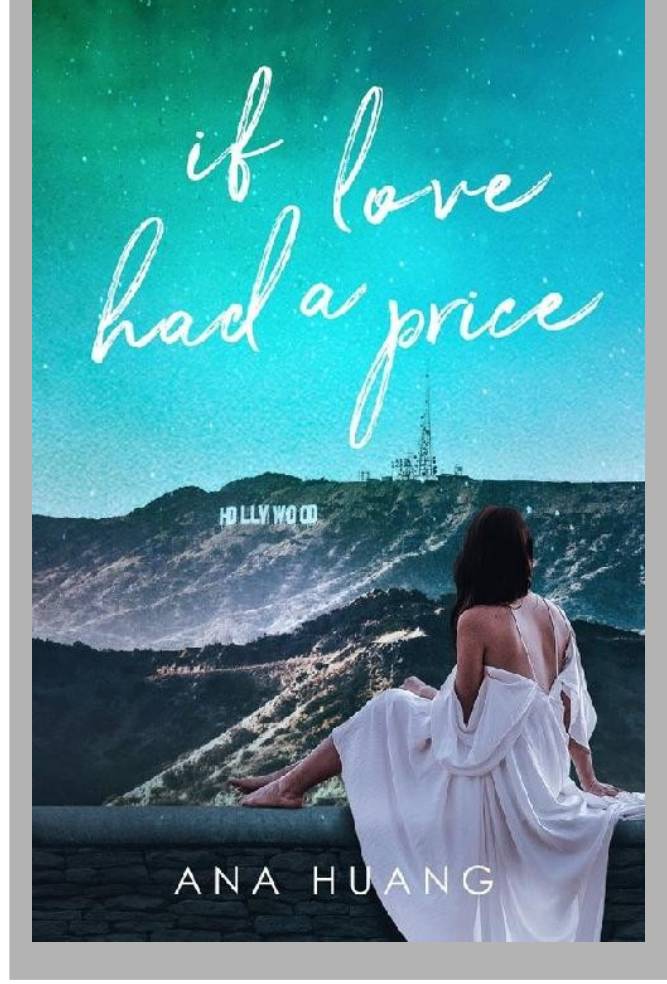
Bu sefer sonsuza dek sürecekti.

SON

Bir mirasçı, kötü bir plan için muhteşem bir oyuncuyu işe alırsa ne olur? Kris ve Nate'in hikayesi [Eğer Aşkın Bir Bedeli Olsaydı](#)'da (Eğer [Bir Daha Karşılaşırsak](#) ve [Eğer Güneş Hiç Batmazsa](#) arasında geçer) öğrenin. [Şimdi ön siparişe](#) hazır!

BONUS: Blake ve Farrah'ın balayından buharlı bir sahne okuyun! [İndirmek için buraya tıklayın](#) veya bu bağlantıyı yazın/kopyalayın ve tarayıcınıza yapıştırın. Bu bonus sahnenin bir kopyasını talep ederek bültenime abone oluyorsunuz. Ancak, şunları yapabilirsiniz istediğiniz zaman abonelikten çıkın: <https://dl.bookfunnel.com/gzinu22g1v>

Kitaplarımı, Netflix'i, seksi kızları ve her şeyi tartışmak için ilgimizi çeken başka bir şey varsa, özel okur grubum [Ana'nın Yıldız Takımı'na](#) katılın.

Her kalbin bir bedeli vardır.

Babasının altın arayıcısı nişanlısını baştan çıkarması için ona 10.000 dolar teklif etti.

15,000 dolar ve ondan bir öpücükle karşılık verdi. İsteddiği zaman.

Kris'in hayır demesi gerekirdi ama üvey anne adayından kurtulmak için yanıp tutuşuyordu.
Kötü sırtış bu iş için mükemmeldi.

Bu yüzden onun şartlarını kabul etti -bunu yapmanın ona para ve bir öpücükten çok daha fazlasına mal olacağını bilmeden...

Bunu umutsuzca ihtiyacı olan para için yapıyordu.

Öpücük sadece bir ikramiyeydi, ya da kendine öyle
diyordu.

Kris gibi bir buz prensesini eritmek bir meydan okuma olarak başladı, ancak Nate Kris'te görüldüğünden daha fazlası olduğunu fark ettiğinde çok geçti: düşmüştü.

Ama onlar sadece yolun karşı taraflarından değil, farklı dünyalardan geliyorlar. Ve bu dünyalar
Çarpışan Kris ve Nate, olabilecekler için sahip olduklarından vazgeçip vazgeçmeyeceklerine karar vermelidirler...

Amazon'dan [şimdi sipariş](#) verin

EĞER AŞK SERİSİ OKUMA SIRASI

[Eğer Bir Daha Karşılaşırsak](#) (Düet
Kitap 1) [Eğer Güneş Hiç Batmazsa](#)
(Düet Kitap 2) [Eğer Aşkın Bir Bedeli](#)
Olsaydı (Tek Başına)

Ana Huang ile iletişimde kalın

[Web sitesi](#)
[Okuma grubu](#)
[Bookbub](#)
[Instagram](#)
[Goodreads](#)
[Amazon](#)
[Facebook](#)

Özel güncellemeler, içerikler ve hediyeler almak için
Ana'nın posta listesine [kaydolun!](#)

TEŞEKKÜRLER

Blake ve Farrah'ın yolculuğunda benimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim! Çılgın bir yolculuk oldu ve tüm karakterlerimi sevsem de Blake ve Farrah'ın kalbimde her zaman özel bir yeri olacak.

Ayrıca bu kitabı mümkün kılan herkese teşekkür etmek istiyorum:

Beta okuyucularım Carmen, Lola, Jennifer ve Anca'ya tüm geri bildirimleriniz ve cesaretlendirici sözleriniz için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bunu yapamazdım!

Editörüm Shelby Perkins ve düzeltmenim Krista Burdine'e kitap bebeğimle ilgilendikleri ve onu parlayana kadar cilaladıkları için.

Bu kitabı okumak, paylaşmak ve sevmek için zaman ayıran ilk eleştirmenlere ve blog yazarlarına. Ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem!

Son olarak, hem eski hem de yeni okuyucularıma. Piyasadaki onca kitap arasından benimkine bir şans vermeye karar verdiğiniz için çok müteşekkirim. Zamanınız, desteğiniz ve sabrınız için teşekkür ederim. Bu benim için dünyalara bedel.

Hepinize çok sevgi
gönderiyorum. xo, Ana

YAZAR HAKKINDA

Ana Huang, Amazon'un en çok satan Genç Yetişkin, Yeni Yetişkin ve çağdaş romantizm yazarıdır. Kitaplarında genellikle güçlü kadın kahramanlar, seksi kahramanlar ve Asyalı Amerikalı karakterler yer almaktadır.

Ana, okumanın ve yazmanın yanı sıra seyahat etmeyi ve yeni kültürler öğrenmeyi seviyor. Uluslararası ilişkiler alanında uzmanlaşmıştır ve seyahatleri sıklıkla öykü kurgularına ilham vermektedir.

Ana, New York'ta yaşıyor ve şehrin gece hayatından yararlanmak yerine kafelerde dolaşmayı, şehrin gizli mücevherlerini keşfetmeyi ve bir bardak Ben & Jerry's ile Netflix izlemeyi tercih ediyor. Kahve içmiyor (!) ama kesinlikle matcha ve chai latte için yaşıyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.